

Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ

Η ΑΝΗΘΙΚΟΤΗΤΑ

στο
Ταξίμοζ

Η Ανιηθικότητα στο Ταλμούδ

με μια εισαγωγή και εξηγήσεις

από τον

Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ

Πητό:

Έχουν μια πίστη που τους δίνει το δικαίωμα να κλέβουν τους ξένους. Γκαίτε

Αν οι μη-Εβραίοι μάθαιναν τι διδάσκουμε εναντίον τους, δεν θα μας σκότωναν; από το «Άστέρι του Δαβίδ»

Γερμανικός Εθνικός Εκδοτικός Οίκος/ Μπάιρσιτ

Εισαγωγή

Η πλημμύρα της σημερινής Γερμανίας και η κυριαρχία της από τους Εβραίους, οι ολοένα και πιο εμφανείς μέθοδοι ψεύδους και απάτης στο εμπόριο, την οικονομία και την πολιτική, με τη βοήθεια των οποίων η εβραϊκή φύση θριαμβεύει σήμερα πάνω στη γερμανική, όλα αυτά έχουν προκαλέσει στα ευρύτερα στρώματα του λαού μας το ερώτημα αν αυτή η ομοιομορφία δράσης είναι απλώς ένα τυχαίο φαινόμενο των καιρών, ή αν βασίζεται στη φύση του ίδιου του Εβραίου. Συνεπώς, το ενδιαφέρον για την εβραϊκή ιστορία και τα γραπτά έχει γίνει ευρέως διαδεδομένο, και φυσικά η ιδιαίτερη προσοχή στρέφεται στο έργο του Ιουδαϊκού πνεύματος, στο οποίο έχει βρεθεί η πιο μνημειώδης έκφρασή του, το **Ταλμούδ**.

Οι Εβραίοι θεωρούν ότι το Ταλμούδ (διδασκαλία) είναι η προφορική παράδοση που έχει περάσει από γενιά σε γενιά από την εποχή του Μωυσή. Πήγε χέρι-χέρι με το γραπτό δίκαιο και, όταν έφτασε σε τεράστια έκταση, (από τον 2ο αιώνα και μετά) στη συνέχεια καταγράφηκε. Χωρίζεται στη Μίσνα (Mischna) (οδηγία, διδασκαλία) και στην Γκεμάρρα (Gemara) (ολοκληρώνω).

Αυτή η προφορική διδασκαλία είχε αποκτήσει όλο και μεγαλύτερη εξουσία στην εβραϊκή κοινότητα και οι ραβίνοι που την εξήγησαν και τη συμπλήρωσαν σύντομα την δήλωσαν σαν πιο σημαντική από αυτή των προφητών, ακόμη και από τον νόμο του Μωυσή, και έτσι μπορούσε να συμβεί ακόμη και οι πιο διάσημοι δάσκαλοι του Ταλμούδ μετά βίας να έχουν την πιο στοιχειώδη γνώση της Βίβλου.

Ποια είναι, λοιπόν, τα χαρακτηριστικά αυτού του ιερού έργου (το οποίο αποτελείται από το Ταλμούδ της Βαβυλωνίας και της Ιερουσαλήμ), ποια είναι η φύση του πνεύματος στο οποίο οφείλει τη δημιουργία του;

Κάποιοι λένε ότι το Ταλμούδ είναι θρησκευτικό βιβλίο. Αλλά θα είναι μάταιο να ψάξουμε στους πολλούς τόμους για το τι εννοούμε με τη λέξη θρησκεία. Σχεδόν πουθενά δεν βρίσκουμε μια προσπάθεια να ερμηνεύσουμε το μυστικό της ανθρωπίνης προσωπικότητας, πουθενά μια ματιά στην αιωνιότητα σαν αυτή που συναντάμε στους Άριους λαούς. Υπάρχουν νόμοι πολύ διαφορετικού είδους, θρύλοι, ατελείωτες συζητήσεις για τα πιο ασήμαντα πράγματα, ακόμα και κυριολεκτικές απρέπειες, που βρίσκουμε εκεί μαζί με όμορφες προτάσεις και εννοούμενα ρητά. Αν κάποιος διαβάσει τις διδασκαλίες των ραβίνων, αν αναπνέει το πνεύμα που πηγάζει από τις σελίδες του Ταλμούδ, δεν μπορεί ποτέ μα ποτέ να μείνει ουδέτερος, αν εξακολουθεί να έχει χαρακτήρα. Είτε το επιβεβαιώνει είτε το απορρίπτει σαν ξένο. Μόνο η υπερβολική ευρυμάθεια, που συχνά οδηγεί στην αποδυνάμωση της καρδιάς, μπορεί να βαραίνει πέρα δώθε για χρόνια, να εξηγεί, να δικαιολογεί, να καθησυχάζει κ.λπ..

Ανεξάρτητα από το πόσο πολλά λαμβάνετε υπόψη από παλαιότερες εποχές, εξακολουθεί να είναι σημαντικό ότι τα δύο τρίτα του συνολικού

εβραϊκού πληθυσμού σήμερα (μετά από 2.000 χρόνια!) είναι δηλωμένοι οπαδοί του Ταλμούδ και του ακόμη πιο φανατικού Σουλχάν Αρούχ (Schulchan-Aruch) που βασίζεται σ' αυτό.

Ο ραβίνος Σίμον Μπεν Γιοσάι (Shimon ben Yochai) του οποίου η τιμιότητα, σύμφωνα με μια εβραϊκή παροιμία, είχε φτάσει σε τέτοιο βαθμό, που μπορούσε κανείς να του εμπιστευτεί χρήματα χωρίς την παρουσία μαρτύρων και όχι μόνο σ' αυτόν, αλλά και στους φίλους του, αυτός ο έντιμος ραβίνος Σίμον αποκαλεί το σχολείο από το οποίο προέρχεται το καθοριστικό (βαβυλωνιακό) Ταλμούδ «φωλιά κακοποιών» που αντιστρέφουν «το υψηλό στο χαμηλό και το χαμηλότερο στο υψηλό». Παρ' όλα αυτά, «στα βάθη της καρδιάς του έτρεφε τον μεγαλύτερο σεβασμό για τη διαλεκτική των Βαβυλωνίων» και διακήρυξε στους μαθητές του: *«Πιθανότατα νομίζετε ότι οι διδασκαλίες σας είναι δικές σας, όχι, είναι δικές τους (των Βαβυλωνίων)!»* Ο Εβραίος δρ. Σίμον Μπέρνφελντ (Simon Bernfeld) μας διαβεβαιώνει ότι «τίποτα δεν ήταν ασφαλές από τη διαλεκτική των Βαβυλωνίων», ότι «οι οξυδερκείς άνθρωποι από την Πουμπεντίθα¹ θεωρούνταν κακοί χειραγωγοί του νόμου και σιχαμεροί, που ήξεραν πώς να χρησιμοποιούν όλα τα τεχνάσματα του νόμου για πλεονέκτημά τους», και ότι οι μαθητές τους θεωρούνταν ικανοί να «περάσουν μια καμήλα από το μάτι της βελόνας»². Ο Εβραίος ιστορικός Χάινριχ Γκρετς (Heinrich Graetz) αναφέρει τον ραβίνο Μόζες Μέρ Πέρλες (Moses Meir Perles) του οποίου η φήμη βασίστηκε στην ικανότητά του να παρουσιάζει τόσα πλεονεκτήματα και μειονεκτήματα για κάθε νόμο που ήταν δυνατό να μετατραπεί μια πολύ σαφής εντολή στο αντίθετό της.³

Αλλά βρίσκουμε επίσης αυτή τη μεθοδολογία των Ταλμουδιστών σαν την διανοητική δομή των σύγχρονων Εβραίων δημοσιογράφων και δικηγόρων. Ακολουθούν το Ταλμούδ ακόμα κι αν δεν γνωρίζουν τίποτα γι' αυτό, **γιατί το Ταλμούδ δεν δημιούργησε τον Εβραίο, αλλά ο Εβραίος το Ταλμούδ**. Η εβραϊκή φυλή και το πνεύμα της έχουν διατηρηθεί αναλλοίωτα για πάνω από δύο χιλιάδες χρόνια.

Εάν η σχέση των Άριων λαών με τη θεότητα πολύ σύντομα μετά την εμφάνισή της έγινε κυρίως παιδική, δηλαδή ότι αισθανόμαστε σαν παιδιά του Θεού, τότε το δόγμα των Εβραίων σε εμάς παρουσιάζεται ως επί το πλείστον σαν σκλαβιά. Αυτή την άποψη την βρίσκουμε ήδη στους Ψαλμούς· το Δευτερονόμιο (δεύτερος Ησαΐας) κάνει από τον «δούλο του Θεού» σχεδόν ένα ευαγγέλιο· το Ταλμούδ λέει εν συντομία: «Ο Θεός δημιούργησε τον κόσμο του μόνο για να τον φοβούνται οι άνθρωποι» (πραγματεία Σάμπαθ «Schabbath» F. 31 a b). Αυτό το αίσθημα της υποτέλειας και η επιθυμία να παίζουν τον τύραννο βρίσκονται ψυχολογικά το ένα δίπλα στο άλλο, όπως γίνεται εύκολα κατανοητό, γι' αυτό το λόγο δεν προκαλεί έκπληξη το γεγονός ότι αυτή η απαίτηση εμφανίζεται σχεδόν σε κάθε σελίδα. Μια φιλική συμπεριφορά προς άλλους ανθρώπους, ωστόσο, βρίσκει την εξήγησή της στην προσθήκη:

1. Η Πουμπεντίθα (Pumbeditha), στα Αραμαϊκά: ܡܝܬܝܬܐ «Το στόμα του ποταμού», ήταν μια αρχαία πόλη που βρισκόταν κοντά στη σύγχρονη πόλη της Φαλούτζα του Ιράκ. (Σ.τ.Μ.)

2. Το Ταλμούδ, Βερολίνο 1900, σελ. 33, 34, 60.

3. «Ιστορία των Εβραίων» (Geschichte der Juden), Λειψία 1853-1876, τόμος 4ος, σελ. 178.

«για να σε αγαπούν οι από πάνω και να είσαι ευχάριστος στους από κάτω». Και εδώ, όπως πάντα, ο τόνος κάνει την μουσική και πρέπει να προσέχουμε να μην μεταφέρουμε την απόλυτη χριστιανική ηθική στο εβραϊκό παρελθόν, όπως δυστυχώς για εμάς κάνουμε εδώ και αιώνες δημιουργώντας ένα φωτοστέφανο γύρω από τέτοιους τύπους απατεώνων όπως ο Αβραάμ, ο Ιακώβ, ο Ιωσήφ, ο Ιούδας κ.λπ. και μετά να δίνουμε σε αυτές τις φανταστικές φιγούρες τον θαυμασμό μας.

Σχεδόν όλα τα ηθικά ρητά του Ταλμούδ εμφανίζουν μια τέτοια επιπολαιότητα και μια τόσο άγονη καρδιά, που συχνά σταματάει κανείς να τα διαβάζει σοκαρισμένος. Για παράδειγμα, θα πίστευε κανείς ότι η πραγματεία του Σαββάτου, ένας από τους πιο ιερούς θεσμούς των Εβραίων, θα παρουσιαζόταν με μια απεικόνιση της βαθύτερης σημασίας του. Αντίθετα, στην αρχή της πραγματείας Μισνά αναφέρει ότι η μεταφορά ενός φορτίου την ημέρα του Σαββάτου έχει δύο ή τέσσερις τύπους· γιατί; Ας υποθέσουμε ότι ένας φτωχός στέκεται μπροστά σε ένα σπίτι και μέσα σε αυτό ο ιδιοκτήτης. Αν, λοιπόν, ο ιδιοκτήτης του σπιτιού βάλει στο χέρι του φτωχού μια δωρεά, και ο φτωχός το βάλει στη τσέπη του, τότε αυτός θα είναι ο ένοχος (θανατικής ποινής), ο άλλος όχι, κ.λπ. Για να μπορέσουν να κουβαλήσουν μαζί τους ένα μαντήλι, οι επιτήδριοι ραβίνοι βρήκαν την εξής λύση: δένουν το ύφασμα γύρω από το σώμα τους, οπότε παίρνει τον χαρακτήρα μιας ζώνης, δηλαδή ενός ρούχου, και επομένως δεν είναι βάρος· η συνειδησή τους είναι ήσυχη.⁴ Οι ηθικολογικές συζητήσεις του Ταλμούδ που είναι τόσο ατελείωτες δεν είναι ένα σημάδι υψηλής ηθικής, αλλά μάλλον μαρτυρία μιας ψυχοπάθειας που απλά δεν μπορεί να αισθανθεί την απλή αλήθεια και το ψέμα. Τα πιο όμορφα ρητά βρίσκονται δίπλα στα πιο χυδαία, συχνά σχηματίζοντας μια ενιαία πρόταση. Αυτό θα ήταν αδύνατο αν υπήρχε ένα αληθινό συναίσθημα. Για παράδειγμα, λένε ότι τρία πράγματα παρατείνουν τη ζωή: οι μεγάλες προσευχές, το πολύωρο κάθισμα στο τραπέζι και η πολύωρη παραμονή στην τουαλέτα· η χρήση των ανοιγμάτων του σώματος υποτίθεται ότι είναι, μεταξύ άλλων, ένα καλό παράδειγμα για μελλοντική ευλογία, κ.λπ. Οι συζητήσεις για σεξουαλικά ζητήματα, με την αδιαμφισβήτητη ξεχωριστή προσέγγιση του πνεύματος των πρόστυχων ηλικιωμένων, γεμίζουν πολύ χώρο. Πρέπει να τονιστεί μια για πάντα, ότι αυτοί που έγραψαν και συνέλεξαν αυτά τα πράγματα δεν ήταν άτομα που δεν είχαν επιρροή, αλλά ήταν οι 200 ραβίνοι της Μισνά και οι 2.000 της Γκεμαρά, άρα η πνευματική ελίτ του εβραϊκού λαού, οι θρησκευτικοί ηγέτες του.

Οι συγγραφείς του Ταλμούδ έζησαν κυρίως εκτός της Χριστιανοσύνης, οπότε ο διαρκώς επαναλαμβανόμενος ισχυρισμός ότι η χριστιανική καταστολή εξηγεί το έντονο μίσος των Εβραίων για τους Χριστιανούς και τον Χριστιανισμό δεν έχει καμία βάση. Αλλά ακόμη και χωρίς αυτό, στον Χριστό δόθηκαν ονομασίες των οποίων η χυδαιότητα χλευάζει οποιαδήποτε περιγραφή. Εμείς οι Ευρωπαίοι, που πάντα ακούμε τις παρακλήσεις για απεριόριστη ανεκτικότητα απέναντι στους ξένους, ναι, ακόμη και απέναντι στους εχθρούς, και που λατρεύουμε την

4. Βλέπε γι' αυτό το βιβλίο του Βάλτερ Ρούμπεν (Walter Ruben): «Ο Ιουδαϊσμός του Ταλμούδ» (Das Talmudjudentum), Ζυρίχη 1893.

προσέγγιση των αισθημάτων όλων των λαών, θα πρέπει να διδαχθούμε από τον Εβραίο πώς πάντα θεωρούσε τον ιδρυτή της θρησκείας μας σαν τον χειρότερο εχθρό του.

Και τώρα ερχόμαστε στην ουσία του ζητήματος, στο ζήτημα της φύσης του εβραϊκού ηθικού νόμου. Οι σημερινοί ραβίνοι δεν κουράζονται να παρουσιάζουν το ηθικό τους δόγμα σαν το πιο όμορφο, το πιο ανθρώπινο, και παραθέτουν πολλά όμορφα αποσπάσματα. Αλλά αυτά αναφέρονται μόνο σε Εβραίους μεταξύ τους. Οι Εβραίοι, σύμφωνα με τον Γιόχαν Γκότλιμπ Φίχτε (Johann Gottlieb Fichte), έχουν δύο διαφορετικούς ηθικούς νόμους. Ο Γκαίτε έγραψε ότι είχαν «μια πίστη που τους δικαιολογεί να ληστεύουν ξένους» [στο βιβλίο του «Ετήσιο Φεστιβάλ Αγοράς στο Plundersweilern (1778), στίχοι 286 – 87], ότι «οι Εβραίοι δεν ήταν ποτέ καλοί για πολλά» και ο Γιόχαν Γκότφριντ Χέρντερ (Johann Gottfried Herder) βλέπει στους Εβραίους έναν λαό που «σάπισε στην εκπαίδευση» κ.λπ. Αυτές οι απόψεις των μεγαλύτερων ανδρών μας – που περιλαμβάνουν τον Σίλερ, τον Καντ, τον Λούθηρο, τον Σοπενχάουερ, τον Βάγκνερ και από άλλους λαούς, τον Βολταίρο, τον Μπαλζάκ, τον Σαίξπηρ, τον Τολστόι, τον Ντοστογιέφσκι – βρίσκουν την πλήρη επαλήθευσή τους.

Το πρώτο πράγμα στο οποίο αναφέρονται οι ραβίνοι είναι το απόσπασμα «Αγάπα τον πλησίον σου όπως τον εαυτό σου» (5ο βιβλίο Μωυσή 19, 18). Ο Μπέρνχαρντ Στάντε (Bernhard Stade), ένας απόλυτα φιλοεβραϊκός μελετητής, αποκαλεί την αναφορά σε αυτό το απόσπασμα με σκοπό να επαινέσει τον εβραϊκό ανθρωπισμό απλώς μια «αυθάδεια» και προσθέτει: «Εδώ εικάζεται ότι η πραγματική έννοια “συμπατριώτης” μεταφράστηκε λανθασμένα σαν “πλησίον” και στη γερμανική βίβλο με το “ξένος”. Δεν αμφιβάλλω ούτε για μια στιγμή ότι οι ραβίνοι στην πραγματικότητα ενεργούν με βάση τέτοιες αρχές, αλλά ενεργούν αποκλειστικά με βάση τη χριστιανική ηθική και ενάντια στην ηθική του Ταλμουδικού Εβραϊσμού. Δεδομένου ότι αυτό δεν καθιστά κάποιον Χριστιανό, δεν υπάρχει σε καμία περίπτωση κανένας λόγος να συγκαλύπτονται τα γεγονότα, ειδικά επειδή ποτέ δεν ήταν πλεονεκτικό να αρνούνται γεγονότα που ο καθένας μπορεί να εξακριβώσει.»⁵ Αυτή η ευγενική διόρθωση από έναν σημαντικό μελετητή δεν στερείται τίποτε όσον αφορά τη σαφήνεια. Για να γίνουν τα πράγματα χειρότερα, το ίδιο το Ταλμούδ δίνει μια πληθώρα πολύ ξεκάθαρων αποδεικτικών στοιχείων για ένα ηθικό δόγμα με διπλό υπόβαθρο. Αυτά τα αποσπάσματα (που θα συζητηθούν αργότερα), καθώς και διάφοροι μύθοι, δεν αφήνουν καμία αμφιβολία ότι η εβραϊκή διδασκαλία είναι μια ηθική προβολή με έναν πέρα για πέρα κατακριτέο πυρήνα. Όταν δύο ραβίνοι έρχονται σε αντίθεση μεταξύ τους, ο Εβραίος μπορεί να επιλέξει. Η ιστορία μάς έχει δώσει μια αναμφισβήτητη εικόνα για το πώς επέλεξε: ο εβραϊκός δρόμος προς την εξουσία περιλαμβάνει ψέματα, εξαπάτηση, προδοσία και δολοφονία από τον «Πατέρα Αβραάμ» μέχρι σήμερα. Και γι’ αυτό το λόγο, το Ταλμούδ είναι το πιο ανήθικο έργο που έχει δημιουργηθεί ποτέ από ανθρώπινο μυαλό, επειδή προσπαθεί να

5. Βλέπε «Η Ιστορία του Εβραϊκού λαού» (Geschichte des Volkes Israel), βερολίνο 1887-88, τόμος 1ος, σελ. 510.

κρύψει τη βρωμιά του πνεύματος και την νομικά επικυρωμένη απάτη κάτω από τη μάσκα της υποκρισίας. Εδώ, η κοσμοθεωρία διαφέρει από την κοσμοθεωρία.

Αν η εβραϊκή κοινότητα είχε δηλώσει από μόνη της: «Είναι αλήθεια ότι μας διδάσκουν πράγματα που είναι ασυμβίβαστα με ένα ηθικό ιδανικό· η απαιτούμενη συμπεριφορά προς τους μη-Εβραίους είναι διαφορετική από αυτή απέναντι στους Εβραίους κ.λπ., αλλά εμείς την αποποιούμαστε οικειοθελώς και επίσημα για να υιοθετήσουμε τη χριστιανική ηθική»· αν είχε συμβεί αυτό, κανένας άνθρωπος δεν θα είχε το δικαίωμα να κατηγορήσει τους Εβραίους, αλλά θα έπρεπε όλοι να έχουμε σεβασμό για την ανανεωτική δύναμη της εβραϊκής ύπαρξης. Αλλά αυτό δεν συνέβη, δεν συμβαίνει σήμερα και δεν θα συμβεί σε όλη την αιωνιότητα. Αντίθετα, το Ταλμούδ υμνείται ευθαρσώς ακόμη και σήμερα, το υπερασπίζονται τόσο οι ορθόδοξοι όσο και οι φιλελεύθεροι, ακόμα κι αν οι τελευταίοι έχουν έντονες αντιρρήσεις για ορισμένες από τις τυπικές διαδικασίες. Και ακόμα και στους κύκλους των αθεϊστών χρηματιστών και των επαναστατών κερδοσκόπων, το δόλιο πνεύμα του Ταλμούδ συνεχίζει να ζει αδιάσπαστο· ποτέ άλλοτε δεν έχει διαδοθεί σε όλο τον κόσμο ένα τέτοιο ψέμα μια τέτοια ξεδιάντροπη δημαγωγία, όπως διαδίδεται από τα εβραϊκά τηλεγραφικά πρακτορεία, τις εφημερίδες και τους ομιλητές. Αυτά είναι αναγκαιότητες, που πηγάζουν από τον αμετάβλητο εθνικό χαρακτήρα, που έχει αποκρυσταλλωθεί μέσα από τη φυλετική αιμομιξία και καλλιεργείται εδώ και χιλιάδες χρόνια.

Όσον αφορά τη μετάφραση που χρησιμοποίησα, τα παρακάτω σημεία ήταν καθοριστικά για μένα. Οι μεταφράσεις των Άουγκουστ Ρόλινγκ (August Rohling) και Γιόχαν Αντρέας Αϊζενμμένγκερ (Johann Andreas Eisenmenger) δέχονται επίθεση από όλους τους Εβραίους. Αυτό δεν έχει την παραμικρή σημασία, αλλά και οι χριστιανοί μελετητές, όπως ο καθηγητής Χέρμαν Στρακ (Hermann Strack), βρίσκουν διάφορα πράγματα για να τους επικρίνουν. Αλλά αυτά αντικρούονται από τις μαρτυρίες του δρ. Γιόζεφ Μπιρ (Joseph Beer) και άλλων ερευνητών. Έχω βάλει στην άκρη τις αμφισβητούμενες μεταφράσεις για να αποκτήσω μια βάση που όλοι αναγνωρίζουν σαν άψογη. Αλλά ότι θα έπρεπε να χρησιμοποιήσω μόνο εβραϊκές μεταφράσεις, κανένας ορθολογικά σκεπτόμενος άνθρωπος δεν μπορεί να το απαιτήσει. Και γι' αυτό χρησιμοποιώ τις μεταφράσεις του δρ. Καρλ Άουγκουστ Βίντσε (Karl August Wünsche): Το Ταλμούδ της Βαβυλώνας, Λειψία 1886 – 89 και το Ταλμούδ της Ιερουσαλήμ, Ζυρίχη 1889. Το έργο του Βίντσε διαβάστηκε από δύο ραβίνους και αναγνωρίστηκε σαν σωστό· δεν γνωρίζω καμία εχθρότητα απέναντί του, επομένως εδώ πατάμε σε σταθερό έδαφος και κάθε ενήλικος άνθρωπος έχει το δικαίωμα να σχηματίσει τη δική του γνώμη για το πνεύμα του Ταλμούδ. Ο ίδιος ο Βίντσε συχνά εκμεταλλεύεται την ευκαιρία να απεικονίσει τα πιο παράξενα αποσπάσματα σαν αβλαβή, και τα αφήνω έξω αυτά τα αποσπάσματα. Ταυτοποιώ τα αποσπάσματα από το Ταλμούδ της Ιερουσαλήμ με ένα «J» μπροστά από το όνομα της πραγματείας.

Για λόγους πληρότητας συμπεριλαμβάνω και ένα άλλο είδος γραφής.

– Εκτός από το Ταλμούδ, προέκυψε μια σειρά γραπτών έργων κυρίως από τους ίδιους ραβίνους, που συντάσσονται με το όνομα Μιδράς (Midraschim). Συμπληρώνουν και εξηγούν τα ζητήματα που εξετάζονται στο Ταλμούδ και ενισχύουν τη γενική εντύπωση. Χρησιμοποιώ το έργο του Φερδινάνδου Βέμπερ (Ferdinand Weber), που δημοσιεύτηκε από τον φιλο-εβραίο καθηγητή Φραντς Ντέλιτς (Franz Delitzsch): «Σύστημα Παλαιάς Συναγωγικής Παλαιστινιακής Θεολογίας», Λειψία 1880 (System der altsynagogalen palästinensischen Theologie). Από αυτόν λαμβάνονται, εκτός από αποσπάσματα από το Μιδράς, και φράσεις από το Ταλμούδ. Για λόγους αναγνώρισης, το κείμενο του Βέμπερ παρέχεται με έναν αριθμό σελίδας.

Για τη θέση των Εβραίων απέναντι στην προσωπικότητα του Ιησού χρησιμοποίησα, εκτός από τον Βέμπερ, το επίσης αντικειμενικό και αδιαμφισβήτητο έργο του Χάινριχ Λάιμπλε (Heinrich Laible) «Ο Ιησούς Χριστός στο Ταλμούδ», Βερολίνο 1891 (Jesus Christus im Talmud).

Το τελευταίο κεφάλαιο αυτού του μικρού βιβλίου περιέχει αποσπάσματα από το Σουλχάν Αρούχ (σκεπασμένος Πίνακας). Αυτό το έργο, το οποίο είναι έγκυρο μέχρι σήμερα, στηρίζεται ολοκληρωτικά στα Ταλμουδικά θεμέλια, παρέχει όλο το υλικό δομημένο συστηματικά και είναι η επακόλουθη σταθεροποίηση και η διδασκαλία του Ιουδαϊκού νόμου. Το Σουλχάν Αρούχ γράφτηκε από τον ραβίνο Γιόζεφ μπεν Εφραίμ (Joseph ben Ephraim) (Καρο), πρωτοεμφανίστηκε το 1565 στη Βενετία, ολοκληρώθηκε από τον ραβίνο Μόουζες Ίσραελς (Ίσερλς) στην Κρακοβία και αποτελείται από τέσσερα μέρη:

1. Orach Chajim (Τρόπος ζωής),
2. Yoreh De'ah (διδασκαλία της σοφίας),
3. Even Ha'ezer (Πέτρα βοήθειας),
4. Choschen-Hamischpat (νομική ασπίδα).

Δεν σκοπεύω να χρησιμοποιήσω τον «Ο εβραϊκός καθρέφτης» (Der Judenspiegel) του Άαρντ Μπρίμαν (Aaron Israel Brimann), γνωστός με το ψευδώνυμο Γιούστους (Justus) καθώς και το «Ο εβραϊκός καθρέφτης στο φως της αλήθειας» (Der Judenspiegel im Lichte der Wahrheit) του Γιάκομπ Έκερτ (Jakob Eckert). Χρησιμοποιώ εν μέρει το «Σουλχάν Αρούχ», Βασιλεία 1887, του Γιохάνες φον Πάβλι (Johannes von Pavly), αλλά κυρίως το «Σουλχάν Αρούχ», Βιέννη 1896, του Χάινριχ Έλγιακιμ Λέβε (Heinrich Eljakim Loewe), δεύτερη έκδοση, επιμέλεια του κληρικού Γιόζεφ Ντέκερτ (Josef Deckert). Μερικά δείγματα θα επιβεβαιώσουν τη συμφωνία των ανεξάρτητων μεταφράσεων.

Μακάρι αυτή η μικρή συλλογή να δώσει σε πολλούς Γερμανούς την ευκαιρία να σχηματίσουν γνώμη για ένα πνεύμα που έχει εξελιχθεί σε μια τόσο καταστροφική δύναμη. Αν κάποιος ξανασκεφτεί τον εαυτό του, τότε θα μπορέσει επιτέλους να ξεφορτωθεί μια ξένη, εχθρική ύλη.

Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ.

1. Γενικά· η εβραϊκή διαλεκτική.

Μπορούμε να πούμε χωρίς υπερβολή ότι η απλή, η σαφής, η άμεση και η ξεκάθαρη αντιμετώπιση ενός ζητήματος είναι η πιο κατάλληλη για τη γερμανική αίσθηση. Η τάση προς την σχολαστική διαλεκτική και την επιδέξια φρασεολογία θεωρούνταν πάντα από τους Γερμανούς σαν απόκλιση από την πραγματική τους φύση. Αν κοιτάξουμε την ιστορία της εβραϊκής λογοτεχνίας, βλέπουμε την ακριβώς αντίθετη τάση: το απλό πάντα γινόταν κάτι περίπλοκο και ταυτόχρονα δύσκαμπτο, η ευθεία γραμμή γινόταν καμπύλη. Το ξεκάθαρο αίσθημα για το γνήσιο και το μη γνήσιο γίνεται πειραματικό αντικείμενο για διαλεκτική παραπλάνηση και διύλιση του κουνουπιού. Στην πορεία είναι χαρακτηριστικό ότι αυτή η διαμάχη, η οποία συχνά συνεχίζεται στη μια σελίδα μετά την άλλη, για τα πιο ασήμαντα πράγματα, αποκαλύπτει μια κατάρα που σκοτώνει το μυαλό. Σε καμία από τις πολλές συζητήσεις δεν συναντάτε μια πραγματική ιδέα, είναι πάντα ένα άκαρπο συνονθύλευμα λέξεων ή μια παθολογική συνήθεια για την διαστρέβλωση του νοήματος. – Αν ο περίεργος τρόπος σκέψης του Εβραίου είναι ξένος και εχθρικός προς τον Γερμανό, τότε δεν είναι λιγότερο εχθρικός για τον Έλληνα ή τον Γάλλο από την άποψη της σαφήνειας και της τελειότητας. Η διαλεκτική του Εβραίου είναι το προϊόν μιας εσωτερικής στειρότητας, **είναι η θεμελιώδης διαφθορά του νου**. Ακολουθούν παραδείγματα από το παρελθόν, που τα βρίσκουμε και στο παρόν αναλλοίωτα στο πνεύμα, στον εβραϊκό Τύπο, στα έργα των Εβραίων συγγραφέων, στις ομιλίες των Εβραίων δημαγωγών.

Ο ραβίνος Ματία μπεν Χαράς (Matya ben Harash): «Οι Γραφές θέλουν να μεταδώσουν τον φόβο, έτσι ώστε η Τορά να δοθεί με φόβο και φρίκη, με τρόμο και δισταγμό, όπως γράψαμε στους Ψαλμούς 2, 11: “Τον Κύριο με φόβο υπηρετήστε και με τρόμο γιορτάστε γι’ αυτόν”» [Μισνά Γιόμα (Yoma) F. 4 a b2]. (δουλεύσατε τῷ Κυρίῳ ἐν φόβῳ καὶ ἀγαλλιᾶσθε αὐτῷ ἐν τρόμῳ.)

Ο ραβίνος Γιεχούντα (Yehuda), είπε: «**Ο Θεός, ευλογημένος να 'ναι, δημιούργησε τον κόσμο Του μόνο για να φοβούνται οι άνθρωποι μπροστά Του**» [Σαμπάτ (Shabbat) 31 b1].

Ο Άμπατζι μπεν Καζλίλ (Abaji, Ben-Cajlil) ρώτησε τον ραβίνο Γιοσέφ: «Υπάρχει κάποιο μέτρο για την εκτέλεση κάθε θρησκευτικής εντολής (mitzva), για το πόση ανταμοιβή υπάρχει, αφού μάθαμε: “Να είστε εξίσου προσεκτικοί σε μια δευτερεύουσα εκτέλεση θρησκευτικής εντολής όσο και σε μια σοβαρή, γιατί δεν γνωρίζετε την προσφορά της ανταμοιβής για αυτήν;”» [Νένταριμ (Nedarim) 39b:15].

Ο ραβίνος είπε: «Ο Μωυσής, ο δάσκαλός μας, είχε ύψος δέκα “αμότ” (1 αμότ=48 εκατοστά, άρα $10 \times 48 = 480$, άρα 5 μέτρα περίπου), όπως λέγεται: “Και άπλωσε τη σκηνή πάνω από τη Σκηνή του Μαρτυρίου” (Έξοδος 40:19). Ποιος την άπλωσε; Ο δάσκαλός μας ο Μωυσής την άπλωσε. Και το ίδιο πράγμα γράφεται στο 26, 11: “Δέκα αμμότ θα είναι το μήκος του κρεβατιού” (Έξοδος 26:16)». Ο ραβίνος Σίμι Μπαρ Χάγια (Shimi bar Hiyya) είπε στον ραβίνο: «Αν ναι, έκανες τον Μωυσή, τον δάσκαλό μας, ένα άτομο με ατέλειες, όπως μάθαμε στη Μισνά: Αν το σώμα κάποιου είναι δυσανάλογα μεγάλο σε σχέση με τα άκρα του ή δυσανάλογα μικρό σε σχέση με τα άκρα του, τότε είναι ελαττωματικός.» Τότε εκείνος του απάντησε: «Σίμι, όταν είπα ότι ο Μωυσής είχε ύψος δέκα “αμότ”, το είπα σε σχέση με τον πήχη ενός κρεβατιού (όχι κατά τον πήχη του Μωυσή)» [Μπεχορότ (Bekhorot) 44a:16].

Μωυσής: «Κύριε του Κόσμου! Γιατί τα πράγματα πάνε καλά για πολλούς δίκαιους ανθρώπους και άσχημα για άλλους δίκαιους ανθρώπους, και γιατί τα πράγματα πάνε καλά για πολλούς παραβάτες και άσχημα για άλλους παραβάτες;» «Μωυσή!» απάντησε ο Κύριος, «ένας δίκαιος άνθρωπος για τον οποίο τα πράγματα πάνε καλά είναι δίκαιος και γιος δίκαιου ανθρώπου, αλλά ένας δίκαιος για τον οποίο τα πράγματα πάνε άσχημα είναι δίκαιος και γιος παραβάτη· από την άλλη, ο παραβάτης για τον οποίο τα πράγματα πάνε καλά είναι γιος δίκαιου, αλλά ο παραβάτης για τον οποίο τα πράγματα πάνε άσχημα είναι γιος παραβάτη» [Μπεχορότ (Bekhorot) 7a].

Ο ραβίνος Ελιέζερ λέγεται ότι κήρυξε έναν φούρνο, που αποτελείται από πολλά τμήματα καθαρό, ενώ άλλοι ραβίνοι τον κήρυξαν ακάθατο, γι’ αυτό και ο φούρνος αυτός ονομάζεται φούρνος του Χαχινάϊ (Chachinai). Σύμφωνα με τον ραβίνο Ιερεμία πήρε το όνομά του, επειδή κάτι περίεργο συνέβη εκείνη την ημέρα. Δηλαδή, εκείνη την ημέρα όπου κι αν κοίταζε ο ραβίνος Ελιέζερ, η περιοχή φλεγόταν, ακόμη και το σιτάρι έκαιγε έντονα και οι κολώνες του σπιτιού της συγκέντρωσης έτρεμαν. «Εσύ τι θέλεις;» απευθύνθηκε ο ραβίνος Γιόσουα στις κολώνες. Τότε ακούστηκε μια φωνή από τον ουρανό και είπε: «Η Χαλάχα είναι σαν τη γνώμη του γιου μου Ελιέζερ»· μόνο ο ραβίνος Γιόσουα αντιτάχθηκε σε αυτό με τα λόγια από το Δευτερονόμιο 30:12: «Η Τορά δεν είναι στον παράδεισο.»

Μια μέρα ο ραβίνος Ελιέζερ περπατούσε στο δρόμο και είδε μια γυναίκα να σκουπίζει ένα δωμάτιο, πέταξε τα σκουπίδια στο δρόμο και έπεσαν στο κεφάλι του. «Φαίνεται, είπε, ότι σήμερα θα με πλησιάσουν οι σύντροφοί μου, γιατί είναι γραμμένο στους Ψαλμούς 113, 7: “Σηκώνει τους φτωχούς απ’ τα περιπτώματα”» (Γιοσέφ Μοέντ Κετόν (Joseph Moed Katon) 8 b και 9 a).

Ο ραβίνος Γιεχούντα (Yehuda), είπε: «Μόνο ένας τέτοιος άνθρωπος τοποθετείται στο Συνέδριο, που ξέρει πώς να εξηγήσει το πλάσμα καθαρά (εξάγοντας συμπεράσματα) από την Τορά.» Ο ραβίνος είπε: «Μπορώ να δηλώσω, αν είναι καθαρό, μέσα από συμπεράσματα. Αν ακόμη και ένα φίδι, που σκοτώνει και με αυτόν τον τρόπο αυξάνει την ακαθαρσία, είναι καθαρό, τότε η απόφαση ότι είναι καθαρό ισχύει σίγουρα και για ένα ερπετό που δεν σκοτώνει και δεν αυξάνει την ακαθαρ-

σία!» Αυτό είναι αβάσιμο γιατί αυτό (το φίδι) είναι ακριβώς σαν ένα αγκάθι που μπορεί να μας σκοτώσει και όμως είναι αγνό (Σανχεντρίν).

Είναι γραμμένο στην Έξοδο 8, 2: «Ο Ααρών άπλωσε το χέρι του πάνω από τα νερά της Αιγύπτου, και οι βάτραχοι ανέβηκαν και κάλυψαν τη γη της Αιγύπτου.» Σύμφωνα με τον ραβίνο Ελεάζαρ μπεν Αζαρία ήταν μόνο ένας βάτραχος, αλλά αναπαρήχθη και γέμισε ολόκληρη τη γη της Αιγύπτου. Οι Τανναϊμ έχουν διαφορετική άποψη για αυτό. Ο ραβίνος Ακίβα μπεν Γιόζεφ λέει: «Ήταν μόνο ένας βάτραχος και γέμισε ολόκληρη τη γη της Αιγύπτου». Ο ραβίνος Ελεάζαρ μπεν Αζαρία του είπε: «Ακίβα, τι σχέση έχεις με το Χαγκαντά;⁶ Ησύχασε και πήγαινε στο Νεγκαγίμ⁷ και στο Οχαλότ⁸, εκεί αναφέρεται μόνο ένας βάτραχος, αλλά τους κάλεσε (τους άλλους) και ήρθαν όλοι» (Σανχεντρίν 67 a b).

Γένεσις 2,22: «Και ο αιώνιος Θεός έφτιαξε από το πλευρό του.» Ο ραβίνος και ο Σαμουήλ έχουν διαφορετική άποψη γι' αυτό. Σύμφωνα με τον ένα ήταν το πρόσωπο (από το οποίο σχηματίστηκε η Εύα), σύμφωνα με τον άλλο ήταν μια ουρά. Σωστός ήταν αυτός που είπε «Ήταν το πρόσωπο», αφού είναι γραμμένο στους Ψαλμούς 139, 5: «Μπροστά και πίσω, με σχημάτισες», τι σημαίνει όμως το απόσπασμα για κάποιον που υποθέτει ότι ήταν μια ουρά; κ.λπ. (Μπεχορότ 61 a).

Τότε η μητέρα μας η Λεία ήταν ιερόδουλη, επειδή είναι γραμμένο στη Γένεση 34, 1: «Και η Δείνα βγήκε;» Αυτός απάντησε: «Τα ίδια λόγια ισχύουν και για τη Λεία, βλέπε το ίδιο 30, 16: Μια μέρα η Δείνα, η κόρη που η Λεία είχε γεννήσει στον Ιακώβ, βγήκε για να δει τα κορίτσια της περιοχής. Βγαίνοντας από το ένα, μπορείς να καταλάβεις το άλλο» [Μπαβά Μετζία (Bava Metzia) 10 a].

Ο ραβίνος Γκαρσούμ είπε στο όνομα του ραβίνου Άχα: Είναι γραμμένο στους Αριθμούς 24, 17: «Ένα αστέρι θ' ανατείλει απ' τον Ιακώβ.» Από πού θα ανατείλει; Για να προκύψει στο μέλλον θα ανατείλει από τον Ιακώβ. Σύμφωνα με τον ραβίνο Άχα στο όνομα του ραβίνου Χούνα, ο κακός Έσα, τυλιγμένος με το ταλίθ, θα καθίσει μια μέρα ανάμεσα στους ευσεβείς στον παράδεισο, για να δει το μεγαλείο του, και ο Θεός θα τον κάνει να φύγει, βλέπε Ομπαντιά (Obadiah) V. 4, όπου με τα αστέρια εννοούνται οι ευσεβείς, συγκρίνετε Δανιήλ 12, 3 (Νένταριμ 10 a).

Είναι γραμμένο στο Έξοδος 19, 17: «...και στάθηκαν κοντά στους πρόποδες του βουνού.» Ο ραβίνος Αμπντίνι μπαρ Χαμίνα μπαρ Χαμά (Abdimi bar Chanina Bar Chama) είπε: «Από αυτό συνάγεται το συμπέρασμα ότι ο άγιος, ευλογημένος να 'ναι, κράτησε το βουνό από πάνω τους σαν μπανιέρα (ένα δοχείο) και είπε: «Αν δεχτείς την Τορά, είναι εντάξει, αν όχι, εδώ είναι ο τάφος σου» (Σαμπάτ 88 a).

Ο ραβίνος Μπαρ Χανά: «Μια μέρα ο Άγιος θα ετοιμάσει ένα γεύμα για τους δίκαιους από τη σάρκα του Λεβιάθαν, όπως είναι γραμμένο στον Ιώβ 40, 30: «Οι συνάδελφοι έμποροι έκαναν παζάρια για αυτόν»»

6. Το Χαγκαντά (Haggadah) είναι ένα εβραϊκό βιβλίο που εκθέτει την τάξη του Πάσχα.(Σ.τ.Μ.)

7. Το Νεγκαγίμ (Nega'im) είναι ένα βιβλίο που περιγράφει τις διάφορες μορφές μιας ασθένειας που μοιάζει με λέπρα που περιγράφεται στην Τορά, η οποία επηρέασε ανθρώπους, ρούχα και σπίνια.(Σ.τ.Μ.)

8. Το Οχαλότ (Ohaloth) είναι η δεύτερη πραγματεία της Μισνά. Αποτελείται από δεκαοκτώ κεφάλαια, τα οποία μελετούν την τελετουργική ακαθαρσία των πτωμάτων.(Σ.τ.Μ.)

[Μπαβά Μπατρά (Baba Batra) 75 a].

Ο ραβίνος Γιοχανάν είπε: «Ελάτε να δείτε πόσο μεγάλη είναι η δύναμη των ιερέων, γιατί δεν υπάρχει τίποτα πιο ελαφρύ από τη κοπριά και την κοπριά των πουλιών. Πολλές φορές οι ιερείς ρίχνουν το ίδιο πάνω από 30 πήχεις» [Σεμπαχίμ (Sebachim) 64 a].

Ο ραβίνος Σαμουήλ: «Γιατί τα λόγια της Τορά συγκρίνονται με τη γαζέλα; Για να σας πω: «Όπως η γαζέλα έχει λεπτό σώμα και είναι πάντα τόσο αγαπητή στο αρσενικό της όσο την πρώτη ώρα, έτσι και τα λόγια της Τορά είναι πάντα τόσο αγαπητά στον επιμελητή τους όσο την πρώτη ώρα» (Ερουμπίν 54 a b).

Ο ραβίνος Γιερεμάγια (Yirmeyah): «Ο πρώτος άνθρωπος είχε δύο πρόσωπα, Ψαλμοί 139, 5: Με σχημάτισες μπροστά και πίσω» (Ερουμπίν 18 a).

Ο ραβίνος Χανίνα μπεν Ντόσα (Hanina ben Dosa): «Όποιος αφήνει τον εαυτό του να ηρεμήσει από μια γιορτή κρασιού έχει κάτι από τη διάθεση του δημιουργού του, όπως είναι γραμμένο στη Γένεση 8, 21: Και ο Αιώνιος μύρισε την ευχάριστη μυρωδιά» (Ερουμπίν 65 a.).

Ο ραβίνος Γιεχούντα είπε: «Όλα όσα δημιούργησε ο Άγιος στον κόσμο του, τα δημιούργησε σαν αρσενικό και θηλυκό». Δημιούργησε και τον Λεβιάθαν, το φευγαλέο φίδι, και τον Λεβιάθαν, το στριφογυριστό φίδι, σαν αρσενικό και θηλυκό. Αλλά αν είχαν ζευγαρώσει μαζί, θα είχαν καταστρέψει όλο τον κόσμο. Τι έκανε όμως ο Άγιος; Ευνούχισε το αρσενικό και σκότωσε το θηλυκό και το αλάτισε για τους δίκαιους ανθρώπους στον μελλοντικό κόσμο, όπως είναι γραμμένο στον Ησαΐα 27:1 «και σκότωσε το φίδι στη θάλασσα» (Μπαβά Μπατρά 74 b).

Κάποτε ήταν δύο, εκ των οποίων ο ένας ζούσε πάνω και ο άλλος κάτω. Ο επάνω όροφος έγινε ελαττωματικός και όταν κάποιος έριχνε νερό επάνω, κατέβαινε κάτω και προκαλούσε ζημιές. Ποιος πρέπει να το επισκευάσει ξανά;

Σύμφωνα με τον ραβίνο Χίγια μπαρ Άμπα (Hiyya bar Abba), πρέπει να το επισκευάσει αυτός που μένει επάνω, σύμφωνα με τον ραβίνο Ιλάι (Ilai) πρέπει να το επισκευάσει αυτός που μένει κάτω. Η ένδειξη είναι στη Γένεση 30, 1: «Και ο Ιωσήφ κατέβηκε στην Αίγυπτο» (Μπαβά Μετζία 117 a).

Ο Ούλα (Ulla: ήταν Εβραίος Ταλμουδιστής): «Ξεδιάντροπη είναι η αρραβωνιασμένη που είναι θλιμμένη κάτω από το τράουμπαλνταχιν⁹». Ο ραβίνος Μπαρ Μαρί: «Ποιος συγγραφέας το διδάσκει αυτό;» Καντίλες 1, 4: «Ενώ ο βασιλιάς ήταν σε ένα γλέντι, ο νάρδος μου πέρασε από τον άνεμο». Ο ραβίνος είπε: «Η αγάπη του Θεού εξακολουθεί να βασιλεύει εναντίον μας, γιατί είναι γραμμένο: Πέρασε..., δεν είναι γραμμένο: βρωμούσε» [Γκιτίν (Gittin) 36 b και 37 a].

Γιατί ο Ιακώβ έδωσε τόση αξία στο να ταφεί στη Χαναάν; Ο ραβίνος Ελεάζαρ, ο ραβίνος Χανίνα και ο ραβίνος Γιόσουα είδαν μεγάλα μυστικά σε αυτό. Ο ραβίνος Σιμόν Μπεν Λάκις (Simeon ben Lakish) αναφέρθηκε στους Ψαλμούς 116, 9, όπου τα εδάφη της ζωής σημαίνουν την Τύρο ή

9. Το τράουμπαλνταχιν (Traubaldachin, εβραϊκά Χουπά) είναι το κουβούκλιο του γάμου σε μια εβραϊκή γαμήλια γιορτή. (Σ.τ.Μ.)

την Καισάρεια και τα περίχωρά της, επειδή όλα εκεί είναι φθηνά και άφθονα. Σύμφωνα όμως με τον ραβίνο Σιμόν Μπεν Λάκις στο όνομα του ραβίνου Μπαρ Καπάρα (Bar Kappara) σημαίνει μια τέτοια γη της οποίας οι νεκροί θα αναστηθούν μόνο την εποχή του Μεσσία. Απόδειξη για αυτό παρέχεται από τον Ησαΐα, 42, 5. Αλλά με αυτόν τον τρόπο οι ραβίνοι μας θα πάθαιναν μεγάλη ζημιά (μη μπορώντας να απολαύσουν το ευεργέτημα της ανάστασης); «Μόνο ο Θεός κάνει τρύπες στη γη», είπε ο ραβίνος Ίμι, «μέσα στις οποίες κυλούν σαν σωλήνες προς τους Αγίους Τόπους και μόλις φτάσουν σε αυτούς, οι ψυχές τους επιστρέφουν σε αυτές (βλ. Ιεζεκιήλ 37, 14).

Κάποτε ο ραβίνος Γιόσουα ταξίδευε και συνάντησε τον ραβίνο Μπεν Σόμα, τον χαιρέτησε αλλά δεν πήρε απάντηση. «Από που έρχεσαι, και που πας Μπεν Σόμα;» «Έχω εξετάσει το έργο της δημιουργίας και βρήκα ότι υπάρχει ένα διάστημα πλάτους ενός χεριού μεταξύ των άνω και κάτω υδάτων, γιατί είναι γραμμένο στη Γένεση 1, 2: “Το Πνεύμα του Θεού αιωρούνταν κ.λπ.” και στο 5ο βιβλίο του Μωυσή 31,11 γράφει: “Όπως ο αετός πέταξε και αιωρήθηκε πάνω από τα μικρά του... Έτσι κι εδώ, η λέξη: αιωρήθηκε εννοείται ότι δεν άγγιξε”». Ο ραβίνος Γιόσουα απάντησε στους μαθητές του: «Ο Μπεν Σόμα έχει πάει πολύ μακριά και δεν θα περάσει πολύς καιρός πριν πεθάνει» [“J” Χάγκιγκα (Chagiga) 7 a].

Ο ραβίνος Πάπα: «Αν κάποιος έτρωγε ή έπινε από ένα ζευγάρι πιάτα ή κύπελλα, πώς μπορεί να αποφύγει τις κακές συνέπειες; Πιάνει τον αντίχειρα του δεξιού του χεριού με το αριστερό του χέρι και τον αντίχειρα του αριστερού του χεριού με το δεξί του χέρι και λέει: Εσύ κι εγώ είμαστε τρεις. Αλλά αν κάποιος τον ακούσει και πει: Εσύ κι εγώ είμαστε τέσσερις, τότε λέει: Εσύ κι εγώ είμαστε πέντε κ.λπ.». (Πεσαχίμ 110 α).

Ο ραβίνος Ραμπάχ μπαρ Μπαρ Χανάχ (Rabbah bar Bar Hannah): Κάποτε στάθηκα στο Όφελ¹⁰ και είδα έναν Ισραηλίτη έμπορο που καβαλούσε μια καμήλα και κρατούσε μια λόγχη στο χέρι, και όλο αυτό μου φάνηκε σαν αυγό ψείρας» [Ταανίτ (Thaanit) 22 a b].

Είναι γραμμένο στην έξοδο 4, 19: «Όλοι οι άνδρες που ήθελαν να σε σκοτώσουν έχουν πεθάνει». «Είχε πεθάνει τότε ο Ντάθαν και ο Αβιράμ;» «Όχι, είχαν χάσει την περιουσία τους» (και σαν τέτοιοι θεωρούνταν νεκροί) (“J” Νένταριμ 28 b).

Ο ραβίνος Γιεχούντα: «Όταν ο Μωυσής ανέβηκε στο βουνό, βρήκε τον Άγιο να κάθεται να βάζει κορώνες¹¹ στα γράμματα του αλφάβητου. «Κύριε του κόσμου! φώναξε, «ποιος σε εμποδίζει (να βάλεις τα γράμματα χωρίς κορώνες);» Απάντησε: «Ένας άνθρωπος θα αναδυθεί μια μέρα μετά από τόσες γενιές, το όνομά του είναι ο Ακίμπα μπεν Γιόζεφ, που μια μέρα θα ερμηνεύσει πολλά, πολλά βουνά από νόμους πάνω από κάθε μικρή γραμμή». «Κύριε του κόσμου!» τον διέκοψε ο Μωυσής: «Άσε με να τον δω!» Ο Άγιος είπε: «Πήγαινε προς τα πίσω!»

11. Αν κοιτάξετε προσεκτικά τα γράμματα ενός κυλίνδρου μιας Τορά, θα δείτε ότι πολλά από τα γράμματα καλύπτονται από μικρές αιχμές, που ονομάζονται «tagin ή ketarim», οι αραμαϊκές και εβραϊκές λέξεις για «κορώνες». Κατά καιρούς ονομάζονται και zayin, αφού μοιάζουν με το εβραϊκό γράμμα zayin (ז), που βγαίνει από την κορυφή του γράμματος. (Σ.Τ.Μ.)

Ο Μωυσής πήγε και κάθισε στο τέλος των οκτώ σειρών (οι μαθητές του Ακίμπα)· αλλά δεν ήξερε τι έλεγαν. Τότε η δύναμή του εξασθενούσε. Όταν αυτός (ο Ακίμπα) ήρθε σε ένα θέμα, οι μαθητές του του είπαν: «Ραββί! Πώς το ξέρεις αυτό;» «Είναι μια διδασκαλία (Halacha)», απάντησε, «του Μωυσή του Σινά». Τότε το μυαλό του Μωυσή ηρέμησε. Είπε: «Κύριε του Κόσμου! Έχεις έναν τέτοιο άνδρα και θέλεις να δώσεις την Τορά με εμένα;» «Σιώπα», είπε ο Θεός, «αυτό έχω στο μυαλό μου».

Τότε του είπε: «Κύριε του κόσμου! Μου έδειξες την Τορά του, άσε με να δω και το γιό της!» «Γύρνα!» του είπε ο Άγιος. Γύρισε και είδε ότι κάποιος ζύγιζε τις σάρκες του στο στασίδι του χασάπη. Τότε του είπε: «Κύριε του Κόσμου! Δηλαδή αυτός είναι η Τορά και αυτός είναι ο γιος του;» «Κάνε ησυχία!» ο Άγιος τον διέκοψε, «αυτό έχω στο μυαλό μου» (Μεναχότ 29 b).

Ο ραβίνος Γιεχούντα: «Όποιος φάει 3 κιλά ασαφέτιδα (ένα πολύ έντονο μπαχαρικό γνωστό από την ινδική κουζίνα) με άδειο στομάχι, το δέρμα του θα ξεφλουδιστεί από τη ζέστη». Ο ραβίνος Αμπάχου: «Μου συνέβη κάποτε να φάω 1 κιλό ασαφέτιδα και το δέρμα μου θα είχε ξεφλουδιστεί από τη ζέστη, αν δεν είχα καθίσει στο νερό, και επιβεβαίωσα στον εαυτό μου τα λόγια στο Ααρωνίτες 7, 12: «Η σοφία αναβιώνει τον κύριό της». (Χουλίν, 59 a).

Ο ραβίνος Ελεάζαρ μπεν Αζαρία: «Όταν λέει στο Δευτερονόμιο 6,5: “Να αγαπάς τον Αιώνιο, τον Θεό σου, με όλη σου την ψυχή”, γιατί λέει ακόμα: “Με όλο σου τον πλούτο;” και όταν λέει, “Με όλο σου τον πλούτο”, γιατί λέει ακόμα, “Με όλη σου την ψυχή;” Θέλει να σας πει ότι υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που προτιμούν το σώμα τους από τα λεφτά τους, γι’ αυτό λέει: “Με όλη σας την ψυχή”, και επίσης ότι υπάρχουν πολλοί που προτιμούν τα λεφτά τους από το σώμα τους, και γι’ αυτό λέει: “Με όλο σου τον πλούτο;» (Πεσαχίμ 25 a d).

Ο ραβίνος Μείρ είπε: «Πώς μπορεί να αποδειχθεί ότι ακόμη και τα έμβρυα στη μήτρα της μητέρας τραγουδούν ένα τραγούδι;». Διότι λέει στους Ψαλμούς 68, 27: «Σε συγκεντρώσεις δοξάστε τον Κύριο τον Θεό από την πηγή του Ισραήλ» (Σοτέ 30 b).

Είναι γραμμένο στο Ιωνάς 2, 1: «Ο Αιώνιος διέταξε ένα μεγάλο ψάρι να καταβροχθίσει τον Ιωνά». Αλλά είναι γραμμένο στους στίχους 2 και 3: «Και ο Ιωνάς προσευχήθηκε στον Αιώνιο από την κοιλιά του ψαριού και είπε: Κάλεσα από τα όρια μου στον Αιώνιο;» «Αυτό δεν είναι θέμα, ίσως το μεγάλο ψάρι να τον έφτυνε και ένα ψαράκι να τον καταβροχθίσει» (Νένταριμ 51 b).

Λόγω φαγούρας, παίζει κανείς τρομπέτα το Σάββατο. Αλλά έχουμε μάθει: Εάν άλλες τιμωρίες εγείρονται και πλήττουν την κοινότητα, για παράδειγμα φαγούρα, ακρίδες, κουνούπια, φίδια, σκορπιοί, τότε κανείς δεν παίζει τρομπέτα, αλλά μάλλον φωνάζει (προσεύχεται στον Θεό); Αυτό δεν είναι θέμα, απλώς ασχολείται με το αν η φαγούρα είναι υγρή ή ξηρή (Μπαβά Κάμμα 8 a b).

Ο ραβίνος Γιεχούντα: «Τρία πράγματα παρατείνουν τις μέρες και τα χρόνια ενός ανθρώπου: Όποιος περνά πολύ χρόνο με την προσευχή, στο τραπέζι του και στην τουαλέτα» (Μπεχορότ 54 b και 55 a).

Τρία πράγματα είναι μια εικόνα του μελλοντικού κόσμου (δηλαδή δι-

νουν μια πρόγευση της μελλοντικής ευδαιμονίας), δηλαδή το Σάββατο, ο ήλιος και η λειτουργία. Οι οποίες; – Θέλει να πει: Η εξυπηρέτηση στο κρεβάτι (συνουσία) εξασθενεί; Εννοείται μόνο η λειτουργία των ανοιγμάτων του σώματος (Μπεχορότ 57 b).

Όταν ο Σολομών ήταν στην κοιλιά της μητέρας του, τραγούδησε ένα τραγούδι, όπως λέγεται στους Ψαλμούς 103, 1: «Η ψυχή μου υμνεί τον Αιώνιο και όλο το μέσα μου το Άγιο όνομά του.» Όταν θήλαζε το στήθος της μητέρας του, άρχισε να τραγουδά ένα τραγούδι από τον στίχο 2: «Δοξάζει η ψυχή μου τον Αιώνιο, και δεν ξεχνά όλες τις φιλανθρωπικές πράξεις του». Σύμφωνα με τον ραβίνο Αμπάχου, οι λέξεις «όλες οι φιλανθρωπικές του πράξεις» σημαίνει ότι ο Θεός έβαλε το στήθος της στη λογική θέση, ή ότι αυτός (ο Σολομών), όπως πιστεύει ο Γιεχούντα, δεν το βλέπει σαν κάτι ντροπιαστικό, ή σύμφωνα με τον ραβίνο Μάθνα, δεν θηλάζει από κάποιο βρώμικο μέρος (Μπεχορότ 10 a).

Ακριβώς όπως η κρίση (της μάθησης) προχωρά σε αυτήν της πράξης, έτσι και η ανταμοιβή της μάθησης προχωρεί στην ανταμοιβή της πράξης, γιατί είναι γραμμένο στους Ψαλμούς 105, 44, 45: «Τους έδωσε τη γη των λαών, και αυτοί κέρδισαν τα αγαθά των εθνών, γιατί υπάκουσαν τη μάθησή του και τηρούσαν τις διδασκαλίες του» [Κιντασχίν (Kidduschin) 40 b].

«Τότε ξέρετε», είπε ο Ούλα, «από πού ήρθαμε, ίσως είμαστε από αυτούς, για τους οποίους είναι γραμμένο στους Θρήνους 5, 11: “Ανάγκασαν τις γυναίκες της Σιών, οι παρθένες στις πόλεις των Ιουδαίων;” Θα πείτε ότι αν ένας γκόι κοιμηθεί με την κόρη ενός Ισραηλίτη, το παιδί είναι ικανό; Ή μήπως είμαστε από αυτούς για τους οποίους είναι γραμμένο στο Αμώς 6, 4: “Αυτοί που ξαπλώνουν σε κρεβάτια από ελεφαντόδοντο και βρωμάνε στα κρεβάτια τους;” Ο ραβίνος Γιόζε μπεν Χαλάφτα (Yose ben Halafta) είπε: “Αυτό αναφέρεται σε εκείνους που πετούν το νερό γυμνοί μπροστά από τα κρεβάτια τους. Επειδή, λοιπόν, χύνουν το νερό μπροστά από τα κρεβάτια τους, γυμνοί, θα πάνε πρώτοι στην εξορία;” Αλλά ο ραβίνος Αμπάχου είπε: “Αυτό αναφέρεται σε εκείνους τους ανθρώπους που τρώνε και πίνουν μαζί και των οποίων τα κρεβάτια είναι κοντά το ένα στο άλλο και ανταλλάσσουν τις γυναίκες τους, τη μια με την άλλη, και τα κρεβάτια τους βρωμάνε από την έκχυση του σπέρματος που δεν ανήκει σε αυτούς”...» (Κιντασχίν 71 b).

«... Στην είσοδο του Ναού του Αιώνιου, ανάμεσα στην αίθουσα και το θυσιαστήριο, είκοσι πέντε άντρες στέκονταν με την πλάτη τους στον Ναό του Αιώνιου και τα πρόσωπά τους προς το πρωί». Όταν λέει, «και τα πρόσωπά τους προς το πρωί,» δεν ξέρω αν η πλάτη τους είναι στραμμένη προς το βράδυ, οπότε τι σημαίνει: «Η πλάτη τους προς τον ναό του Αιώνιου;» Αυτό το διδάσκει ότι ήταν ξεντυμένοι και άφηναν αέρια προς τον Παντοδύναμο...» (Κιντασχίν 72 a d).

Ραββί: «Την ημέρα που φυσάει ο ανατολικός άνεμος, η γυναίκα αποβάλλει». Ο Σαμουήλ είπε: «Ακόμα και ένα μαργαριτάρι στη θάλασσα σαπίζει εξαιτίας του». Ο ραβίνος Γιοχάνα είπε: «Ακόμα και η έκχυση σπέρματος μέσα στο σώμα βρωμάει εξαιτίας του». Ο ραβίνος

Ναχμάν είπε: ««Και οι τρεις το ερμηνεύουν από τον στίχο Χοσέα 13, 15: “Θα είναι καρποφόρος ανάμεσα στους αδελφούς, θα έρθει ο ανατολικός άνεμος, ο άνεμος του Αιώνιου, που θα ανέβει από την έρημο, θα ξεράνει τα πηγάδια του και θα στεγνώσει την πηγή του.” “Θα στεγνώσει την πηγή του”, αναφέρεται στην πηγή της γυναίκας· “και το θα ξεράνει τα πηγάδια του”, αναφέρεται που αναφέρεται στο σπέρμα που βρίσκεται στη μήτρα της γυναίκας...» [Γκιτίν (Gittin) 31 b].

Είναι γραμμένο στους Κριτές 21, 22: «Και βρήκαν ανάμεσα στους κατοίκους της Ιάβες στη Γαλαάδ τετρακόσιες παρθένες κοπέλες, που δεν είχαν γνωρίσει άντρα με σεξουαλική επαφή.» Πώς θα μπορούσαν να το ξέρουν αυτό; Ο ραβίνος Καχάνα είπε: «Τις άφηναν να κάθονται στο άνοιγμα ενός βαρελιού κρασιού όταν κοιμόταν, που προκαλεί μυρωδιά με μια μη παρθένα, αλλά μια παρθένα δεν προκαλεί μυρωδιά» [Γιεβαμότ (Yevamot) 60 b].

Ο Ελεάζαρ είπε: «Τι σημαίνει αυτό που είναι γραμμένο στη Γένεση 2, 23: “Αυτή τη φορά είναι κόκκαλο από τα οστά μου και σάρκα από τη σάρκα μου;” Από αυτό προκύπτει ότι οι αισθήσεις του Αδάμ, όταν συνυπήρχε με όλα τα ήμερα και άγρια ζώα, δεν ήταν ικανοποιημένες, έως ότου συνυπήρξε με την Εύα» (Γιεβαμότ 63 a).

Ο ραβίνος Εμπγιαθάρ συνάντησε κάποτε τον προφήτη Ηλία και τον ρώτησε: «Τι κάνει ο Άγιος, ευλογημένο το όνομά του;» Αυτός του απάντησε: «Ασχολείται με την παράγραφο της παλλακίδας στη Γκιμπέα.» «Και τι λέει;» Ο Ηλίας απάντησε: «Ο Εμπγιαθάρ, ο γιος μου, είπε και ο Γιόναθαν, ο γιος μου, είπε έτσι.» Ο Εμπγιαθάρ ρώτησε: «Υπάρχει αμφιβολία στον παράδεισο;» Η Ηλίας του απάντησε: «Αυτά όπως και αυτά είναι τα λόγια του ζωντανού Θεού» [Γκιτίν (Gittin) 6 b].

Ο ραβίνος Γιοχάναν Μπέν Ζακάι (Yohanan ben Zakai) είπε: «Αυτός ο παραβάτης (Σισέρα) έκανε επτά σεξουαλικές επαφές εκείνη την ημέρα (με την Ιαήλ), γιατί είναι γραμμένο στους Κριτές 5, 27: “Ανάμεσα στα πόδια της γονάτισε, έπεσε, ξάπλωσε.” Αυτή (η Ιαήλ), απολάμβανε την αμαρτία; Ο ραβίνος Γιοχάναν είπε στο όνομα του ραβίνου Σιμόν Μπάρ Γιοτσάι (Simeon ben Jochai): «Ό,τι είναι καλό για τον παραβάτη είναι κακό ανάμεσα στους δίκαιους.» Τι κακό όμως πήρε η Ιαήλ (από τη σεξουαλική επαφή); Επειδή της είχε ρίξει ακαθαρσία (το μισητό σπέρμα) μέσα της· γιατί ο ραβίνος Γιοχάναν είπε: «Την ώρα που το φίδι ήρθε στην Εύα, της έριξε ακαθαρσία, αλλά όταν οι Ισραηλίτες στάθηκαν στο όρος Σινά, η ακαθαρσία τους έπαυσε, αλλά μεταξύ των ανθρώπων που δεν στάθηκαν στο όρος Σινά, η ακαθαρσία τους δεν έπαυσε» (Γιεβαμότ 103 a b).

Ο ραβίνος Γιαννάι (Yanai) φοβόταν τόσο πολύ τα ζώφια που έβαλε τέσσερα δοχεία με νερό κάτω από τα πόδια του κρεβατιού του. Κάποτε άπλωσε το χέρι του και βρήκε ζώφια στο κρεβάτι· στη συνέχεια μίλησε με αναφορά στους Ψαλμούς 66, 6: «Σηκώστε το κρεβάτι από τα δοχεία, βασίζομαι στη θεϊκή προστασία» [“J” Τερουμότ (Terumot) 30 a].

Ο ραβίνος Ισμαήλ (Yishmael) δίδαξε: «Είναι γραμμένο στο Λευιτικό 14, 9: “Την έβδομη ημέρα πρέπει να κόψει όλα τα μαλλιά του, απ’ το κεφάλι και τα γένια του, τα φρύδια του, να κόψει όλα του τα μαλλιά”· όλα του τα μαλλιά, δηλαδή γενικά· απ’ το κεφάλι του, τα φρύδια του, δηλαδή

συγκεκριμένα, και τα μαλλιά του, πάλι γενικά. Γενικά, το ειδικό και το γενικό ισχύει ότι μπορείτε να αποδείξετε μόνο ό,τι είναι παρόμοιο με το συγκεκριμένο, αυτό σημαίνει ότι όπως το συγκεκριμένο είναι ένα σημείο, όπου υπάρχει μια συλλογή μαλλιών, έτσι και το γενικό πρέπει να είναι ένα σημείο όπου υπάρχει μια τέτοια συλλογή μαλλιών» [Κιντασχίν (Kidduschin) 9 a].¹²

12. Το προτελευταίο απόσπασμα αναφέρεται στην παντοδυναμία του Θεού, το τελευταίο στη βιβλική ερμηνεία.

2. Γάμος και Αγάπη.

Η αγάπη και η θρησκεία ήταν πάντα συνδεδεμένα μεταξύ τους, μεταξύ όλων των λαών, ο γάμος και η ανατροφή των απογόνων κάποιου ήταν πάντα μεταξύ των καθηκόντων, που πρέπει να εκπληρώσει ο άνθρωπος σε αυτόν τον κόσμο. Αν και ο ερωτισμός ήταν συνυφασμένος με θρησκευτικές συνήθειες και μερικές φορές έπαιρνε μορφές, κυρίως μεταξύ των ανατολικών λαών, που μας φαίνονται παράξενες, εντούτοις στις ιερές γραφές των Ιουδαίων ο ραβίνος εμφανίζεται με ένα μανδύα που πρέπει να έχει μια αποκρουστική επίδραση σε κάθε Γερμανό. Δεν είναι ένας ανοιχτός, φυσικός αισθησιασμός που ξεσπάει, πολύ σπάνια ακούγεται η φωνή του ηθικού υγιεινολόγου, αλλά ακόμη περισσότερο, αναδύεται μια αποκρουστική αηδία, άλλοτε κρυφή, άλλοτε φανερή. Είναι κάποιοι γέροι που συζητούν για την «αγάπη» και δεν ντρέπονται να καθιερώσουν αυτό το προϊόν της γέρικης φαντασίας τους σαν νομικό κανόνα. Αυτό που προκύπτει είναι ιερή λαγνεία.

Μου είναι αδύνατο να αναπαράγω όλες τις αισχύροτητες, αλλά θα σας παραθέσω μερικά από τα φυλλάδια του Ταλμούδ για το θέμα του γάμου και της αγάπης, που είναι αρκετά για να σας κάνουν να ακούσετε τον τόνο. – Στο «Ανέκδοτα» το ξαναβρίσκουμε και στα δράματα και τα μυθιστορήματα των σημερινών μας Εβραίων «ποιητών».

Ο ραβί είπε: «Τίμα τις γυναίκες σου, για να γίνεις πλούσιος» (Μπαβά Μετζία 59 a).

Ο ραβίνος Ελεάζαρ είπε: «Κάθε Εβραίος που δεν έχει γυναίκα δεν είναι άνθρωπος» (Γιεβαμότ 63 a).

Μπαρ Καπαρά: «Μια παρθένα πρέπει να παντρεύεται την 4η ημέρα της εβδομάδας και να κοιμάται την 5η, γιατί αυτή την ημέρα έχει δοθεί ευλογία στα ψάρια» [Κετουμπότ (Ketubot) 5 a].

Ραβίνος Ελιέζερ: «Κάθε Εβραίος που δεν ασχολείται με την τεκνοποίηση πρέπει να θεωρείται σαν να έχυσε αίμα» (Γιεβαμότ 63 b).

Ησαΐας: «Θα πεθάνεις σε αυτόν τον κόσμο και δεν θα ζήσεις σε αυτόν τον κόσμο».

Η Τσίσκια του είπε: «Γιατί όλα αυτά;» Ο Ησαΐας απάντησε: «Επειδή δεν ασχολείσαι με την τεκνοποίηση» [Μπεραχότ (Berakhot) 10 a b].

Ο ραβίνος Γιοχάναν: «Κάθε γυναίκα που ζητά συνουσία από τον άντρα της αποκτά παιδιά, τέτοια που δεν υπήρχαν ούτε στην εποχή του Μωυσή» (Ερουμπίν 100 b).

Ο ραβίνος Σιμόν Μπάρ Γιοτσάι συνήθιζε να λέει: «Μια προσήλυτη γυναίκα που είναι μικρότερη των 3 ετών και 1 ημέρας είναι κατάλληλη

για την ιεροσύνη (που σημαίνει ότι ο ιερέας μπορεί να την παντρευτεί), γιατί είναι γραμμένο στους Αριθμούς 31, 18: «Και όλα τα παιδιά από τις γυναίκες που δεν έχουν συναναστραφεί με άντρα, θα αφήσετε να ζήσουν για εσάς» (Γιεβαμότη 60 b).

Ηλίας: «Λες: «Γιατί δεν έρχεται ο Μεσσίας;» Ιδού, τώρα είναι η Ημέρα της Εξιλέωσης, μπορώ να κοιμηθώ με πολλές παρθένες». Τότε ο ραβίνος Γιεχούντα τον ρώτησε: «Τι θα έλεγε ο Άγιος γι' αυτό (αν κάνεις κάτι τέτοιο);» Αυτός του απάντησε: «Λέει με τη Γένεση 4, 6: “Η αμαρτία βρίσκεται μπροστά στην πόρτα.”» «Και τι λέει ο Σατανάς;» Αυτός του απάντησε: «Ο Σατανάς δεν έχει δύναμη την Ημέρα της Εξιλέωσης» (Μισνά Γιόμα 19 b και 20 a).

Οι πρεσβύτεροι είπαν: Οι άνθρωποι που εκπέμπουν βλέννα, οι λεπροί και όσοι κοιμούνται με γυναίκες που έχουν έμμηνο ρύση μπορούν να διαβάσουν την Πεντάτευχο, στους προφήτες και στους Αγιογράφους και να απαγγέλλουν Μιδράς και Γκεμαρά, Χαλαχότ Γκεντολότ και Αγκατάχ· απαγορεύεται μόνο σε όσους εκσπερματώνουν (Μοέντ Κετόν 15 a).

Η ερώτηση τέθηκε στον Μπεν Σόμα: «Μπορεί ο αρχιερέας να πάρει μια παρθένα που είναι εμποτισμένη, ή αυτό που είπε ο Σαμουήλ δεν πρέπει να ληφθεί υπόψη: “Μπορώ να κοιμηθώ με πολλές παρθένες χωρίς αίμα”, ή μήπως δεν συμβαίνει αυτό που είπε ο Σαμουήλ;» Εκείνος τους απάντησε: «Αυτό που είπε ο Σάμουελ δεν συμβαίνει, αλλά πρέπει να ανησυχούμε ότι μπορεί να είχε μείνει έγκυος στο μπάνιο». Αλλά ο Σαμουήλ είπε: «Οποιοσδήποτε μοιχός του οποίου το σπέρμα δεν εκτοξεύει σαν βέλος δεν γονιμοποιεί;» Αλλά μπορεί να ήταν σαν ένα βέλος που έριχνε στο παρελθόν. (Χάγκικα 14 b).

Η γυναίκα προτιμά ένα καβ, (με την έννοια του «τρυπήματος»), με συζυγικές σχέσεις από δέκα καβ με αποχή. (Κετουμπότ 62 b).

Ένα κύπελλο κρασί είναι καλό για μια γυναίκα. δύο κύπελλα είναι ντροπή, καθώς θα αρχίσει να μεθάει. Μετά από τρία κύπελλα, θα γίνει ποθητή και θα ζητήσει προφορικά σεξουαλική επαφή, κάτι που είναι ανάρμοστο. Μετά από τέσσερα κύπελλα κρασί, θα ζητήσει ακόμη και συνουσία με έναν γάιδαρο στην αγορά, καθώς σε αυτό το στάδιο είναι τόσο μεθυσμένη που δεν ενδιαφέρεται ιδιαίτερα για το με ποιον έχει σχέσεις. (Κετουμπότ 65 a).

Ο ραβίνος Χανίνα Μπαρ Χαμά είπε στο όνομα του ραβίνου Γιτζάκ: «Όποιος στήσει το κρεβάτι του μεταξύ βορρά και νότου, θα έχει παιδιά αρσενικού φύλου, όπως λέγεται στους Ψαλμούς 17, 14: «Και με το θησαυρό σου γεμίζεις την κοιλιά της, θα έχει πολλά παιδιά» (Μπεραχότ 5 b).

Ο ραβίνος Γιοχάναν: «Τα κουτσά παιδιά γεννιούνται επειδή οι γονείς γυρίζουν το κρεβάτι τους (κατά τη συνουσία), τα χαζά παιδιά γεννιούνται επειδή φιλούν αυτό το μέρος (τα γεννητικά όργανα)· κουφά και άλαλα παιδιά γεννιούνται επειδή φλυαρούν την ώρα της σεξουαλικής επαφής, τυφλά παιδιά γεννιούνται επειδή κοιτάζουν εκείνο το μέρος» (Νένταριμ 20 a).

Έχει διδαχθεί: «Η γυναίκα είναι μια σαμπρέλα γεμάτη βρωμιά, της οποίας το στόμα είναι γεμάτο αίμα, κι όμως όλοι τρέχουν πίσω της» (Σα-

μπάτ 152 a).

Μια γυναίκα δεν μπορεί να μείνει έγκυος από δύο άνδρες ταυτόχρονα. Αυτό δεν συμφωνεί με τους ραβίνους της Χαγκάδα, οι οποίοι αναφέρονται στο 1 Σαμουήλ 17, 4, όπου γράφεται: «Ένας ασυναγώνιστος στο σπαθί, βγήκε από το στρατόπεδο των Φιλισταίων», δηλαδή προήλθε από 100 ακροβυστίες των Φιλισταίων. Αλλά σύμφωνα με τον ραβίνο Μάθνα, δεν υπάρχει διαφορά απόψεων, μάλλον εξαρτάται από την κατάσταση του σπέρματος (“J” Γιεβαμότ 18 b).

Ο ραβίνος Γιεχούντα Μπεν Πάσι είπε: «Γιατί το τμήμα Λευιτικό 18 σχετικά με την ακολασία βασίζεται στην ίδια ενότητα 19, 1: “Πρέπει να είσαι άγιος”; Για να σας διδάξει: “Αυτός που απέχει από την ακολασία αξίζει να αποκαλείται άγιος, γιατί η Σουναμίτισσα είπε στον σύζυγό της, Κανονισμοί 4, 9: ‘Βλέπω ότι είναι άγιος άνθρωπος του Θεού’, δηλαδή όπως εξηγεί ο ραβίνος Ιωνάς ότι είναι πράγματι άγιος, αλλά όχι μαθητής του.” Σύμφωνα με τον ραβίνο Άμπιν, αυτός (ο Ελισαίος) δεν την κοίταξε καθόλου, σύμφωνα με τους ραβίνους δεν είδε ούτε μια σταγόνα σπέρματος στο χέρι του, σύμφωνα με τον ραβίνο Σαμουήλ Μπαρ και το ραβίνο Γιτζάκ δεν είδε ποτέ τίποτα ντροπιαστικό στα ρούχα του κυρίου της. Στο ίδιο στο 4, 27 είναι γραμμένο: “Ο υπηρέτης (Gehazi) μπήκε μπροστά για να την απωθήσει”, που όπως εξηγεί ο ραβίνος Γιοσέ μπεν Χανίνα. έβαλε το χέρι του στο στήθος της» (“J” Γιεβαμότ 9 a).

Αυτός του οποίου η γενεσιουργία είναι εξωτερική γεννά, και εκείνος του οποίου η γενεσιουργία είναι εσωτερική κάνει αυγά· όποιος συνουσιάζεται μόνο κατά τη διάρκεια της ημέρας γεννά τη μέρα, αυτός που συνουσιάζεται τη νύχτα γεννά τη νύχτα και αυτός που συνουσιάζεται άλλοτε τη μέρα και άλλοτε τη νύχτα γεννά άλλοτε τη μέρα και άλλοτε τη νύχτα. Εκείνος συνουσιάζεται μόνο την ημέρα, είναι ο πετεινός, και εκείνος που συνουσιάζεται άλλοτε τη μέρα και άλλοτε τη νύχτα είναι ο άνθρωπος και ό,τι του μοιάζει. Όλοι όσοι συνουσιάζονται με τον ίδιο τρόπο γεννούν ο ένας από τον άλλο... Όλοι συνουσιάζονται με το πρόσωπο στην πλάτη, εκτός από τον άνθρωπο, το ψάρι και το φίδι. Γιατί μόνο αυτά τα τρία; Όταν ήρθε ο ραβίνος Ντίμι, είπε: «Οι άνθρωποι στη Δύση (Παλαιστίνη) λένε ότι είναι έτσι, γιατί η θεϊκή ακτινοβολία μίλησε μαζί τους» (Μπεχορότ 7 b και 8 a).

Ο ραβίνος Ελιέζερ ο Μέγας: «Όποιος κοιμάται με τη μητέρα του σε ένα όνειρο, μπορεί να ελπίζει στη λογική. Όποιος κοιμάται με αρραβωνιασμένη παρθένα, μπορεί να ελπίζει στη Τορά. Όποιος κοιμάται με την αδερφή του σε όνειρο, μπορεί να ελπίζει σε σοφία (βλέπε Παροιμίες 7, 4), όπου η σοφία ονομάζεται αδελφή. Όποιος κοιμάται με τη γυναίκα ενός άντρα σε όνειρο, μπορεί να είναι σίγουρος ότι είναι γιος του μελλοντικού κόσμου... Όποιος βλέπει χήνα σε όνειρο, μπορεί να ελπίζει σε σοφία (Παροιμίες 1, 20). Όποιος την καταραστεί, θα γίνει διευθυντής σχολείου.» Ο ραβίνος Ασχέ: «Είδα μια τέτοια, κοιμήθηκα μαζί της και απέκτησα αξιοπρέπεια». – Όποιος ανακουφίζεται σε όνειρο, γι’ αυτόν είναι καλό σημάδι (βλ. Ησαΐας 51, 14). Αλλά αυτό ισχύει μόνο αν δεν έχει καθαρίσει (σκουπιστεί) τον εαυτό του... Όποιος βλέπει ένα βιβλίο Ψαλμών μπορεί να ελπίζει σε ευσέβεια· όποιος ξέρει τις Παροιμίες μπορεί να ελπίζει σε σοφία... Όποιος δει ελέ-

φαντα στο όνειρο θα του γίνει θαύμα; – Δεν πρόκειται για ερώτηση, το ερώτημα είναι αν είναι σελωμένο ή όχι (Μπεραχότ 56 b).

Αυτός ο παραβάτης (Σίμρι) έπεσε στο κρεβάτι (με την Μαδιανίτισα) 424 φορές εκείνη την ημέρα, και ο Φινεές τον περίμενε τόσο πολύ μέχρι να εξασθενίσει η ενέργειά του. Αυτός (ο Φινεές) δεν ήξερε ότι ο ισχυρός βασιλιάς (ο Θεός) ήταν μαζί του. – Σε μια Μποράιθα διδάχθηκε: Κοιμήθηκε μαζί της 60 φορές, μέχρι που έγινε σαν σάπιο αυγό κι εκείνη σαν παρτέρι γεμάτο νερό (Σανχεντρίν 82 b).

3. Ο Νόμος.

Όλες οι σημαντικές εβραϊκές αρχές τονίζουν ότι η ουσία του εβραϊσμού δεν βρίσκεται στους μύθους και τα σύμβολα, αλλά βρίσκει την έκφρασή της στον νόμο, όπως (δήθεν) ο Μωυσής τον έθεσε (στην πραγματικότητα προέρχεται από μια μεταπροφητική εποχή) και καθορίζει την παράδοση – η οποία έχει αναπτυχθεί περαιτέρω από τους ραβίνους και έχει συλλεχθεί στο Ταλμούδ και το Σουλχάν-Αρούχ. Οι Εβραίοι δεν θεωρούν την έλλειψη μιας μεταφυσικής σαν ανεπάρκεια, αλλά σαν τη δική τους θρησκευτική ανωτερότητα. Εδώ οι απόψεις διίστανται. Από τη μια μεριά, ολόκληρος ο Άριος κόσμος με τον πλούσιο συμβολισμό του και τις θρησκείες του που διερευνούν το άπειρο, και από την άλλη – οι παράγραφοι του νόμου! Επομένως, μάταια θα ψάξει κανείς για οτιδήποτε που έχει έστω και κατά προσέγγιση μια ομοιότητα με μια ιδέα. Κυριαρχεί μια τρομερή στενότητα του πνεύματος, η οποία φυσικά μπορεί να μετρηθεί μόνο αν κάποιος κάνει τον κόπο να διαβάσει τα χοντρά βιβλία. Δίπλα σε αυτό βρίσκεται μια κενότητα της καρδιάς που δεν έχει κάτι αντίστοιχο. Και ακόμη και τα όμορφα ρητά, που σίγουρα υπάρχουν στο Ταλμούδ, παραμένουν στην άκρη σαν ξένα φυτά στην άμμο της ερήμου. Αλλά για χάρη της δικαιοσύνης, θα αναφέρω μερικά.

Αλλά αυτό που είναι αποκρουστικό ακόμη και μεταξύ των φαινομενικά άψογων ρητών είναι η συνεχώς επαναλαμβανόμενη υπόσχεση ανταμοιβής ή τιμωρίας, η αιώνια ανησυχία για το αν η σύμβαση με τον Θεό έχει εκπληρωθεί, αν πρέπει να προστεθεί μια άλλη καλή πράξη προκειμένου να είναι απόλυτα βέβαιοι για την εξαργύρωση της μελλοντικής ανταμοιβής κ.λπ. Αυτή η ανησυχία για την ανταμοιβή και ο φόβος της τιμωρίας δίνουν ακόμη και στα καλύτερα εδάφια μια πικρή γεύση, γιατί ακόμη και αν δεν είναι πάντα γραμμένο, πρέπει να προσθέσει κανείς νοερά το «για να πάνε καλά τα πράγματα για σένα στη γη». Προς κακή μας τύχη, αυτό το πνεύμα της Παλαιάς Διαθήκης μας εμποδίζει ακόμη και σήμερα να επιτρέψουμε σε μια ανιδιοτελή ηθική να είναι η μόνη αρχή. Όσο το πνεύμα της Πεντατεύχου εξακολουθεί να λειτουργεί στις εκκλησίες και στα σχολεία, αυτό δεν είναι αναμενόμενο.

Εκτός από αυτά τα χαρακτηριστικά, η ακαμψία του Ταλμούδ και η βασική μισαλλοδοξία είναι χαρακτηριστικές. Η σκέψη που καταγράφεται στο Ταλμούδ και στο Σουλχάν Αρούχ συνεχίζει να υπάρχει αμετάβλητη σαν ενιαία δομή για 2.500 χρόνια. Και όσον αφορά τη μισαλλοδοξία, δυστυχώς έχουμε πολύ χειροπιαστά παραδείγματα στους «προοδευτικούς» Εβραίους μας, για τους οποίους δεν χρειάζεται να πούμε λέξη.

Για τους ραβίνους, όμως, ο Ταλμουδικός νόμος αντιπροσωπεύει τη βαθύτερη σοφία. Αυτοί είναι οι πραγματικοί θεοί, και ακόμη και ο Ιεχωβά

πρέπει να μελετήσει το Ταλμούδ για να παραμείνει στο απαραίτητο πνευματικό ύψος. Ακολουθεί μια μικρή γεύση, πιο ακριβή παραδείγματα ακολουθούν στα επόμενα κεφάλαια.

Ο ραβίνος Ισμαήλ λέει: «Μεταξύ των λόγων του νόμου υπάρχουν εντολές και απαγορεύσεις, μερικές από τις οποίες είναι εύκολες, άλλες από τις οποίες είναι δύσκολες, αλλά τα λόγια των μελετητών των γραφών είναι όλα δύσκολα και σημαντικά». Λέει και ο ραβίνος Χανάγια μπαρ Άντα στο όνομα του ραβίνου Τανχούμ μπαρ Χίνια: ««Τα λόγια των πρεσβυτέρων είναι πιο σημαντικά από τα λόγια των προφητών» και αναφέρει ως απόδειξη το Μισάχ 2, 6 και 11 (“J” Μπεραχότ 8 b).

Στο Μπερεσίτ ραμπά σ. 19 λέει για τα μέλη του Σανχεντρίν: κάθονται και τακτοποιούν τα λόγια της Τορά, μέχρι να τα αφήσουν να βγουν καθαρά σαν το γάλα. Αργότερα, οι σοφοί, σαν μέλη μιας νομικής ακαδημίας με δικαίωμα ψήφου, καθόρισαν την Καλαχά κατά πλειοψηφία, μερικές φορές με τη συμμετοχή θεϊκής αποκαλυπτικής φωνής (σελ. 93).

Η Τορά είναι μια απέραντη θάλασσα γνώσης· αλλά τα λόγια των σοφών είναι πιο πολύτιμα, γιατί μέσω αυτών έρχεται κανείς στην εκπλήρωση της Τορά (σελ. 103).

Το υψηλότερο όμως απ’ όλα αυτά, απ’ όσα έχουν ειπωθεί για το σεβασμό προς τους ραβίνους, είναι η πρόταση ότι πρέπει να φοβάται κανείς τους ραβίνους όπως το Θεό. Σύμφωνα με το Κιντασχίν 31 συμπεραίνει στην γραφή: «Θα πρέπει να φοβάσαι» που περιλαμβάνει το σεβασμό για τους σοφούς, βλέπε Πεσάχ 22 b, Τανχουμά, Μπεσχαλάχ 26, Μελσιτά 61 a. Στο Σχεμότ ραμπά σ. 3 λέει: Όποιος επαναστατεί ενάντια σε έναν ραβίνο, επαναστατεί ενάντια στον Σεκχινά (παρουσία του Θεού), βλ. Μπαμιντμπαρ ραμπά σ. 18 Τανχουμά, Κοράχ (σελ. 125).

Υπάρχουν παραδείγματα όπου η περιφρονητική μεταχείριση ενός σοφού τιμωρήθηκε με θάνατο (Σανχεντρίν 46).

Προσέξτε τα λόγια των λογίων των γραφών περισσότερο από αυτά του νόμου,... όποιος ενεργεί ενάντια στα λόγια των λογίων των γραφών, αξίζει θάνατο (Ερουμπίν 21 b).

Όποιος ταπεινώνει τον εαυτό του, τον υψώνει ο Θεός, και όποιος υψώνει τον εαυτό του, τον ταπεινώνει (Ερουμπίν 13 b).

Ραβίνος Σιγκά: «Όποιος μαθητής των σοφών, στα ρούχα του οποίου βρίσκεται μια κηλίδα το Σάββατο, αξίζει το θάνατο: (Σαμπάτ 114 a).

Αν ο αδαής είναι ευσεβής, μην μένεις στη γειτονιά του. (Αυτή η ρήση έχει κατά νου το Άμποτ II, 5: κανένας αδαής δεν είναι ευσεβής, γιατί αυτό δεν είναι δυνατό, επειδή η ευσέβεια απαιτεί την τήρηση των καταστατικών που ο αδαής δεν γνωρίζει) (Σαμπάτ 63 a).

Όποιος δεν συναναστρέφεται με λογίους, του αξίζει ο θάνατος (["J" Νασίρ 35 b).

Λένε: «Έχω σοφία και πονηριά». Μόλις η σοφία μπαίνει στους ανθ-

ρώπους, μπαίνει και η πονηριά (Σοτέ 21 b).

Ο ραβίνος Ελεάζαρ είπε περαιτέρω: «Κάθε άνθρωπος που έχει γνώση (σοφία), θα γίνει πλούσιος στο τέλος, όπως είναι γραμμένο στις Παροιμίες 24, 40: «Και μέσω της γνώσης οι κάμαρες γεμίζουν με κάθε είδους αγαθά, πολύτιμα και αγαπημένα»» (Σανχεντρίν 92 a).

Υπάρχουν τρεις κατηγορίες δυνατών, δηλαδή ο Ισραήλ ανάμεσα στα έθνη, ο σκύλος στα ζώα και ο κόκορας στα πτηνά (Μπεζά 25 b).

Ένας άνθρωπος ας είναι πάντα συνετός στο φόβο, ας απαντάει απαλά και ας κατευνάσει την οργή· ας προωθεί την ειρήνη με τα αδέρφια και τους συγγενείς του και με όλους, ακόμα και έναν ξένο στο δρόμο, ώστε να είναι δημοφιλής προς τα πάνω και ευχάριστος προς τα κάτω (Μπεχορότ 17 a).

Ο ραβίνος Γιεχούντα ο Άγιος: «Μην αποφεύγετε τα τελωνεία, γιατί μπορεί να σας πιάσουν». Οι ραβίνοι έχουν διδάξει: «Όποιος έχει σεξουαλική επαφή στο κρεβάτι όπου κοιμάται ένα παιδί θα έχει επιληπτικά παιδιά. Αλλά αυτό ισχύει μόνο για ένα παιδί που δεν είναι ακόμη 6 ετών» (Πεσαχίμ 112 b).

Ο ραβίνος Γιτζάκ: «Αν δεις έναν παραβάτη στον οποίο η στιγμή χαμογελάει, μην αρχίσεις να τσακώνεσαι μαζί του, γιατί είναι γραμμένο στους Ψαλμ. 10, 5: “Τα μονοπάτια του ευημερούν ανά πάσα στιγμή”, και όχι μόνο, ευνοείται ακόμη και στο δικαστήριο, γιατί είναι γραμμένο: “Τα δικαστήριά σας παραμένουν μακριά από αυτόν στα ύψη”, και όχι μόνο αυτό, περιφρονεί και τους εχθρούς του, γιατί είναι γραμμένο: “Αυτός ραμφίζει όλους τους εχθρούς του”» (Μπεραχότ 7 b).

Ο ραβίνος Γιοχανάν στο όνομα του λαού της Ιερουσαλήμ είπε: «1. Αν πας στον πόλεμο, μην βγεις μπροστά,, αλλά στο πίσω μέρος, για να επιστρέψεις ξανά πρώτος. 3. Συμμαχήστε με εκείνον στον οποίο η ώρα χαμογελά» (Πεσαχίμ 113 a).

Ο Χαναάν συνέστησε πέντε πράγματα στους γιους του: «Να αγαπάτε ο ένας τον άλλον, να αγαπάτε τη ληστεία, να αγαπάτε την ακολασία, να μισείτε τους κυρίους σας και να μη λέτε ποτέ την αλήθεια» (Πεσαχίμ 113 b).

Ο ραβίνος Αζί: «Ακόμα κι αν κάποιος σκόπευε να κάνει μόνο ένα καθήκον, αλλά τον εμπόδισαν να το κάνει και δεν το έκανε, η Γραφή το καταλογίζει εναντίον του σαν να το είχε κάνει: αλλά από την άλλη πλευρά, ο Άγιος δεν μετράει μια κακή σκέψη, γιατί είναι γραμμένο στους Ψαλμούς 66, 18: “Όταν είδα την αδικία στην καρδιά μου, ο Αιώνιος δεν την άκουσε.” Αλλά πώς μπορώ τότε να υποστηρίξω το Ιερεμία 6, 19: “Ιδού, φέρνω συμφορά σε αυτόν τον λαό, τον καρπό των σκέψεών του;” Η σκέψη που καρποφορεί, ο Άγιος την υπολογίζει για πράξη, και η σκέψη που δεν καρποφορεί, ο Άγιος δεν την υπολογίζει για πράξη. Αλλά είναι γραμμένο στον Ιεζεκιήλ 14, 4: “Ποιός δέχεται στην καρδιά του έναν από τον οίκο του Ισραήλ;” Ο ραβίνος Άχα μπαρ Γιακόμπ είπε: “Αυτό συμβαίνει μόνο στην ειδωλολατρία, γιατί ο συγγραφέας είπε: Το αμάρτημα της ειδωλολατρίας είναι βαρύ, όποιος το αρνείται, είναι το ίδιο με εκείνον που επιβεβαιώνει ολόκληρη την Τορά.” Ο Ούλα είπε: “Αυτή είναι η γνώμη του ραβίνου Χούνα, γιατί είπε: “Αν κάποιος διαπράξει μια αμαρτία μία φορά και μετά τη διαπράξει δεύτερη φορά, είναι επιτρεπτό

γι' αυτόν;" "Πώς μπορείς να σκεφτείς ότι του το επιτρέπει;" Φαίνεται απλώς σαν να του το επέτρεπε. Ο ραβίνος Αμπχού είπε στο όνομα του ραβίνου Χανίνα: "Είναι καλύτερα ένας άνθρωπος να διαπράξει μια αμαρτία στα κρυφά παρά να βεβηλωθεί δημοσίως το όνομα του ουρανού" κ.λπ.». (Κιντασχίν 40 a)

Ο ραβίνος Χαγκί είπε: Το Σάββατο και οι ημέρες των εορτών υπάρχουν στην πραγματικότητα μόνο για φαγητό και ποτό· αλλά επειδή αυτό θα μπορούσε να είναι μειονέκτημα για το στόμα, οι ραβίνοι επέτρεψαν να ασχολούνται πράγματα που είχαν διδαχθεί και αυτές τις μέρες. Ο ραβίνος Μπεραχγιά στο όνομα του ραβίνου Χιγιά μπαρ Μπα από την άλλη πλευρά, ισχυρίζεται ότι τα Σάββατα και οι ημέρες των γιορτών υπάρχουν μόνο για ενασχόληση με πράγματα που έχουν διδαχθεί. Και οι δύο απόψεις εξισορροπούνται λέγοντας: Η μια πλευρά ορίζει ένα μέρος για φαγητό και ποτό και η άλλη ένα μέρος για μελέτη. Ο ραβίνος Αμπουχού είπε: Λέει στο Λευιτικό 23, 3: Το Σάββατο είναι για τον Αιώνιο, που σημαίνει ότι όπως ο δημιουργός ξεκουράστηκε από το έργο της δημιουργίας του, το οποίο συνίστατο στην ομιλία, έτσι πρέπει και εσείς να ξεκουράζεστε από τη συνηθισμένη ομιλία ("J" Σαμπάτ 45 a).

Όποιος μετατρέπει το Σάββατο σε διασκέδασή του, θα λάβει σαν ανταμοιβή γι' αυτό μια κληρονομιά χωρίς όριο 118b: ο Θεός θα του δώσει ελευθερία από τον ξένο ζυγό και εκπλήρωση όλων των επιθυμιών της καρδιάς του. Αυτό σίγουρα απαιτεί θυσίες: Πρέπει να φέρει πολύτιμα τρόφιμα για να τιμήσει το Σάββατο κ.λπ. αλλά – «όποιος δωρίζει κάτι στο Σάββατο, θα του το πληρώσει το Σάββατο» 119 a. (σελ. 291).

Ο ραβίνος Ελεάζαρ είπε περαιτέρω: «Απαγορεύεται να ελεηθεί κάποιος που δεν έχει γνώση (καμία σοφία) γιατί είναι γραμμένο στον Ησαΐα 27, 11: "Γιατί είναι ένας ανόητος λαός, και επομένως ο Δημιουργός του δεν τον ελεεί, ούτε ο Δημιουργός του θα του δείξει έλεος"» (Σανχεντρίν 92 a).

Ο ραβίνος Συμεών: «Επιτρέπεται να κολακεύεις τους παραβάτες σε αυτόν τον κόσμο, γιατί είναι γραμμένο το Ησαΐα 32, 5: "Ενας κακός άνθρωπος δεν πρέπει να λέγεται ευγενής και ένας ύπουλος άνθρωπος δεν πρέπει να λέγεται γενναϊόδωρος." Από αυτό προκύπτει ότι επιτρέπεται σε αυτόν τον κόσμο» (Σοτέ 41 b).

Ο ραβίνος Χίγια ο Μέγας εξηγεί το Δευτ. 2, 6 λοιπόν: «Αν δεν μπορείς να σπάσεις την αλαζονεία με το φαγητό, τότε λύγισέ την με χρήματα».

Όταν ο ραβίνος Γιόναθαν είδε τον δήμαρχο της πόλης να έρχεται, του έστειλε δώρα, γιατί σκέφτηκε, ότι αν έπρεπε να του παρουσιάσει μια υπόθεση για ορφανό ή χήρα, θα άφηνε τον εαυτό του να πειστεί ("J" Σαμπάτ 6 a).

Ο ραβίνος Γιόνα στο όνομα του ραβίνου Γιοσέ μπεν Νεσούρα είπε: «Όλες οι μάταιες κουβέντες είναι κακές, αλλά όλες οι κουβέντες για το νόμο είναι καλές· όλα τα ψέματα είναι καλά, αλλά όλα τα ψέματα για το νόμο είναι κακά» ("J" Μπεχορότ 60 b).

Ο ραβίνος Νεχούνγια μπεν Χανακά έκανε μια σύντομη προσευχή όταν μπήκε στο σπίτι και όταν βγήκαμε ξανά έξω. Κάποιος τον ρώτησε

ποιο ήταν το περιεχόμενο της προσευχής του και εκείνος απάντησε: «Όταν μπαίνω, προσεύχομαι να μην προσβάλω, και όταν φεύγω, ευχαριστώ για το μερίδιό μου» (Γκεμαρά). Όταν μπήκε είπε: «Είθε να είναι το θέλημά σου, Αιώνιε, Θεέ μου και Θεέ των πατέρων μου, να μην ξεσηκώσω τους συντρόφους μου εναντίον μου και να μη με ξεσηκώσουν κι αυτοί, να μην εκφράσουμε το καθαρό σαν ακάθαρτο και το ακάθαρτο σαν καθαρό, να μην απαγορεύσουμε το επιτρεπόμενο και να επιτρέψουμε το απαγορευμένο, και να προκαλέσουμε ζημιά σε αυτόν και στον άλλο κόσμο!» Κατά την αναχώρησή του είπε: **«Σε ευχαριστώ, Αιώνιε, Θεέ μου και Θεέ των πατέρων μου, που μου έδωσες το μερίδιό μου στα συνέδρια στα σχολεία και στα σπίτια συγκεντρώσεων και όχι στα θέατρα και τα τσίρκα· εγώ αγωνίζομαι και αυτοί αγωνίζονται, παρακολουθώ και παρακολουθούν, εγώ, για να αποκτήσουν τον παράδεισο, και αυτοί, το χάος της καταστροφής»** (βλέπε Ψαλμοί 16, 10) (“J” Μπεραχότ 29 b).

Μην παντρευτείτε την κόρη ενός αμόρφωτου, γιατί είναι μαρτύριο και οι γυναίκες τους κοπριά και για τις κόρες τους είναι γραμμένο στο Δευτ. 27, 21: «Καταραμένος είναι αυτός που ξαπλώνει με οποιοδήποτε ζώο» (Πεσαχίμ 49 b). Ο ραβίνος Χιγιά: Όποιος ασχολείται με την Τορά παρουσία ενός αμόρφωτου, θεωρείται σαν να κοιμάται με την αρραβωνιαστικιά του παρουσία του. (από το ίδιο).

Ο Άγιος είπε στους Ισραηλίτες: «Με κάνετε τον μόνο άρχοντα του κόσμου, άρα θα σας κάνω τους μόνους άρχοντες του κόσμου» (Χάγκιγκα 3 a b).

Όποιος εκτελεί μια νόμιμη ρύθμιση, θα φανεί καλός. Αλλά τι γίνεται με κάποιον που κάθεσαι εκεί και δεν κάνει τίποτα εγκληματικό; Λαμβάνει ανταμοιβή ακριβώς όπως εκείνος που εκτελεί μια νόμιμη ρύθμιση. **Αλλά από την άλλη, όποιος κάνει μια νομική ρύθμιση, θα έχει ευημερία, μακροζωία και περιουσία, αλλά όποιος κάνει κάτι εγκληματικό, δεν θα πάρει τίποτα από αυτά.** (“J” Κιντασχίν 19 a).

Ο ραβίνος μπαρ Σίλα συνάντησε την Ηλία και του είπε: «Τι κάνει ο Άγιος, ευλογημένος να 'ναι!» Εκείνος απάντησε: «Λέει την εξήγηση από το στόμα των ραβίνων...έχει μάθει την εξήγηση από το στόμα του Άσχερ (Χάγκιγκα 15 a).

Ο ραβίνος Γιοσοούα μπεν Λεβί είπε: «Αυτά τα λόγια είναι γραμμένα στην Τορά και επαναλαμβάνονται στους προφήτες και τρίτον βρίσκονται στους Αγιογράφους: “Όποιος ασχολείται με την Τορά, η επιχείρησή του ευημερεί.” Στην Τορά λέει Δευτ. 29, 9: “Πρέπει να τηρείτε τα λόγια αυτής της διαθήκης και να τα κάνετε, ώστε ό,τι κάνετε να είναι επιτυχημένο για εσάς”» (Άμποτα Σαρά b).

Έχουμε μάθει, ότι αν κάποιος χτυπήσει τον γείτονά του, γίνεται διακανονισμός. Ο Χανάν Μπισά χτύπησε έναν άνδρα και στη συνέχεια εμφανίστηκε μπροστά στο ραβίνο Χουνά στο δικαστήριο. Αυτός του είπε: «Πήγαινε, δώσ' του μισό άλογο». Ο Χανάν είχε ένα εξαντλημένο άλογο και απαίτησε από τον καθένα να του δώσει πίσω μισό άλογο. Αλλά όταν κανείς δεν ήθελε να το πάρει, τον χτύπησε ξανά και του έδωσε ένα ολόκληρο. (Μπαμπά Καμά 36 και 37 a).

Ο ραβίνος Γιεχούντα: Η Ιερουσαλήμ καταστράφηκε μόνο επειδή οι

λόγιοι περιφρονήθηκαν... Όποιος περιφρονεί έναν λόγο, δεν υπάρχει θεραπεία για την αρρώστεια του». (Σαμπάτ 119 b).

Αλλά (οι γραφές) λένε: Οι μάρτυρες οι οποίοι έχουν απεικονίσει τον δίκαιο σαν παραβάτη, αλλά έπειτα ήρθαν άλλοι μάρτυρες και δικαίωσαν τον αρχικά δίκαιο άνθρωπο και έκαναν (τους άλλους μάρτυρες) παραβάτες, έτσι μερικές φορές και ένας γιος γίνεται αυτός που χτυπά τους παραβάτες. Μπορείτε να το καταλάβετε και από την Έξοδο 20, 17: «Δεν πρέπει να ψευδομαρτυρείς.» Αλλά αυτό είναι μια απαγόρευση όπου δεν υπάρχει στην πράξη, και με κάθε απαγόρευση όπου δεν υπάρχει στην πράξη, δεν υπάρχει καταδίκη (Μακβέθ 2 b).

Ένας που κάνει πολλά και ένας που κάνει λίγα είναι το ίδιο, αν απλώς κατευθύνουν τις καρδιές τους στον ουρανό (Μπεραχότ 5 b).

Ο Θεός δεν θεωρεί τις αμαρτωλές σκέψεις σαν έργα (Κιντασχίν 39 a).

Τι λέει κάποιος όταν φεύγει από το σχολείο; – «Σε ευχαριστώ, Αιώνιε, που μου έδωσες το μερίδιό μου ανάμεσα σε αυτούς που κάθονται στην τάξη και όχι ανάμεσα σε αυτούς που κάθονται στις γωνίες» (Μπεραχότ 28 b).

Η Τορά προειδοποιεί: Μην πάρετε μια μη Εβραία γυναίκα, μια σκλάβα, ώστε ο σπόρος να μην είναι ο διάδοχός της (ένα παιδί Εβραίου και μιας μη Εβραίας γυναίκας είναι, σύμφωνα με το νόμο, σαν τη μητέρα) (Γιεβαμότ 106 b).

Οι οδηγίες της καύσης: Βάζεις τον εγκληματία στην κοπριά μέχρι τα γόνατά του· μετά βάζεις ένα σκληρό πανί σε ένα μαλακό και το τυλίγεις γύρω από το λαιμό του· ο ένας μάρτυρας τραβάει το ένα άκρο προς τον εαυτό του και ο άλλος μάρτυρας τραβάει το άλλο άκρο προς τον εαυτό του μέχρι ο εγκληματίας να ανοίξει το στόμα του. Εν τω μεταξύ κάνετε το μόλυβδο να ζεσταθεί και του το ρίχνετε στο στόμα για να κατέβει στα έντερά του και να τα κάψει. Ο ραβίνος Γιεχούντα είπε: «Αν εν τω μεταξύ πεθάνει από τα χέρια τους, δεν μπορούν να εκτελέσουν σωστά τις οδηγίες για να τον κάψουν, αλλά μάλλον: ανοίγουν το στόμα του με λαβίδες παρά τη θέλησή του και αφού ζεστάνουν το μόλυβδο και το χύνουν στο στόμα του για να κατέβει στα έντερά του και να τα κάψει.»

Από πού αποδεικνύεται αυτός ο τρόπος καύσης; Από το «Rotte Korah's». Ακριβώς όπως **ένα κάψιμο της ψυχής γίνεται εκεί και το σώμα παραμένει αλώβητο, έτσι και εδώ γίνεται ένα κάψιμο της ψυχής και το σώμα μένει άθικτο.** (Σανχεντρίν 52 a).

Διδάσκεται ότι ο ραβίνος Ακίμπα είπε: «Πήγα κάποτε στο μυστικό θάλαμο του ραβίνου Γιοσοούα και έμαθα τρία πράγματα από αυτόν: έμαθα ότι δεν ανακουφίζεται κανείς με την ανατολή ή τη δύση του ηλίου, αλλά τα μεσάνυχτα και το μεσημέρι. Και έμαθα ότι δεν γδύνεται κανείς όρθιος, παρά καθιστός. Ομοίως, έμαθα ότι δεν σκουπίζεται κανείς με το δεξί, αλλά με το αριστερό χέρι». Όταν ο γιος του Ασάι του είπε: «Σου επετράπη να είσαι τόσο αυθάδης και αγενής μπροστά στο δασκάλό σου;» εκείνος του απάντησε: **«Αυτός είναι ο νόμος και πρέπει να μάθω»** (Μπεραχότ 62)¹³.

¹³. Αυτό το ένα απόσπασμα είναι από το βιβλίο «Ανακαλύπτοντας τον Ιουδαϊσμό» του Γιόχαν Αντρέας Αϊζενμμένγκερ, που δημοσιεύτηκε από τον Φραντς Ξάβερ Σίφερλ, Δρέσδη 1893. Το απόσπασμα για τις επιθυμίες είναι εντελώς ελλιπές.

Οι ραβίνοι μας, έχουν διδάξει: «Μην κλέψεις», αυτές οι λέξεις, σύμφωνα με τις Γραφές, αναφέρονται στην απαγωγή, ενώ οι λέξεις Λευ. 19, 11: Σύμφωνα με τις Γραφές, το «δεν θα κλέψεις» αναφέρεται σε κάποιον που κλέβει χρήματα και αγαθά (Σανχεντρίν 86 α).

4. Για την εργασία.

Η νοοτροπία του να βλέπεις την εργασία σαν κατάρρα είναι τόσο παλιά όσο και ο Ιουδαϊσμός. Εμφανίζεται στην Παλαιά Διαθήκη, εκφράζεται στο γεγονός ότι από την αρχαιότητα μια ακαταμάχητη τάση οδήγησε τους Εβραίους σε όλες τις χώρες για να εμπορεύονται, και μάλιστα ήδη πριν από τη διασπορά· αυτό απλώς ενίσχυσε μια έντονη τάση. Το εμπόριο και η τοκογλυφία έχουν παραμείνει μέχρι σήμερα το αμετάβλητο χαρακτηριστικό της Ιουδαϊκής δραστηριότητας, και μάλιστα τόσο στον υλικό όσο και στον πνευματικό τομέα. Πουθενά ο Εβραίος δεν ήταν εφευρέτης, εσωτερικά μη δημιουργικός, απλώς εμπορευόταν ξένα προϊόντα, ιδιοποιήθηκε ξένες πνευματικές ιδιοκτησίες και τις επεξεργάστηκε με έναν συχνά πολυμάθητο αλλά στείρο τρόπο του.

Η περιφρόνηση για την εργασία και η έλξη για εμπορικές συναλλαγές εκφράζονται και στο Ταλμούδ με όλη την τόσο επιθυμητή σαφήνεια, με την οποία θα έπρεπε να διαψευσθεί μια για πάντα το παλιό παραμύθι ότι ένας υποτιθέμενος αποκλεισμός από άλλες ασχολίες ανάγκασε τους Εβραίους να κάνουν τοκογλυφία και εμπόριο.¹⁴

Μερικά παραδείγματα πρέπει να διαφωτίσουν τη νοοτροπία, χωρίς όμως να παραλείψω να αναφέρω και ένα προφανές αντίθετο παράδειγμα.

Ο ραβίνος Σιμόν μπεν Σετάχ ήταν απασχολημένος με το λινάρι (για να κερδίσει χρήματα), τότε οι μαθητές του, του είπαν: «Ραββί, σταμάτα, θέλουμε να σου αγοράσουμε έναν γάιδαρο, για να μη χρειάζεται να δουλεύεις τόσο σκληρά.» Πήγαν και του αγόρασαν έναν γάιδαρο από έναν Ισμαηλίτη και από αυτόν κρεμόταν ένα κόσμημα. Του είπαν: «Από εδώ και στο εξής δεν χρειάζεται να δουλεύεις τόσο σκληρά.» Αυτός απάντησε: «Γιατί το λέτε αυτό; Το ξέρει ο ιδιοκτήτης του γαϊδάρου;» «Όχι!» Τότε τους είπε: «Πηγαίντε και να το επιστρέψετε το κόσμημα.» Σύμφωνα με τον ραβίνο Χουνά, οι μαθητές διαμαρτυρήθηκαν στον δάσκαλό τους: «Ακόμη και σύμφωνα με την άποψη εκείνου που απαγορεύει την άδικη περιουσία ενός ειδωλολάτρη, όλοι οι άνθρωποι θα παραδεχτούν ότι κάτι που χάθηκε είναι επιτρεπτό.» «Εσύ τι νομίζεις; Νομίζεις τότε ότι ο Σιμόν μπεν Σετάχ ήταν βάρβαρος και ήθελε να πλουτίσει με τη βία;» «Όχι, ήθελε το όνομα του Θεού να αγιασθή μέσω αυτού και κάποιος να πει: “Δοξάστε τον Θεό των Ιουδαίων!” και αυτό σήμαινε για αυτόν περισσότερα από οποιοδήποτε άλλο κέρδος στον

¹⁴. Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με αυτό και το περιεχόμενο των επόμενων κεφαλαίων, δείτε στο βιβλίο μου: «Το Ίχνη του Εβραίου στο Πέρασμα των Αιώνων.»

κόσμο.» «Από πού και με ποιόν τρόπο έμαθε τέτοια συμπεριφορά ο ραβίνος Σιμόν μπεν Σετάχ;» «Από τον ραβίνο Χανινά. Οι παλιοί ραβίνοι αγόρασαν κάποτε ένα κιλό σιτάρι από στρατιώτες, στο οποίο βρήκαν ένα ρολό από δηνάρια, το οποίο επέστρεψαν στους πωλητές. Αυτοί δόξασαν τον Θεό των Ιουδαίων, που τους είχε καθορίσει τέτοια συμπεριφορά. Μια βασίλισσα ήρθε στον Άμπα Χοφαγιά της Τίργια (λουτροθεραπευτής) για να πλυθεί και έχασε πολύτιμα αντικείμενα από τα κοσμήματά της, τα οποία αυτός τα βρήκε. Γι' αυτό έκανε γνωστό σε όλη τη χώρα, ότι όποιος επιστρέψει σε αυτήν μέσα σε τριάντα ημέρες ό,τι χάθηκε, θα πάρει μεγάλη ανταμοιβή· αν αυτό γινόταν μετά από τριάντα μέρες, αυτός που τα είχε βρει θα έχανε το κεφάλι του. Ο ραβίνος δεν επέστρεψε αυτά που βρήκε μέσα σε 30 ημέρες, αλλά μετά. Αυτή τον ρώτησε εάν ήταν στη χώρα και αυτός απάντησε: “Ναι!” “Δεν άκουσες την ανακοίνωση;” “Ναι πράγματι!” “Γιατί δεν έφερες πίσω ό,τι χάθηκε μέσα στις 30 μέρες;” “Να μη νομίζετε ότι το έκανα από το φόβο της τιμωρίας και ούτε από σεβασμό στο Θεό.” Αυτή είπε: “Δόξα στον Θεό των Εβραίων!”» (“J” Μπαμπά Μετσία 7 a).

Ο ραβίνος Χαμουνά Σαμπά: «Πόσο κόπο έκανε ο πρώτος άνθρωπος για να φάει ένα κομμάτι ψωμί! Έπρεπε να οργώσει και να σπείρει και να θερίσει και να δέσει στάχυα και να αλωνίσει, να σβαρνίσει, να φτυαρίσει, να κοσκινίσει, να αλέσει, να ζυμώσει και να ψήσει και μόνο μετά μπορούσε να φάει· αλλά εγώ σηκώνομαι νωρίς και τα βρίσκω όλα έτοιμα μπροστά μου» (Μπεραχότ 58 a).

Σύμφωνα με την ιδέα που κατέγραψε ο Συμεών μπεν Ιωχάι, οι ξένοι πρέπει να κάνουν τη δουλειά, και είναι μόνο αποτέλεσμα αμαρτίας, εάν το ίδιο το Ισραήλ πρέπει να δουλέψει, μια δήλωση που βρίσκεται και στο Μεχילτά 110 b.

Ο ραβίνος Μείρ λέει: «Κάποιος πρέπει να διδάξει το γιο του μια αγνή και εύκολη τέχνη και να επικαλείται τον Θεό, στον οποίο ανήκουν τα πλούτη και τα αγαθά!» Ο ραβίνος Ναχοράι λέει: «Παρατάω όλες τις δουλειές στον κόσμο και διδάσκω στον γιο μου μόνο την Τορά, γιατί ο άνθρωπος απολαμβάνει την ανταμοιβή του σε αυτόν τον κόσμο και το κεφάλαιο παραμένει για τον μελλοντικό κόσμο» (σελ. 29).

«Έχετε δει ποτέ», λέει ο ραβίνος Συμεών μπεν Ελεάζαρ στο όνομα του ραβίνου Μείρ, «ένα λιοντάρι να κουβαλάει ένα φορτίο, τη γαζέλα να κουρεύει, τη αλεπού να ασκεί ένα εμπόριο, τον λύκο να πουλάει γλάστρες, και όμως όλα αυτά να τρέφονται χωρίς ανησυχίες; Και γιατί δημιουργήθηκαν; Για να με υπηρετούν. Και γιατί δημιουργήθηκα εγώ; Για να υπηρετώ τον δημιουργό μου. Αν αυτά, που δημιουργήθηκαν για να με υπηρετούν, δεν χρειάζονται να δουλέψουν για να θρέψουν τον εαυτό τους, πόσο μάλλον εγώ, που δημιουργήθηκα για να υπηρετώ τον δημιουργό μου, να τρέφομαι με κόπο;» (“J” Κιντασχίν 40 b).

Μια μέρα η γη του Ισραήλ θα βγάζει γλυκίσματα και ωραία ενδύματα... πληθώρα σιτηρών θα φυτρώσει όπως τα δένδρα του φοίνικα. Ίσως θα πείτε: «Αυτό θα προετοιμάσει το δρόμο για την πανούκλα του θανάτου;» Ο Άγιος φέρνει έναν άνεμο από το θησαυροφυλάκιό του που τον φυσάει και κάνει το αλεύρι να πέσει, και ο άνθρωπος βγαίνει στο χωράφι, φέρνει μια χούφτα και προμηθεύει τον

εαυτό του και τους ανθρώπους.

Ο κόσμος που θα έρθει δεν είναι σαν αυτόν τον κόσμο. Σε αυτόν τον κόσμο, κάποιος πρέπει να κοπιάσει για να κόψει σταφύλια και να εργαστεί στο πατητήρι· στον κόσμο που θα έρθει όμως τα σταφύλια θα κουβαλιούνται με άμαξες και θα τα βάζουν σε μια γωνιά του σπιτιού του και από αυτό πίνουν όσο από ένα μεγάλο βαρέλι... (Κετουμπότ 111 b).

Αν σύμφωνα με τον νόμο Σεκαλίμ VI, 2 το σιτάρι χρειάζεται έξη μήνες και τα φρούτα δώδεκα μήνες για να ωριμάσουν, την εποχή του Μεσσία το σιτάρι θα χρειάζεται δύο μήνες και τα φρούτα έναν μήνα για να ωριμάσουν. Ακόμη και η διάρκεια της ζωής θα μεγαλώσει πολύ· ναι, για το λαό του Θεού ακόμη και ο θάνατος θα αρθεί. Στο Πεσαχίμ 68a, λέει, ότι οι γραφές από την μια πλευρά στο Ησαΐας 25 προφητεύει ότι ο θάνατος θα καταβροχθιστεί για πάντα, και από την άλλη ότι όποιος πεθάνει στην ηλικία των 100 ετών θα έχει φτάσει μόνο στην ηλικία ενός αγοριού: έτσι από τη μια αρνείται τον κανόνα του θανάτου και μετά κάνει λόγο ακόμα και για το θάνατο. Αυτή η αντίφαση επιλύεται στο ότι η ηθική με αυξημένη διάρκεια ζωής ισχύει για τους ειδωλολάτρες, οι οποίοι υπηρετούν το λαό του Θεού σαν κτηνοτρόφοι και αγρότες, ενώ τα μέλη του λαού του Θεού δεν χρειάζεται πλέον να γεύονται καθόλου τον θάνατο. (σελ. 363)

Όποιος βλέπει ένα μεγάλο πλήθος, πρέπει να λέει την εξής ευλογία: «Ευλογημένοι οι σοφοί των μυστικών! Όπως δεν μοιάζουν τα πρόσωπά τους, έτσι δεν μοιάζουν και οι σκέψεις τους.» Όταν ο Μπεν Σόμα έβλεπε τα πλήθη στην Ιερουσαλήμ, έλεγε: «Ευλογημένος να είναι Αυτός που τα δημιούργησε όλα αυτά για να με υπηρετούν. Πώς δούλεψε ο πρώτος άνθρωπος για να μπορέσει να φάει μια μπουκιά ψωμί· έπρεπε να οργώσει, να σπείρει, να θερίσει, να δέσει στάχυα, να αλωνίσει, να σβανίσει, να φτυαρίσει, να κοσκινίσει, να αλέσει, να ζυμώσει και να ψήσει εγώ όμως σηκώνομαι το πρωί και τα βρίσκω όλα έτοιμα μπροστά μου. Ιδού πόσο κόπο έκανε ο πρώτος άνθρωπος μέχρι να αποκτήσει ένα πουκάμισο για να μπορεί να ντυθεί, έπρεπε να κουρέψει τα πρόβατα, να λευκάνει το μαλλί, να το απλώσει, να το χρωματίσει, να το γνέθει, να το υφάνει, να το πλύνει, να το ράψει, αλλά εγώ σηκώνομαι το πρωί και τα βρίσκω όλα έτοιμα μπροστά μου. Πόσοι τεχνίτες δουλεύουν από νωρίς το πρωί έως το βράδυ, αλλά εγώ σηκώνομαι το πρωί και τα βρίσκω όλα έτοιμα για μένα» (“J” Μπεραχότ 57 a).

Ο ίδιος είπε περαιτέρω: Αν ο ραβίνος Συμεών μπεν Γιοχάι φώναζε: «Κοιλάδα, κοιλάδα, γέμισε τον εαυτό σου με χρυσά δηνάρια!» έτσι έγινε. Σύμφωνα με τον ίδιο ραβίνο, ο ραβίνος Συμεών μπεν Γιοχάι λέγεται ότι είπε: «Έχω δει τα παιδιά του μελλοντικού κόσμου, και ήταν λίγα από αυτά. Εάν είναι τρεις από αυτούς, τότε εγώ και ο γιος μου είμαστε ανάμεσά τους, και αν είναι μόνο δύο από αυτούς, τότε είμαι εγώ και ο γιος μου» (“J” Μπεραχότ 58 a).

Ο Θεός φροντίζει και για τη φυσική διατήρηση του λαού του στο εξωτερικό. Πεσίκτα 114b: Με εντολή του Θεού, σαράντα χρόνια πριν ο Ισραήλ έρθει στη Βαβυλώνα, είχαν φυτευτεί εκεί χουρμάδες επειδή τα αγαπούσε ο λαός. Παρομοίως το ίδιο το υπερβολικό Χαγκαντά (βλέπε υποσημείωση 6) διαπιστώνει ότι 700 αγνές ράτσες ψαριών και 700 αγ-

νά είδη ακρίδων και αμέτρητα πτηνά ταξίδεψαν με το Ισραήλ στη Βαβυλώνα. Τι άφθονη φροντίδα για τις ημέρες της εξορίας! (σελ. 61).

Ο ραβίνος Γκαμλιήλ: «Μια μέρα κάθε γυναίκα θα γεννά ένα παιδί καθημερινά, γιατί είναι γραμμένο στο Ιερεμίας 31, 8: “Η έγκυος και ο τοκετός μαζί.” Μια μέρα τα δέντρα θα καρποφορούν καθημερινά, γιατί είναι γραμμένο στο Εζεκιήλ 17, 23: “Θα φυτρώσουν κλαδιά και θα καρποφορήσουν.” Μια μέρα η γη του Ισραήλ θα παράγει ψημένο ψωμί και έτοιμα ενδύματα, γιατί λέει στους Ψαλμούς 72, 16: “Υπάρχει αφθονία σιτηρών στη γη”» (Σαμπάτ 30 a b).

Ο ραβίνος Συμεών: «Έχετε δει ποτέ ένα άγριο ζώο ή ένα πουλί να κάνει μια τέχνη; κι όμως τρέφονται χωρίς κόπο. Και αυτά δημιουργήθηκαν μόνο για να με υπηρετούν, εγώ όμως που δημιουργήθηκα για να υπηρετώ τον Δημιουργό μου δεν θα 'πρεπε να τρέφομαι χωρίς κόπο;» (Κιντασχίν 82 a).

Ο ραβίνος Ελεάζαρ είδε ένα χωράφι, στο οποίο φυτευόταν λάχανα σε στρώματα κατά πλάτος και είπε: «Ακόμα κι αν κάποιος ήθελε να φυτέψει λάχανα κατά μήκος, το εμπόριο είναι καλύτερο από εσάς.» Μια φορά, όταν ο ραβίνος περπατούσε ανάμεσα στα στάχια και τα είδε να κουνιούνται πέρα δώθε, είπε: «Να κινείστε όλο και περισσότερο, το εμπόριο είναι προτιμότερο από εσάς.»

Ο ραβίνος είπε: «Όποιος ξοδεύει 100 σου (λεφτά) για εμπόριο μπορεί να απολαμβάνει ψάρι και κρασί κάθε μέρα· από την άλλη όποιος ξοδεύει 100 σου για το χωράφι, πρέπει να αντέξει το αλάτι και το άχυρο... και είναι εκτεθειμένος σε διαφωνίες.» (Γιεβαμότ 63 a).

Στο Αβοντά Ζαρά (Avodah Zara – ειδωλολατρία) 9 b: Ο ραβίνος Χανάνγια λέει: «Αν κάποιος σας έλεγε 400 χρόνια μετά την καταστροφή του ναού: “Αγοράστε αυτό το χωράφι για 1 δηνάριο, παρόλο που αξίζει 1000 δηνάρια – τότε μην το αγοράσετε· γιατί εκείνη την εποχή που θα έρθει ο Μεσσίας θα σωθούμε· γιατί να χάσετε ένα δηνάριο;”» (σελ. 335)¹⁵

Ο ραβίνος Ισμαήλ: Αν θέλεις να είσαι σοφός, ασχολήσου με νομισματικά θέματα, γιατί δεν υπάρχουν μεγαλύτεροι ακρογωνιαίοι λίθοι στην Τορά, γιατί είναι σαν μια αναβλύζουσα πηγή. (Μπαβά Μπατρά 173 b).

15. Η πρόταση: «Γιατί να χάσεις ένα δηνάριο» έχει αφήσει έξω τις ευχές!

5. Περί Χριστού και μη Εβραίων.

Το μίσος, που συνδυάζεται με μια βαθιά έλλειψη κατανόησης προς το πρόσωπο του Ιησού, που δεν εκφράζεται πλέον με συγκαλυμμένο τρόπο στις δημοσιεύσεις των σύγχρονων Εβραίων και έχει κατορθώσει να φτάσει στο αποκορύφωμά του με το συστηματικό διωγμό των Χριστιανών από τους Εβραίους Μπολσεβίκους ηγεμόνες στη Ρωσία, αυτό το μίσος συνεχίζεται τώρα αμετάβλητο για σχεδόν 2000 χρόνια. Η προσωπικότητα του Χριστού είναι η μεγαλύτερη επίθεση εναντίον της εβραϊκής φύσης· ο Εβραίος πάντα ένιωθε και γνώριζε, ότι μόνο η υπερβολική χριστιανική ανεκτικότητα θα μπορούσε να πιστέψει ότι θα μπορούσε να χτίσει μια γέφυρα εδώ. Δεν μπορεί να υπάρξει ειρήνη ανάμεσα σε έναν Χριστιανό και έναν Αντίχριστο· θα νικήσει είτε ο ένας είτε ο άλλος.

Σύμφωνα με τον Σοπενχάουερ, οι Εβραίοι είναι «χωρίς μεταφυσικές τάσεις». «Κανένας, ούτε καν και ο πιο ασήμαντος Εβραίος, δεν θα πρόδιδε μια αποφασιστική προσπάθεια, και μάλιστα μια πρώιμη, χρονικά περιορισμένη, της στιγμής», λέει ο Γκαίτε. Έτσι είναι πράγματι, και από αυτή τη μονόπλευρη προδιάθεση γεννήθηκε ο εβραϊκός νόμος, **ο νόμος του εγωισμού που εγκρίθηκε βάσει θρησκευτικών και ηθικών αρχών**. Πιο ανεκτικές απόψεις δεν έχουν διεισδύσει, η εβραϊκή ιδέα βρίσκεται στον αδιάστατο αγώνα ενάντια σε οτιδήποτε δεν είναι εβραϊκό. Ο Εβραίος οφείλει τις επιτυχίες του σε αυτήν την ηθική έλλειψη αναστολών, σε συνδυασμό με την επίμονη φυλετική του ενέργεια· τα άλλα έθνη ήταν πάντα σε μειονεκτική θέση και θα παραμείνουν σε μειονεκτική θέση αν δεν τεθούν σταθερά όρια στην εβραϊκή αδιαλλαξία.

Οι μαθητές του πατέρα μας Αβραάμ απολαμβάνουν αυτόν τον κόσμο και κατακτούν τον μελλοντικό κόσμο, όπως είναι γραμμένο στις Παροιμίες 8, 21: «Σαν κληρονομιά δίνω σε όσους με αγαπούν αληθινά, τα αγαθά, και θα γεμίσω τα θησαυροφυλάκιά τους», από την άλλη οι μαθητές του Βαλαάμ¹⁶ οι άθεοι κληρονομούν τη Γέεννα (Κοιλάδα του Εννώμ – τόπος της αιώνιας πύρινης Κόλασης), και θα κατέβουν στο λάκκο, όπως είναι γραμμένο στους Ψαλμούς 55, 29: «Και εσύ, Θεέ, θα τους βυθίσεις στο λάκκο μέχρι το λαιμό· οι άνθρωποι του αίματος και της απάτης δεν θα φτάσουν ούτε στο μισό της ζωής τους» (πραγματεία Άβοτ 5).

Ο ραβίνος Ταρφόν σημειώνει σχετικά με τη ρήση στο Μισνά ότι τα βιβλία των Επικούρειων δεν μπορούν να σωθούν σε περίπτωση πυρκα-

γιάς το Σάββατο: «Στη ζωή του γιού μου, αν έμπαιναν τέτοια βιβλία στο σπίτι μου, θα τα έκαιγα όλα, και ακόμη κι αν με καταδίωκαν λοιπόν γι' αυτό, θα έσωζα νωρίτερα τον εαυτό μου μπαίνοντας στα σπίτια των ειδωλολατρών παρά στα σπίτια των Επικούρειων, γιατί οι ειδωλολάτρες δεν γνωρίζουν τον Θεό και τον αρνούνται, αλλά οι Επικούρειοι τον γνωρίζουν και τον αρνούνται. Για αυτούς ισχύει αυτό που είπε ο Δαβίδ στους Ψαλμούς 139, 21. Γιατί αν για να αποκατασταθεί η ειρήνη μεταξύ του άνδρα και της γυναίκας του το θείο όνομα που είναι γραμμένο με αγιότητα μπορεί να σβήσει στα νερά, πόσο περισσότερο πρέπει να καούν μαζί και ξεχωριστά τα βιβλία των αιρετικών που δημιουργούν εχθρότητα, φιλονικίες και διαφωνίες ανάμεσα στον Ισραήλ και τον ουράνιο Πατέρα του.» («J» Σαμπάτ 46 a).

Δεν πρέπει να σώσουμε τους τροχούς της συμφοράς (ευαγγέλια) από το κάψιμο, αλλά πρέπει να τα αφήσουμε να καούν μαζί με τα λόγια τους για τον Θεό... Ο ραβίνος Ταρφόν: «Αν οι γραφές (των Χριστιανών) έρχονταν στα χέρια μου, θα τις έκαιγα μαζί με τα "Askaroth" ((ονόματα του Θεού) που περιέχονται σε αυτά. Ναι, ακόμα κι αν ένας άντρας με κυνηγούσε για να με σκοτώσει, ή ένα φίδι έτρεχε πίσω μου για να με δαγκώσει, θα προτιμούσα να μπω σε έναν παγανιστικό ναό παρά στα σπίτια αυτών των ανθρώπων.» Ο ραβίνος Ισμαήλ: «Έριξαν φθόνο, εχθρότητα και διχόνοια ανάμεσα στους Ισραηλίτες και τον ουράνιο Πατέρα τους. Ο Δαβίδ μίλησε για αυτούς στο Ψαλμ. 139, 21, 22: "Δεν πρέπει να μισώ αυτούς που σε μισούν και να απεχθάνομαι εκείνους που σε ξεσηκώνουν; Γεμάτος με μίσος, μισώ αυτούς που σε μισούν γιατί είναι εχθροί μου"» (Σαμπάτ 116 a).

Μια μέρα ο ραβίνος Γιοσούα μπεν Παραχγιά διάβαζε το K'riath Schema (Άκου Ισραήλ), εκεί εμφανίστηκε ο Ιησούς μπροστά του και θέλησε να τον δεχτεί ξανά και του έγνεψε με τα χέρια του. Αυτός (ο Ιησούς) όμως, πίστεψε ότι ήθελε να τον διώξει, πήγε κοντά του, σήκωσε ένα τούβλο και προσκύνησε μπροστά του. Του μίλησε: «Μπες εσύ». Εκείνος όμως απάντησε: «Όποιος αμαρτάνει και παρασύρεται στην αμαρτία, γι' αυτόν δεν υπάρχει χώρος για μετάνοια.» Αλλά ο συγγραφέας είπε: «Ο Ιησούς κάνει μαγικά, ξεγελά και παραπλανά τους Ισραηλίτες» (Σανχεντρίν 107 a).

Ο άνθρωπος δεν πρέπει να έχει καμία σχέση με τους αιρετικούς και να μην αφήνει τον εαυτό του να παρασυρθεί από αυτούς, ακόμα κι αν είναι ζήτημα μιας στιγμής. Έτυχε ο Μπεν Νταμά, ο γιος της αδερφής του ραβίνου Ισμαήλ, να δαγκωθεί από ένα φίδι· τότε ο Ιακώβ από το Κεφάρ Σεχανία¹⁷ ήρθε για να τον θεραπεύσει. Ο ραβίνος Ισμαήλ όμως δεν του το επέτρεψε.¹⁸ Τότε εκείνος (ο Μπεν Νταμά) του είπε: «Ραββί Ισμαήλ, αδερφέ μου! επέτρεψέ μου να τον αφήσω να με γιατρέψει, για να σου αποδείξω ότι επιτρέπεται από την Τορά.» Όμως δεν πρόλαβε να τελειώσει τα λόγια του και η ψυχή του τον άφησε και πέθανε. Τότε ο ραβίνος Ισμαήλ καθώς ήταν πάνω του αναφώνησε: Χαίρε, Μπεν Νταμά,

17. Μαθητής του Χριστού

18. Πάνω σ' αυτό ο Χάινριχ Λάιμπλε παρατηρεί: «Όσο ήρεμα κι αν ακούγονται αυτά τα λόγια, δεν πρέπει να φανταζόμαστε μια ήρεμη σκηνή όταν μας έρχεται στο μυαλό ο θυμός και το μίσος, που συνορεύει με την τρέλα, που πάντα έπιανε τους Εβραίους στην προσέγγιση του Χριστιανισμού».

που το σώμα σου είναι αγνό και η ψυχή σου σε άφησε αγνό, χωρίς να έχεις παραβιάσει τα λόγια των λογίων» (Αβοντάχ Ζαρά 27 b).

Ο εγγονός του ραβίνου Γιοσούα μπεν Λεβί είχε μια ασθένεια στο λαιμό του, όταν ένας άνδρας ήρθε και χρησιμοποίησε το μαγικό του φίλτρο και τον απελευθέρωσε από αυτό. Όταν έφυγε ο μάγος, τον ρώτησαν ποια φόρμουλα (λέξη) είχε χρησιμοποιήσει και την ανέφερε. Οι παρευρισκόμενοι είπαν: «Θα ήταν καλύτερα να είχε πεθάνει ο άρρωστος», όπως και έγινε.

Ο ραβίνος Ελιέζερ μπεν Νταμά είχε δαγκωθεί από ένα φίδι και κάποιος ήρθε να τον γιατρέψει με ένα ακάθαρμο όνομα, αλλά ο ραβίνος Γιοσούα δεν του το επέτρεψε. «Θέλω να σας αποδείξω», είπε ο μπεν Νταμά, «ότι επιτρέπεται μια τέτοια ιατρική θεραπεία». Αλλά δεν είχε δώσει σχεδόν καμία απόδειξη γι' αυτό πριν πεθάνει. «Να 'σαι ευλογημένος, μπεν Νταμά!» είπε ο ραβίνος Γιοσούα, «ότι έφυγες από τον κόσμο εν ειρήνη και δεν έσπασες τον φράχτη των λογίων, όπως λέγεται Κοχελέτ 10, 8: "Όποιος γκρεμίζει φράχτη θα τον δαγκώσει φίδι"» ("J" Σαμπάτ 44 a).

Ο ραβίνος Ελιέζερ: «Δεν έφερε κάποιο μαγικό ο Μπεν Σταντά¹⁹ από την Αίγυπτο με γρατσουνιές στο δέρμα του;» Οι σοφοί απάντησαν: «Ήταν ανόητος και κανένας δεν ζητάει απόδειξη από τους ανόητους» (Σαμπάτ 104 b).²⁰

Ο ραβίνος Ελιέζερ συνάντησε έναν από τους μαθητές του Ιησού, ονόματι Ιακώβ από το Κεφάρ Σεχανία, ο οποίος του είπε: «Στο νόμο σου (Δευτερονόμιο 53, 19) λέει: "Δεν πρέπει να φέρεις γιο πόρνης στον οίκο του Θεού σου." Μπορείς να φτιάξεις από τέτοιες δωρεές μια τουαλέτα για τους αρχιερείς;» – Δεν πήρε απάντηση. Τότε μίλησε ο Ιακώβ από το Κεφάρ Σεχανία: «Γι' αυτό μεδίδαξε ο Ιησούς από τη Ναζαρέτ: Το μάζεψε από τον μισθό μιας πόρνης, και θα είναι πάλι μισθός πόρνης (Μισάχ 1, 7). Ήρθε από τη βρωμιά, στον τόπο της βρωμιάς θα γυρίσει».²¹

Ο Ιησούς κρεμάστηκε το βράδυ πριν από το Πεσάχ, και ένας κήρυκας περπατούσε μπροστά του 40 μέρες, φωνάζοντας: «Θα πρέπει να λιθοβοληθεί, επειδή έκανε μαγεία και παρέσυρε τους Ισραηλίτες και τους έκανε άπιστους· όποιος ξέρει κάτι υπέρ του ας έρθει να πει κάτι γι' αυτό.» Επειδή δεν βρήκαν τίποτα υπέρ του, τον κρέμασαν το βράδυ πριν από τον Πεσάχ. Ο Ούλα είπε: «Πιστεύετε ότι θα μπορούσε να υπάρξει μια ευνοϊκή ετυμηγορία γι' αυτόν, αφού είναι τελικά ένας αποπλανητής και ο Ελεήμων (Θεός) λέει στο Δευτ. 13, 8: "Δεν πρέπει να τον λυπηθείς, ούτε να τον ελεήσεις, ούτε να τον κρύψεις;" Αλλά με τον Ιησού τα πράγματα είναι διαφορετικά επειδή ήταν κοντά στην κυβέρνηση» (Σανχεντρίν 43 a).

19. Οι Χριστιανοί αποκαλούσαν τον Ιησού και γιο των άστρων – Ben Stara, από το περσικό *stara*, από το οποίο ο ραβίνος Ακιμπά Μπεν Σταντά έβγαλε το γιός σκύλας. Επιπλέον τον αποκάλεσε «μπάσαρδο», «γιο μιας γυναίκας με εμμηνόρροια», «γιο πόρνης». Δείτε τον Λάιμπλε.

20. Αυτή η θέση λείπει στις ευχές. Σας παραπέμπω στον Λάιμπλε.

21. Επειδή ο ραβίνος Ελιέζερ είχε ακούσει κάποτε έστω και μια υποτιθέμενη λέξη του Ιησού, κατηγορήθηκε για αίρεση και αργότερα επέπληξε τον εαυτό του πιο πικρά. «Ο εβραϊκός φανατισμός δεν ρωτούσε τότε και δεν ρωτά σήμερα: "Είναι αλήθεια ή ψέμα αυτό που ειπώθηκε;", αλλά: "Ποιος το είπε;"» (Λάιμπλε, όπως παραπάνω).

Σαν σημάδια του ερχομού του Μεσσία πρέπει να θεωρηθούν: Η αυθάδεια αυξάνεται, η φιλοδοξία εκτοξεύεται, το αμπέλι πράγματι δίνει τους καρπούς του, αλλά το κρασί είναι ακριβό· η κυβέρνηση στρέφεται στην αίρεση· δεν υπάρχει καμιά τιμωρία, ο οίκος των συγκεντρώσεων υπηρετεί την πορνεία, η σοφία των λογίων αρχίζει να βρωμάει· αυτοί που αποφεύγουν την αμαρτία περιφρονούνται και η αλήθεια χάνεται· τα νεαρά αγόρια ντροπιάζουν τους μεγαλύτερους, οι μεγαλύτεροι στέκονται μπροστά στα παιδιά· ο γιος κοιτάζει υποτιμητικά τον πατέρα, η κόρη επαναστατεί κατά της μητέρας της, η νύφη κατά της πεθεράς της. Οι εχθροί του συζύγου είναι οι συγγάμοικοί του, η φήμη της εποχής είναι τόσο κακή που ο γιος δεν ντρέπεται μπροστά στον πατέρα του (Σοτέ 49 a d).

Ο ραβίνος Γιεχούντα: «Στην εποχή που θα έρθει ο γιος του Δαβίδ, ο οίκος της συνάθροισης θα γίνει οίκος πορνείας. Η σοφία των λογίων θα βρωμάει και αυτοί που φοβούνται την αμαρτία, θα περιφρονηθούν και το πρόσωπο της εποχής θα είναι σαν το πρόσωπο του σκύλου» (Σανχεντρίν 96 b και 97 a).

Με την αύξηση των ακόλαστων, οι καταδίκες θα διαστρεβλώνονται και οι πράξεις θα αλλοιώνονται, και ο Θεός δεν θα απολαμβάνει καμία ευχαρίστηση στον κόσμο... Από τότε που αυξήθηκαν οι σαλιάρηδες²² αυξήθηκαν και οι υπερήφανοι και οι λόγοι μειώθηκαν και η Τορά αναζητά αυτούς που το μαθαίνουν. Από τότε που αυξήθηκαν οι υπερήφανοι, οι κόρες του Ισραήλ άρχισαν να τους παντρεύονται (Σοτέ 47 b).

Ο Ονκέλος (Onkelos) κάλεσε τον Ιησού με νεκρομαντεία. Τον ρώτησε: ««Ποιος είναι σεβαστός σε αυτόν τον κόσμο;» Αυτός του απάντησε: «Οι Ισραηλίτες». «Να τους ακολουθήσουμε;» Αυτός του απάντησε: «Αναζήτησε το καλύτερο τους και όχι το χειρότερο τους. Όποιος τους αγγίζει είναι σαν να αγγίζει το μάτι του.» ««Με ποιο μέσο σε εκτέλεσαν;» Αυτός του απάντησε: «Με κοπριά που βράζει, γιατί είναι γραμμένο: “Όποιος κοροϊδεύει τα λόγια των σοφών, θα εκτελεστεί με κοπριά που βράζει”» (Γκιτίν 56 b και 57a).²³

Είναι γραμμένο στο Δευτ. 22, 3: «Με όλα τα χαμένα πράγματα του αδελφού σου, που σημαίνει: “Θα πρέπει να τα επιστρέψεις στον αδελφό σου, αλλά δεν χρειάζεται να τα επιστρέψεις σε έναν ειδωλολάτρη”» (Μπαβά Καμά 113 b).

Ο ραβίνος Χανινά είπε: «Τι σημαίνει αυτό, που είναι γραμμένο στο Λευιτικό 25, 17: “Δεν πρέπει να εκμεταλλεύεται κανείς τον πλησίον του;” Απάντησε: “Μ’ αυτόν που είσαι δεσμευμένος στην Τορά και στις γραφές, δεν πρέπει να θυμώνεις”» (Μπαβά Μετζία 59 a).

Τα λόγια: «δεν πρέπει να κλέψεις» σύμφωνα με τις γραφές αναφέρονται μόνο στην απαγωγή! (Σανχεντρίν 88 a).

22. Ο χαρακτηρισμός «σαλιάρηδες» το 1897 αναφέρεται ρητά από τον ραβίνο Γιάκοβ Ναχτ (Yaakov Nacht) για τους Χριστιανούς, που έμαθαν από τον Ιησού πώς να θεραπεύουν φτύνοντάς τους. Δρ. Κάρπελ Λίππε (Karpel Lippe): «Ραβινικές-Επιστημονικές Διαλέξεις» 1897 (σελ. 71).

23. Αυτό το μίσος βρίσκει ακόμα έκφραση σε πολλά μέρη, για παράδειγμα στο «Toledot Yeshu» (Η ιστορία της ζωής του Ιησού), ένα εβραϊκό βιβλίο, στο βιβλίο Ζοχάρ του ραβίνου Μόουζες ντι Λεόν, που αναδημοσιεύτηκε το 1880 και όπου ο Ιησούς ονομάζεται νεκρός σκύλος θαμμένος στην κοπριά, και σε πολλά άλλα εβραϊκά έργα μέχρι σήμερα.

Ο Ιακώβ είπε στη Ραχήλ: «Θα με παντρευτείς;» Εκείνη απάντησε: «Ναι, αλλά ο πατέρας μου είναι απατεώνας και δεν μπορείς ταιριάζεις μαζί του.» Τότε ο Ιακώβ είπε: «Είμαι αδερφός του στην εξαπάτηση». Τότε τον ρώτησε αυτή: «Επιτρέπεται σε έναν δίκαιο άνθρωπο να είναι μεγάλος απατεώνας;» Αυτός απάντησε: «Προς τους καθαρούς, δείχνεσαι καθαρός, και απέναντι στους ψεύτικους, άπιστος, βλέπε Ψαλμούς 18, 29» (Μεγκιλά 12 a).

Ο Χαμάν είπε: «Δεν είναι γραμμένο ανάμεσά σας: «Αν πέσει ο εχθρός σας, μη χαίρεστε;» Ο Μαδροχάι απάντησε: «Αυτό ισχύει μόνο για έναν Ισραηλίτη, αλλά για εσάς είναι γραμμένο στο Δευτ. 33, 29: «Τους ποδοπατάς όταν είναι στην ακμή τους»» (Δευτ. 15 a d).

Ο Συμεών μπεν Ιωχάι έχει διδάξει: «Σκότωσε τους πιο έντιμους από τους ειδωλολάτρες, σπάστε τα κεφάλια των καλύτερων από τους γητευτές φιδιών, η πιο έντιμη από τις γυναίκες κάνει μαγικά. Χαίρε σε αυτόν που επιδιώκει μόνο να κάνει το θέλημα του Θεού» («J» Κιντασχίν 40 b).

Ένα άτομο δεν πρέπει να έχει καμία σχέση με τους αιρετικούς (Minim) και να μην αφήνει τον εαυτό του να θεραπευθεί από αυτούς, ακόμα κι αν πρόκειται μόνο για μια στιγμή της ζωής (μικρή περίοδο ζωής) (Αβοντάχ Ζαρά 27).

Ο αυτοκράτορας είπε στον ραβίνο Τανχούμ: «Έλα, όλοι θέλουμε να γίνουμε ένας λαός!» «Σωστά», απάντησε, «εμείς που έχουμε περιτομή όμως δεν μπορούμε να γίνουμε σαν εσάς, γι' αυτό αφήστε τους εαυτούς σας να περιιμηθείτε και να γίνετε σαν εμάς» (Σανχεντρίν 39 a).

Ο ραβίνος Γιοσουά: «Μπορεί κανείς να προσκαλέσει τον μη Εβραίο στο τραπέζι το Σάββατο, αλλά δεν μπορεί να τον προσκαλέσει τις ημέρες των εορτών, γιατί πρέπει να φοβόμαστε ότι θα μπορούσε να κάνει περισσότερα για χάρη του» (Μπεζά 21 b).

Ένας Γερμανός, σκλάβος του ραβίνου Γιούντα μπεν Νάσι, είχε φύγει από το σπίτι για να συνοδεύσει τον ραβίνο Χίλα. Ένας λυσσασμένος σκύλος ήρθε και δάγκωσε τον ραβίνο Χίλα. Ο Γερμανός τον απέκρουσε και έτσι έτρεξε πίσω του. Τότε ο ραβίνος Χίλα γύρισε προς το μέρος του, Ησαΐας 43, 4: ««Επειδή είσαι πιστός και πολύτιμος στα μάτια μου, το Ισραήλ και εγώ σ' αγαπούμε, θα θυσιάσω ανθρώπους αντί για σένα και έθνη στη θέση της ζωής σου»» («J» Σαμπάτ 23 a).

Σύμφωνα με τον ραβίνο Γιεχούντα, ο ραββί είπε: «Όποιος παντρεύει την κόρη του με έναν γέρο και τον ανήλικο γιο του με μια γυναίκα και επιστρέφει τα χαμένα περιουσιακά στοιχεία σε έναν γκόι (μη Εβραίο), γι' αυτόν λέγεται στη γραφή Δευτ. 29, 18, 19: «Για να κάνω όσους διψούν να πιούν ο Αιώνιος δεν θα τους συγχωρήσει»» (Σανχεντρίν 76 a b).

Ο ραβίνος Γιεχούντα είπε: «Τα αγαθά των ειδωλολατρών είναι σαν την έρημο χωρίς αφέντη· όποιος τα έχει στην κατοχή του τα έχει αποκτήσει» (Μπαβά Ματρά 54 b).

Ο ραβίνος Μείρ λέει: ««Ο άνθρωπος πρέπει να λέει τις τρεις ευλογίες κάθε μέρα, δηλαδή: ότι ο Θεός δεν με έκανε γκόι, ότι δεν με έκανε γυναίκα και ότι δεν με έκανε αδαή»» (Μεναχότ 43 b and 44 a).

Ο πατήρ Σαμουήλ λέει: «Απαγορεύεται στον άνθρωπο (Ισραηλίτη) να κάνει μια επιχείρηση με έναν γκόι (μη Εβραίο), μήπως οι Γκόι χρειαστεί

να του δώσουν μια υπόσχεση και μετά να ορκιστούν στο όνομα ενός ειδώλου». (Μπεχορότ 2 b).

Σύμφωνα με θρησκευτικό ιερό κείμενο Μπάμιντμπαρ Ραμπάχ c. 2, η οργή του Θεού στους ειδωλολάτρες είναι μόνιμη, δείτε Μέχιλτα 32 b: «Ακόμα και τον καλύτερο μεταξύ των ειδωλολατρών θα τον σκοτώσω». Εάν ένας ειδωλολάτρης τηρούσε το νόμο και, για παράδειγμα, εκπληρώσει την εντολή του Σαββάτου πριν αποδεχτεί την περιτομή, είναι ένοχος θανάτου, (Σανχεντρίν 72). Ακόμα κι αν ένας ειδωλολάτρης τηρούσε όλη την Τορά, αυτό δεν θα τον βοηθούσε καθόλου χωρίς περιτομή (Νενταρίμ ραμπά c. 1). Η Τορά, που φέρνει ζωή στο Ισραήλ, φέρνει θάνατο στους ειδωλολάτρες, (Βάγικρα ραμπά c. 1). Ο ειδωλολάτρης δεν πρέπει καν να μελετήσει την Τορά, διαφορετικά του αξίζει θάνατος. Εάν ο ειδωλολάτρης που βρίσκεται σε στενοχώρια προσεύχεται στον Ιεχωβά, η προσευχή του δεν θα εισακουστεί (Νενταρίμ ραμπά c. 1). Και αν μετανοήσει μετά από αμαρτία, δεν τον βοηθά καθόλου (Πεσίκτα 156 a). Ακόμη και η ελεημοσύνη του δεν θα του πιστωθεί (Πεσίκτα 12 b). Οι ειδωλολάτρες δεν έχουν ως τέτοιο, πριν από την περιτομή, κανένα μέρος στο Θεό, στο έλεος και την αποκάλυψή Του. Πριν από την περιτομή, οι ειδωλολάτρες δεν έχουν κανένα μέρος στο Θεό, στο έλεος και την αποκάλυψή Του. (σελ. 66).

Στο Σχίρ χα-Σχίρίμ ραμπά 86 και στο 89 d ομοίως: «Για τους λαούς του κόσμου δεν υπάρχει ιδιοκτησία, γιατί είναι γραμμένο στο Κεβί 8,13: “Καμία περιουσία δεν έρχεται στον παραβάτη. Ο ειδωλολατρικός κόσμος αποτελείται αποκλειστικά από παραβάτες. Ενώ ο Ισραηλίτης ασχολείται πάντα με την εκπλήρωση των εντολών, οι ειδωλολάτρες είναι πάντα απασχολημένοι με παραβάσεις. Κάθε ειδωλολάτρης είναι ύποπτος για όλες τις αμαρτίες, συμπεριλαμβανομένων των αμαρτιών της σάρκας.” Στο Μεχλά 17 b, όλοι οι Αιγύπτιοι κατηγορούνται συνοπτικά ότι έχουν συλληφθεί σε μοιχεία. Επειδή οι ειδωλολάτρες είναι επομένως ύποπτοι για τις χειρότερες αμαρτίες της σάρκας, το Αμποντά Σαρά II, ορίζει ότι ο Εβραίος δεν πρέπει να βάζει βοοειδή στους στάβλους των ειδωλολατρών, επειδή πρέπει να υποθέσει κανείς ότι θα χρησιμοποιήσουν τα βοοειδή για αφύσικη συνουσία. “Οι ειδωλολάτρες προτιμούν τα βοοειδή των Εβραίων από τις γυναίκες τους”» (σελ. 67).

Ο ραβίνος Γιοσουά αφηγείται: «Μια φορά ήμουν στο δρόμο και είδα ένα παιδί να κάθεσαι σε ένα σταυροδρόμι. Του είπα: “Ποιο μονοπάτι οδηγεί στην πόλη;” Μου απάντησε. “Αυτό είναι μικρό και μεγάλο και αυτό είναι μεγάλο και μικρό!” Πήρα αυτό που ήταν μικρό και μεγάλο. Καθώς πλησίασα την πόλη, διαπίστωσα ότι ήμουν περιτριγυρισμένος από κήπους και πάρκα και γύρισα πίσω. “Γιε μου”, του είπα, “δεν είπες ότι αυτός ο δρόμος ήταν ο πιο σύντομος;” Μου απάντησε: “Ραβί, δεν σου είπα ότι είναι και μακρύς;” τον φίλησα στο κεφάλι και του είπα: “Χαίρε, Ισραηλίτες! Είστε όλοι πολύ σοφοί, από τους μεγάλους μέχρι τους μικρούς!”» (Ερουμπίν 53 b).

Είναι ένα παλιό ρητό ότι οι γιοι του Ισραήλ, οι πρόγονοι του ιερού λαού, είναι όλοι δίκαιοι άνδρες, δεν υπάρχει τίποτα κατακριτέο σε αυτούς, (Σιφρέ 72 b, βλέπε Μπερεσχίτ ραμπάχ 54, Τανχουμά, Μπαμιντμπαρ, Μπαλάκ 8). Λαμβάνοντας υπόψη την απόπειρα δολοφο-

νίας του Γιοζέφ, αυτό είναι ομολογουμένως αδύνατο. Σύμφωνα όμως με το Μπερεσχίτ ραμπάχ 54, η συνωμοσία της δολοφονίας ήταν δικαιολογημένη, επειδή ο Γιοζέφ επρόκειτο να αποπλανήσει τις φυλές του Ισραήλ για να λατρεύουν τον Βάαλ. Επίσης, οι γιοι του Ιακώβ πήγαν στην Αίγυπτο με σκοπό να φέρουν ξανά τον Ιωσήφ πίσω (ομοίως 91).

Σίγουρα, το χρυσό μοσχάρι βαραίνει τη ζυγαριά της ενοχής για τον «ιερό» λαό. Αλλά το Πεσικτά 77 b λέει ότι ο Άγιος ερεύνησε αυτό το αμάρτημα, αλλά δεν βρήκε τίποτα εγκληματικό, που θα μπορούσε να κρατηθεί εναντίον του Ισραήλ. Σύμφωνα με το 78 b, το Ισραήλ δεν συμμετείχε στην αμαρτία: οι προσήλυτοι που είχαν έρθει μαζί τους από την Αίγυπτο είχαν διαπράξει την αμαρτία. Το ίδιο και στο Βαχικρά ραμπά c. 27 ο ίδιος ο Θεός προκάλεσε την αμαρτία του χρυσού μοσχαριού σύμφωνα με το Σανχεντρίν 102a επειδή έδωσε τόσο πολύ χρυσό στον Ισραήλ. Ωστόσο, αυτή η άποψη δεν επικράτησε· αλλιώς αυτή η αποστασία θεωρείται δεύτερο αμάρτημα. Ο Ααρών, ο αρχιερέας, όμως, όπως λέει στο Βαχικρά ραμπά 10, αναζητούσε μόνο το καλό όταν έφτιαχνε το μοσχάρι· δεν μπορούμε να τον κατηγορήσουμε. Οι γκρινιάρηδες πατέρες της ερήμου, που ζητούσαν κρέας, το έκαναν μόνο, γιατί ήθελαν να δουν ένα θαύμα (Σιφρί 23 b βλέπε και το 26 a).

Ο Δαβίδ λέει στο Σαμπάτ 56 a, ότι δεν αμάρτησαν· πώς θα μπορούσε να ζήσει μαζί του ο Σχεχινά, αν είχε πέσει σε τέτοια αμαρτία; Ο Θεός δεν ζει με έναν αμαρτωλό. Αλλά η αυτοκρατορία του Δαβίδ χωρίστηκε σαν τιμωρία για τις αμαρτίες του. Αυτό έγινε, γιατί δέχτηκε την κακή φήμη για τον Μεφιμποσέτ (Σαμπάτ 56 a b). Ως εκ τούτου, ήρθε η ειδωλολατρία του Ισραήλ, εξ ου και η εξορία. Το ίδιο το Ισραήλ δεν φέρει την ενοχή γι' αυτό. Και ο Σολομών δεν διέπραξε ούτε ένα αμάρτημα (σελ. 54, 55).

Ο ραβίνος Σιλάχ μαστίγωσε έναν άνδρα που είχε κοιμηθεί με μια Αιγύπτια. Αυτός ο άνδρας πήγε και τον συκοφάντησε στον βασιλιά, λέγοντας: «Υπάρχει ένας άνθρωπος ανάμεσα στους Ιουδαίους που κρίνει χωρίς την άδεια του βασιλιά.» Ο βασιλιάς του έστειλε αμέσως αγγελιοφόρο. Όταν ήρθε ο ραβίνος Σιλάχ, οι δικαστές είπαν: «Γιατί μαστίγωσες αυτόν τον άνθρωπο;» – «Επειδή κοιμόταν με έναν γαίδαρο,» ήταν η απάντηση. «Έχεις μάρτυρες;», τον ρώτησαν. – «Ναι!» είπε αυτός. Τότε ήρθε ο Ηλίας με ανθρωπίνη μορφή και το επιβεβαίωσε. «Αν είναι έτσι», συνέχισαν οι δικαστές, «τότε είναι καταδικασμένος να πεθάνει». Τότε ο ραβίνος είπε: «Από την ημέρα που μας έδωξαν από τη γη μας, δεν έχουμε άδεια να σκοτώσουμε, αλλά μπορείτε να κάνετε μαζί του ό,τι θέλετε». Ενώ οι δικαστές συζητούσαν το θέμα, ο ραβίνος Σιλάχ άρχισε να λέει το ρητό: 1. Χρονικά 29, 11: «Δικό σου, Αιώνιε, είσαι το μεγαλείο και η δύναμη». Οι δικαστές τον ρώτησαν: «Τι είπες;» Εκείνος απάντησε: «Είπα, λοιπόν, Ευλογημένος να είναι ο Ελεήμων, που έκανε τη βασιλεία στη γη και τη βασιλεία στους ουρανούς, και σας έδωσε δύναμη και έλεος στην κρίση». Οι δικαστές είπαν: «Η τιμή του βασιλείου είναι πολύ αγαπητή σε αυτόν τον άνθρωπο», του έδωσαν ένα ραβδί και του είπαν: «Εσύ θα βγάλεις την ετυμηγορία». Όταν ο ραβίνος Σιλάχ έφυγε, εκείνος ο άνδρας (τον οποίο είχε μαστιγώσει) του είπε: «Κάνει τέτοιο θαύμα ο Ελεήμων για τους ψεύτες;» Ο ραβίνος: «Βλάσφημε! Δεν λέγονται γαϊδούρια; όπως είναι γραμμένο στο Ιεζεκιήλ

23, 20: «Του οποίου η σάρκα είναι σαν τη σάρκα του γαϊδουριού»». – Όταν ο ραβίνος είδε ότι ο άνδρας πήγε να πει στους δικαστές ότι τους είχε αποκαλέσει γαϊδούρια, σκέφτηκε: Αυτός ο άνθρωπος είναι διώκτης, και η Τορά λέει: «Όποιος θέλει να σας σκοτώσει, χτυπήστε τον». Πήρε τότε το ραβδί του και τον σκότωσε (Μπεχορότ 58 a).

Όλα τα πλάσματα εκτός του Ισραήλ προορίζονται για την ημέρα της κρίσης και την καταστροφή (Ντεμπαρίν ραμπά c.2). Όλοι θα ριχτούν στην κόλαση, όπου θα υποστούν αιώνια καταδίκη, ενώ οι αποστάτες του Ισραήλ μετά από λίγο καιρό, μέσω της μετάνοιας και των καλών πράξεών τους, θα φύγουν από την κόλαση. Οι ειδωλολάτρες θα μετανοήσουν στην κόλαση για τις αμαρτίες του Ισραήλ (Σεμότ ραμπά c. 11). Η σύγχυση (Tohu wa-bohu) θα τους κατακλύσει, ενώ το Ισραήλ θα περπατά στο φως, Βαχικρά ραμπά c. 6 (σελ. 76).

Τρία είναι τα καλά δώρα που έχουν δοθεί στο Ισραήλ, και οι λαοί του κόσμου τα λαχταρούν, αλλά δεν θα τα αποκτήσουν: η Τορά, η γη του Ισραήλ και ο κόσμος που έρχεται (Μέχιλτα 79 b, βλέπε Σεμότ ραμπά c. 1).

Το παράνομο αμάρτημα έκανε τους ειδωλολάτρες εχθρούς του Ιεχωβά από την αποκάλυψη της Τορά, οι οποίοι προορίζονται να αφανιστούν, (Μπαμιντάρ ραμπά c. 1 βλέπε Τανχουμά Ντεμπαρίμ, Μπεραχότ 4). Ακριβώς όπως το Ισραήλ φέρει τη φύση του ανεξίτηλου (indelebilis) από το Σινά σαν λαός του Θεού, έτσι και οι ειδωλολάτρες από εκείνη την εποχή γεννήθηκαν με τον χαρακτήρα τους ανεξίτηλο σαν εχθροί του Θεού (σελ. 65).

Το Ισραήλ δεν θα επιλύει τις νομικές του διαφορές σε ειδωλολατρικά δικαστήρια, αλλά μόνο μπροστά σε δικούς του δικαστές, σύμφωνα με το νόμο του, ακόμη κι αν ο νόμος των ειδωλολατρών συμφωνεί με τον δικό τους, βλέπε Ναζίρ 38, Τανχουμά Σχεμότ, φυλλάδιο 6. Επιπλέον, ένας ευσεβής Ισραηλίτης δεν μπορεί να θέσει τον εαυτό του στην υπηρεσία των αρχών, εάν φορολογούν το Ισραήλ (σελ. 77).

Όποιος δίνει πίσω σε έναν μη Εβραίο τη χαμένη του περιουσία, λένε γι' αυτόν οι γραφές: «Ο Άγιος δεν θα τον συγχωρήσει» (Σανχεντρίν 76 a b).

Ένας ειδωλολάτρης, που χτυπά έναν Ισραηλίτη αξίζει το θάνατο, όπως γράφεται στην Έξοδο 2, 12: «Και γύρισε από εδώ, γύρισε από εκεί, και όταν είδε ότι δεν ήταν κανείς εκεί, σκότωσε τον Αιγύπτιο». Ο ραβίνος Χανινά είπε: «Όποιος χτυπά έναν Ισραηλίτη στο μάγουλό του, είναι σαν να είχε χτυπήσει τη Σχεχινά (τη θεία δόξα)», γιατί είναι γραμμένο στους Προφήτες 20, 25: «Όποιος χτυπά έναν άνθρωπο, χτυπά τον Άγιο» (Σανχεντρίν 58 b).

Ο άνθρωπος (δηλαδή ο Εβραίος) δεν επιτρέπεται να έχει κοινωνία με έναν γκόι (μη Εβραίο) (Μπεραχότ 26).

Όσον αφορά τον εργασιακό βίο, σύμφωνα με την πιο αυστηρή άποψη, ισχύει η αρχή ότι κανείς δεν πρέπει να έχει καμία κοινή επιχείρηση με τους ειδωλολάτρες· αλλιώς θα μπορούσε να βρεθεί σε μια κατάσταση που θα τον έκανε να ορκιστεί στον Θεό του (Σανχεντρίν 75). Στο Μπερεσχή ραμπά 80 απαιτείται τουλάχιστον ότι στο εμπόριο δεν πρέπει ποτέ να προσφέρει πρώτος τίποτα στον ειδωλολάτρη. Στο

Αμποντά Σαρά 13 a b, από την άλλη πλευρά, βρίσκει κανείς την αρχή ότι επιτρέπεται η συναλλαγή με τους ειδωλολάτρες, εάν μέσω αυτής δεν προκύψει κανένα όφελος στον ειδωλολάτρη, αλλά μάλλον ζημιά (σελ. 70).

Τόσο από ηθική όσο και από σωματική άποψη, οι ειδωλολάτρες είναι εντελώς ακάθαρτοι. Στο Σεμότ ραμπά c. 20 οι Φαραώ αποκαλούνται χοιροβοσκοί. Αυτό δεν είναι απλώς μια μεμονωμένη ρήση: οι ειδωλολατρικοί λαοί θεωρούνται απλώς ακάθαρτοι.

Ενώ το Ισραήλ ονομάζεται καρπός του σιταριού, από το οποίο απολαμβάνει ο Θεός, οι ειδωλολάτρες ονομάζονται άχυρα και το σκύβαλα, και ο Θεός δεν παίρνει καρπό από αυτούς. Γι' αυτό λέγονται και σκουπίδια (Τανχουμά Μπαμιντμπάρ 19), ενώ το Ισραήλ αποτελείται από τους δίκαιους. Ο Θεός υπολογίζει μόνο το Ισραήλ, όχι τους ειδωλολάτρες, οι οποίοι, σαν να λέγαμε, δεν υπάρχουν πριν από αυτό, (όπως παραπάνω 20): Όπως δεν δημιουργούν καρπούς για την εποχή και δεν έχουν καμία αξία ή νόημα για τον Θεό, έτσι και για την αιωνιότητα.

Το πεπρωμένο του ειδωλολατρικού κόσμου είναι απλά να κριθεί. Τανχουμά Μπερεσίτ, Βαχικρά 1: «Από την αρχή της δημιουργίας του κόσμου, ο Άγιος ασχολήθηκε με την καταγωγή των ειδωλολατρών, ώστε να μην έχουν τα πλάσματα καμία δικαιολογία, για να μάθουν την επαίσχυντη καταγωγή τους. Γιατί αναφέρονται οι απόγονοι του Ησαύ, στη Γένεση 36; Για να δείξουν ότι όλοι τους έχουν προέλθει από αιμομικτικές σχέσεις» (σελ. 69).

Ο ραβίνος Ντιμί 'Άμπα Ντιμί' μπεν Νεχέμια είπε: «Για τους ειδωλολάτρες δεν υπάρχει σύζυγος, δεν είναι πραγματικά οι σύζυγοί τους» (Σανχεντρίν 81 και 82 a b)²⁴

Όσον αφορά τον γάμο, η παντρεία με τους ειδωλολάτρες απαγορεύεται απόλυτα. Οι κόρες των ειδωλολατρών θεωρούνται ακάθαρτες από τη γέννησή τους και δεν πρέπει να πλησιάζουν σε αυτές με την ποινή του θανάτου· ακόμη και το να είσαι μόνος μαζί τους απαγορεύεται (Αβοντάχ Ζαρά, Γκεμαρά II, 5). Η οικογενειακή επαφή απαγορεύεται: μπορεί τα παιδιά των Εβραίων να μάθαιναν την πορνεία από τα παιδιά των ειδωλολατρών, (όπως παραπάνω). Αν όμως ένας ειδωλολάτρης συνδεθεί με μια Εβραία και γεννηθεί από αυτήν ένα παιδί, τότε το παιδί ονομάζεται «Μάμζερ», μπάσταρδο (Γιεβαμότ 45 a).

Εάν ένας Εβραίος ρωτηθεί από έναν ειδωλολάτρη για την Τορά και αν απαντήσει στις ερωτήσεις και τις αμφιβολίες του, τότε αυτό δεν θα το κάνει χωρίς να ξεκινήσει την ομιλία του με μια μυστική κατάρα κατά των ειδωλολατρών (Μπερεσσί ραμπά c. 11). Κανένας δεν πρέπει να δέχεται φιλανθρωπία από τους ειδωλολάτρες· γιατί αυτοί είναι τόσο επιβλαβείς για το Ισραήλ όσο το δηλητήριο του φιδιού (Πεσικτά 13 b). Επίσης κανένας δεν πρέπει να προσφέρει φιλανθρωπία για τους ειδωλολάτρες, δεν πρέπει να τους δίνουν συμβουλές (Μπαβά Μπατρά 2)· κανένας δεν πρέπει να προκαλεί έναν ειδωλολάτρη στο τραπέζι και κανένας δεν τον

24. Αυτό σημαίνει ότι ένας Εβραίος δεν μπορεί να διαπράξει μοιχεία με μια μη Εβραία γυναίκα, γιατί ο γάμος με ξένη δεν θεωρείται έγκυρος. Ομοίως, ένας Εβραίος δεν διαπράττει τοκογλυφία απέναντι σε έναν μη Εβραίο, γιατί αυτός ο όρος ισχύει μόνο μεταξύ των ίδιων των Εβραίων.

σερβίρει· γιατί όποιος το κάνει, προκαλεί στα παιδιά του την τιμωρία της εξορίας (Σανχεντρίν 63). Αν όμως, ο Ισραηλίτης παρ' όλα αυτά δώσει ελεημοσύνη στους ειδωλολάτρες φτωχούς ή θάψει τους νεκρούς των ειδωλολατρών, τότε το κάνει για να αφεθεί σε ειρήνη από αυτούς και να επιτύχει μια ειρηνική σχέση μαζί τους (Νασίρ 30, σελ. 71).

Η μάζα των λαών, βέβαια, παραμένει κάτω από την επιρροή της Τορά και δεν επιτρέπει να γίνει κάτι εναντίον της, στην ιδιόμορφη θρησκευτική της κατάσταση, όσο ακόμα την ανέχεται ο Θεός. Τα εδάφια που ασχολούνται με την πολιτική σχέση των λαών με τον Μεσσία είναι ομοιόμορφα. Τα έθνη προφανώς προορίζονται να είναι σαν υποτελή κράτη, βλέπε Ταργκούμ Ησαΐας 16, 1: τα έθνη θα είναι υποτελή στο Μεσσία· Σεμότ ραμπά c. 35: στο τέλος όλα τα βασίλεια του κόσμου θα πρέπει να φέρνουν δώρα στον Μεσσία. Τανχουμά, Σοφετίμ 19: Κάθε λαός θα είναι υποτελής στο Ισραήλ, θα το υπηρετεί, και θα του φέρνει δώρα, (Ψαλμ. 68, 32). **Λέγεται μάλιστα ότι στο τέλος όλοι οι θησαυροί που είχε κάποτε το Ισραήλ και τους έχασε από τους λαούς του κόσμου πρέπει να του επιστραφούν.** Λέγεται για τον Ιωσήφ ότι έφερε όλα τα χρήματα των γύρω περιοχών στην Αίγυπτο. Τότε το Ισραήλ κατά την αναχώρησή του τα πήρε· αλλά αργότερα ο πλούτος του περιήλθε στα χέρια της παγκόσμιας δύναμης. Μια μέρα όλοι αυτοί οι θησαυροί θα έρθουν στο Ισραήλ και θα παραμείνουν μαζί του, βλέπε Γιαλκούτ Σιμονί, Μπερεσχί ραμπά 154. Το ίδιο αναφέρεται και στο Μπερεσχί ραμπά c. 78, ότι όλα τα δώρα που έδωσε κάποτε ο Ιακώβ στον Ησαύ (αυτοκρατορία) πρέπει μια μέρα να δοθούν πίσω στον βασιλιά Μεσσία· και στο c. 83: η Εδώμ (η παγκόσμια αυτοκρατορία) πρέπει μια μέρα να ανακαλύψει και να παραδώσει όλους τους θησαυρούς της στον Μεσσία· στο Σεμότ ραμπά c. 31: το Ισραήλ θα κληρονομήσει τελικά τα αγαθά της Ρώμης (βλέπε Σχιρ ραμπά 5 d).

Σε αυτό αποδεικνύεται και η εξάρτηση των εθνών από τον Μεσσία και το Ισραήλ, **ότι πρέπει να ανέχονται την επιρροή του νόμου, να πληρώνουν φόρους ή μεγάλα δώρα στην Ιερουσαλήμ και να επιτρέπουν κάθε ληστεία· και οι ειδωλολάτρες που ζουν κάτω από το Ισραήλ είναι οι υπηρέτες και οι εργάτες του** (σελ. 368).

Έτσι ο κόσμος των εθνών θα παραδοθεί στην καταστροφή από τη φωτιά της Γέεννα (Κόλαση) με την ετυμηγορία του Θεού. Και αφού η γη θα είναι στην αποκλειστική κατοχή του Ισραήλ και θα απελευθερωθεί από τον κόσμο των εθνών που είναι εχθρικά προς το Θεό, θα μπορεί να ανανεωθεί και να γίνει ο τόπος της αιώνιας ζωής.

6. Το Σουλχάν Αρούχ.

Αν εξακολουθεί να υπάρχει αμφιβολία για τη δομή του εβραϊκού πνεύματος, το τελευταίο βιβλίο του εβραϊκού νόμου, το Σουλχάν Αρούχ (Κώδικας Εβραϊκού Δικαίου), δίνει την τελική διαύγεια.

Αποτελείται, όπως αναφέρθηκε, από τέσσερα μέρη. Στο πρώτο, ξεδιπλώνεται και καθορίζεται το όλο τελετουργικό. – Δεν έχουμε το παραμικρό δικαίωμα να καταπολεμούμε τις θρησκευτικές τελετές μόνο και μόνο επειδή είναι ξένες και προέρχονται από έναν άλλο λαό· όσο περίεργοι κι αν είναι οι Εβραίοι, έχω αποκλείσει οτιδήποτε έχει σχέση με αυτό. Μπορούμε όμως να απορρίψουμε επιχειρήματα που έχουν απωθητική επίδραση σε οποιοδήποτε αγνό συναίσθημα. Αυτό έχει ήδη συζητηθεί σε σχέση με την αγάπη και το γάμο. Στο Σουλχάν Αρούχ η σκατολογία εμφανίζεται ακόμα πιο έντονα, θα αρκεστώ σε μερικά μόνο παραδείγματα.

Πιο σημαντικά είναι το δεύτερο και το τρίτο βιβλίο, όπου, δίπλα στις αμιγώς εβραϊκές υποθέσεις, η σχέση με τους μη Εβραίους διατυπώνεται με τόσο ξεδιάντροπο και εντελώς ανήθικο τρόπο, που κανείς δεν μπορεί να υψώσει τη φωνή του αρκετά δυνατά για να καταγγείλει το πνεύμα που έχει αποτυπωθεί εδώ. **Το ψέμα και η εξαπάτηση, η κλεπταποδοχή και η κλοπή είναι νόμιμα αποδεκτά όταν γίνονται απέναντι στους μη Εβραίους, αυτή είναι η «νόμιμη ασπίδα» του Ιουδαϊσμού. Τυφλό μίσος, ασυγκράτητη μνησικακία και περιφρόνηση για οτιδήποτε δεν είναι εβραϊκό, αυτό είναι κατά βάθος η εβραϊκή «θρησκεία».** Και όλα αυτά είναι ιδιαιτέρως κατακριτέα γιατί δεν εκφράζονται ανοιχτά, αλλά αναπαράγονται όσο το δυνατόν πιο κρυφά και μέχρι σήμερα τα αρνούνται με θράσος. Μεμονωμένοι Εβραίοι που επαναστάτησαν ενάντια στο πνεύμα του λαού τους διώχθηκαν σε όλο τον κόσμο. Ένας Εβραίος που πολεμά τον εβραϊσμό του, παρουσιάζει μια τραγική εικόνα, αλλά δεν αλλάζει τίποτα σε σχέση με την αλήθεια της συνειδητοποίησης όλων των μεγάλων Ευρωπαίων ότι ο Εβραίος και μαζί του ο εβραϊσμός του ήταν και έπρεπε να είναι πάντα ο πιο σκληρός εχθρός μας. Ο Γερμανός πρέπει να καταλάβει ότι εάν δεν το συνειδητοποιήσει αυτό δεν είναι δυνατή η ανάρρωση του άρρωστου γερμανικού λαού μας.

I. Orach-Chayim (Μονοπάτι της Ζωής).

3, 1: Όταν κάποιος μπαίνει σε μια τουαλέτα, λέει το τυπικό: «Ευλογημένη, σεβαστέ, κ.λπ.»...

3, 2: Να συμπεριφέρεστε σεμνά στην τουαλέτα και να μην γδύνεστε

μέχρι να καθίσετε.

3, 4: Δεν γδύνεται κανείς περισσότερο από ένα πλάτος χεριού πίσω και δύο πλάτη χεριών μπροστά, και μια γυναίκα γδύνεται ένα πλάτος χεριού πίσω, αλλά καθόλου μπροστά...

3, 14: Κατά την ούρηση, πρέπει να προσέχετε να μην κρατάτε το πέος στο χέρι, εκτός από το σημείο από το οποίο ξεκινά το πέος, διότι διαφορετικά προκαλείται μια άσκοπη ροή σπέρματος. Αλλά εάν κάποιος είναι παντρεμένος μπορεί να κρατάει το πέος στο χέρι του ενώ κατουράει· ο σεβασμός όμως απαιτεί να το αποφεύγεται αυτό ακόμα κι αν είστε παντρεμένος κ.λπ.

14, 1: Τα σπειρώματα, που έχει κολλήσει ένας ειδωλολάτρης σε ένα παλτό δεν είναι έγκυρα, γιατί είναι γραμμένο: «Μίλα στα παιδιά του Ισραήλ», αυτό αποκλείει έναν ειδωλολάτρη.²⁵

32, 9: Αν το δέρμα (για τους ιμάντες της σκέψης του τεφιλίν) φτιάχτηκε από έναν ειδωλολάτρη, αυτό, σύμφωνα με τη γνώμη του Μαϊμωνίδη, είναι άχρηστο, ακόμα κι αν ο Εβραίος ζήτησε από τον ειδωλολάτρη να προετοιμάσει τα δέρματα ειδικά για το σκοπό της προσευχής· σύμφωνα όμως με τη γνώμη του ραβίνου Αζέρ είναι σίγουρα χρήσιμο αν ο Εβραίος στεκόταν δίπλα στον ειδωλολάτρη και τον βοηθούσε...

32, 20: Πρέπει να προσέχετε να μην γράφεται ένα γράμμα με πολύ λίγα ή πάρα πολλά από όσα είναι αναγκαία, γιατί μόλις γραφτεί ένα γράμμα με πού λίγα ή πάρα πολλά, οι παράγραφοι είναι άχρηστες και έτσι όσοι φορούν τέτοιους ιμάντες σκέψης θα λένε κάθε μέρα μια άχρηστη ευλογία...

55: Καμία προσευχή δεν μπορεί να γίνει στη συναγωγή αν δεν συγκεντρωθούν σε αυτήν δέκα άνδρες. Σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης μπορεί κανείς να αφήσει έναν σκλάβο, μια γυναίκα ή έναν ανήλικο να βοηθήσει... σε περίπτωση που υπάρχουν μόνο εννέα άνδρες, αλλά οι παρόντες δεν πρέπει να χωρίζονται μεταξύ τους με κοπριά ή από μη Εβραίο (55, 20).

74, 1: Εάν κάποιος κοιμάται γυμνός κάτω από τον μανδύα του, τότε πρέπει να σχηματίσει ένα χώρισμα με τον μανδύα κάτω από την περιοχή της καρδιάς και μετά να απαγγείλει το κήρυγμα της ακρόασης, γιατί όσο μπορεί η καρδιά, όπως λέγεται, να δει τον τόπο της ντροπής, το κύρυγμα απαγορεύεται.

75, 5: Εάν ένα γεννητικό όργανο βρίσκεται κάτω από γυαλί, ώστε να μπορεί κανείς να το δει μέσα από τα γυάλινα τοιχώματα, τότε απαγορεύεται η απαγγελία του κηρύγματος της ακρόασης.

76, 1: Εάν υπάρχουν σκουπίδια κάτω από το γυαλί, επιτρέπεται η απαγγελία του κηρύγματος της ακρόασης, παρόλο που τα σκουπίδια

25. Λούι Λόουε: «Κανείς δεν μπορεί να πουλήσει ή να βάλει ενέχυρο το τάλιτ (σάλι προσευχής) σε έναν μη Εβραίο... Όποιος έχει τεφιλίν (δερμάτινα κουτάκια προσευχής που περιέχουν περγαμηνές της Τορά) στο κεφάλι, μεζουζά (μικρός κύλινδρος περγαμηνής) στην πόρτα, και τζίτζιτ (τελετουργικά κρόσσια ή φούντες με ειδικά δεμένους κόμπους), μπορεί να είναι σίγουρος ότι δεν αμαρτάνει. Στο Ταλμούδ, πραγματεία Σαμπάτ 30, ο ραβίνος Σιμόν Μπέν Λάκισ, λέει: "Όποιος τηρεί σωστά την εντολή του τζίτζιτ θα υπηρετηθεί από 2.800 σκλάβους!". Η απόδειξη από τον Ζαχαρία (Sacharja) 8, 23, έτσι είπε ο Κύριος ο Θεός: "Στις μέρες εκείνες, δέκα άντρες από κάθε είδους γλώσσα των εθνών θα πιάσουν τους λοβούς ενός Εβραίου, λέγοντας: 'Θέλουμε να πάμε μαζί σας, γιατί ακούσαμε ότι ο Θεός είναι μαζί σας' – 70 γλώσσες (έθνη) επί 10 φορές μας κάνουν 700, σε τέσσερις γλώσσες, 4 φορές κάνουν 2800!»

είναι ορατά μέσα από τους γυάλινους τοίχους, καθώς οι γραφές αναφέρονται μόνο στην κάλυψη, όπως έχει γραφτεί: «Και θα πρέπει να καλύψεις τα σκουπίδια σου», και στην περίπτωση μας καλύπτονται, άλλωστε.

76. 4: Αν κάποιος έχει βρωμιά στο σώμα του, η οποία, όμως, καλύπτεται με ρούχα, ή αν κολλήσει το χέρι του στην τουαλέτα από μια τρύπα και δεν αισθάνεται την άσχημη μυρωδιά, τότε πολλοί επιτρέπουν την ακρόαση του κηρύγματος...

78, 1: Εάν κάποιος απαγγέλλει το κήρυγμα ακρόασης και τα ούρα αρχίσουν να τρέχουν στα γόνατά του, τότε θα πρέπει να διακόψει την απαγγελία μέχρι να στραγγίσει το νερό και μετά να επιστρέψει στην απαγγελία· αυτό μπορεί να το κάνει ακόμα και εάν τα ούρα έπεσαν στα ρούχα και τα έβρεξαν τόσο πολύ που το χέρι με το οποίο αγγίζει κανείς τα ρούχα γίνεται τόσο υγρό που μπορεί να βρέξει και ένα άλλο αντικείμενο... Αν όμως τα ούρα πέφτουν στο έδαφος, τότε πρέπει να μείνει τέσσερις πήχεις μακριά από αυτά.

82. Αν η κοπριά είναι τόσο στεγνή, που αν την πετούσαν θα θρυμματιζόταν, τότε δίπλα της μπορεί να γίνει η ακρόαση του κηρύγματος.²⁶

113, 8: Εάν κάποιος που προσεύχεται φτάσει σε ένα σημείο στην προσευχή όπου πρέπει κανείς να προσκυνήσει, και ένας μη Εβραίος τον πλησιάσει με ένα σταυρό στο χέρι, τότε δεν πρέπει να προσκυνήσει, αν και πρόθεσή του ήταν να προσκυνήσει τον ουρανό, γιατί μπορεί να φαίνεται σαν να υποκλίνεται μπροστά στο σταυρό.²⁷

126, 1: ...Εάν όμως ένας που προσεύχεται παραλείψει κάτι για τους αιρετικούς στην ευλογία, τότε πρέπει να απομακρυνθεί αμέσως από το αξίωμά του.

Σύμφωνα με τον Πάβλι, το τμήμα για τους αιρετικούς έχει ως εξής: Και ας εξαφανιστεί κάθε ελπίδα για τους αρνητές, και είτε όλοι οι αιρετικοί να καταστραφούν αμέσως, και όλοι οι εχθροί του λαού σας να χαθούν σύντομα· και είτε σύντομα, στις μέρες μας, να εξοντώσετε, να συντρίψετε, να εξολοθρεύσετε, να εξαφανίσετε, να ταπεινώσετε και να εξευτελίσετε τους παραβάτες. Δοξασμένος να είσαι, Αιώνιε, που χτυπάς τους εχθρούς και εξευτελίζεις τους παραβάτες (όπως και ο Λόουε).

156, 1: Θα πρέπει να φροντίσετε να μην συναναστρέψετε με έναν ειδωλολάτρη, γιατί ίσως ο τελευταίος να υποχρεωθεί να ορκιστεί στον Εβραίο, με τον οποίο ο Εβραίος θα μπορούσε να παραβιάσει μια απαγόρευση: «Δεν πρέπει να ακούγονται από το στόμα σου» (Εξοδος 23, 13). Πολλοί όμως το επιτρέπουν, κάποιος αυτές τις μέρες να συναναστρέφεται με έναν ειδωλολάτρη, καθώς οι ειδωλολάτρες σήμερα δεν ορκίζονται σε είδωλα, γιατί, αν και αναφέρουν το είδωλο, η κύρια

26. Σταματώ αυτά τα αηδιαστικά πράγματα. Οι ραβίνοι καταφέρνουν να αφιερώσουν σε αυτά 30 σελίδες.

27. Ο Λόουε μεταφράζει και συμφωνεί: «Αν κάποιος προσεύχεται και ένας μη Εβραίος διασχίζει το δρόμο του, κρατώντας στο χέρι του ένα σταυρό ή κάτι παρόμοιο και βρίσκεται ακριβώς στο μέρος όπου πρέπει να προσκυνήσει, δεν πρέπει ωστόσο να σκύψει.»

πρόθεσή τους είναι ωστόσο στραμμένη προς τον δημιουργό του ουρανού και της γης, μόνο αυτοί συσχετίζουν το όνομα του Θεού με το όνομα του ειδώλου...²⁸

128 – 135. Η συναγωγή πρέπει να χτιστεί στο ψηλότερο σημείο της πόλης.

137 – 242: Αν δει κανείς κατειλημμένα τα σπίτια των μη Εβραίων, λέγεται: «Θα μετακινήσει το σπίτι των αλαζονικών»· εάν δεν είναι κατειλημμένα, λέγεται: «Ο Κύριος είναι Θεός εκδίκησης.» Αν δείτε τους τάφους των Ισραηλιτών, λέει: «Αυτός που σας δημιούργησε με το δίκαιο θα σας αποκαταστήσει κ.λπ.» Αν όμως είναι τάφοι μη Ισραηλιτών, λέγεται: «Η μητέρα σου ντρέπεται που σε γέννησε».

Κανένας δεν πρέπει να τρώει ψωμί που φτιάχνεται από μη Εβραίους το Σάββατο.

Εάν ένας Εβραίος έχει προσλάβει έναν μη Εβραίο για ένα χρόνο ή πολλά χρόνια..., ο μη Εβραίος μπορεί να εργαστεί και το Σάββατο... Αλλά δεν μπορεί κανείς να νοικιάσει βοοειδή σε έναν μη Εβραίο το Σάββατο, γιατί έχουμε εντολή να αναπαύονται και τα ζώα μας· ακόμα κι αν ο μη Εβραίος δώσει τη διαβεβαίωση ότι θέλει να το αφήσει να ξεκουραστεί το Σάββατο, γιατί ένας μη Εβραίος δεν είναι αξιόπιστος για μια τέτοια διαβεβαίωση.

Για την εκπλήρωση μιας εντολής, επιτρέπεται η επιβίβαση σε πλοίο την παραμονή του Σαββάτου· αλλά πρέπει να συμφωνήσετε με τον βαρκάρη, ότι δεν θα σαλπάρει τις ημέρες του Σαββάτου.

Εάν κάποιος είναι σε ένα ταξίδι και το Σάββατο έχει αρχίσει και έχει μαζί του χρήματα, έναν γάιδαρο ή έναν μη Εβραίο, δεν πρέπει να φορτώσει τα χρήματα στον γάιδαρο, αλλά να τα δώσει στον μη Εβραίο κατά τη διάρκεια του Σαββάτου, γιατί και ο γάιδαρος έχει εντολή να ξεκουραστεί το Σάββατο.

290: Κάποιος πρέπει να έχει πολλά φρούτα, εκλεκτά φαγητά και μπαχαρικά το Σάββατο. Αν κάποιος συνηθίζει να παίρνει έναν μεσημεριανό υπνάκο, δεν πρέπει να το αφήνετε να σας ενοχλούν, γιατί αυτό είναι ευχαρίστηση, και το Σάββατο πρέπει να κάνετε τα πάντα για να το απολαύσετε.

Ο χωρισμός του Σαββάτου γιορτάζεται με την ευλογία: «Ευλογημένος να 'σαι κ.λπ., εσύ που έκανες τη διαφορά μεταξύ των Αγίων και των κοινών, μεταξύ του Ισραήλ και των άλλων εθνών.»

298: Ένα φως, που το έχει ανάψει ένας μη Εβραίος το Σάββατο, κανένας δεν πρέπει να το χρησιμοποιεί.

316: Το Σάββατο δεν πρέπει κανείς να πιάνει μύγες ή ψύλλους· με το τελευταίο επιτρέπεται, αν είναι στο γυμνό σώμα και σας τσιμπήσουν. Μπορείτε να σκοτώσει μια ψείρα του κεφαλιού, αλλά όχι μια ψείρα του σώματος, πρέπει να την τρίψετε και να την πετάξετε στο νερό...

325: Το Σάββατο μπορείτε να αναγκάσει έναν μη Εβραίο να φάει και να του δώσετε το φαγητό στην αυλή, ώστε να το φάει εκεί· αν το αφήσει, να μην ασχοληθεί κανένας.

328: Μια θεραπεία δεν πρέπει να γίνεται από μη Εβραίο ή από γυναί-

28. Το ίδιο και ο Λόουε. Από εδώ και πέρα θα παρακολουθώ μόνο τη μετάφρασή του.

κες ή ανηλίκους.

329: Εάν υπήρχαν εννέα μη-Εβραίοι και ένας Εβραίος σε μια αυλή, ένας από αυτούς πήγαινε σε μια άλλη αυλή και ένα ερειπωμένο κτίριο κατέρρεε πάνω του, και κανένας εκείνη τη στιγμή δεν ήξερε αν ήταν Εβραίος ή μη Εβραίος, πρέπει να καθαρίσετε αμέσως τα μπάζα για να μπορέσετε να τον σώσετε· αλλά αν και οι δέκα έχουν φύγει από την πρώτη αυλή, ένας από αυτούς πηγαίνει σε μια αυλή και είναι θαμμένος εκεί από ένα ερείπιο, τότε δεν πρέπει κανείς να καθαρίσει το ερείπιο το Σάββατο, γιατί εδώ ισχύει η πρόταση: όποιος φεύγει είναι από την πλειοψηφία και αυτοί είναι μη Εβραίοι.

330: Δεν επιτρέπεται να βοηθήσετε μια μη Εβραία γυναίκα να γεννήσει το Σάββατο· ακόμη και σε κάτι που δεν βεβηλώνει το Σάββατο.

419: Είναι ευάρεστο στον Θεό να τρώτε καλύτερα από το συνηθισμένο την Πρωτοχρονιά.

433: Αν κάποιος έχει κλέψει άζυμο γλύκισμα, δεν έχει εκπληρώσει το καθήκον να φάει άζυμα· αλλά αν έχει κλέψει το σιτάρι ή το αλεύρι και έχει φτιάξει το γλύκισμα από αυτά, τότε τα έχει αποκτήσει με την αλλαγή και χρωστάει χρήματα μόνο σ' αυτόν που έκλεψε.

Το ζύμωμα της ζύμης μπορεί να γίνει μόνο από Εβραίους, το ψήσιμο μπορεί να γίνει από μη Εβραίους αρτοποιούς.

Ο τρόπος που πλένουμε με σαπούνι απαγορεύεται τις ημέρες της νηστείας, και καμία Εβραία δεν μπορεί να πλένει για μη Εβραίους κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, λόγω της υποψίας ότι θα μπορούσε να πλένει για τον εαυτό της, εκτός αν ο καθένας πρέπει να πειστεί για το αντίθετο ή έπρεπε να γίνει κρυφά.

Τον μήνα Τέβετ (Tevet), την 8η (πρέπει να νηστεύουμε), γιατί εκείνη την ημέρα, στις ημέρες του βασιλιά Talmey (Πτολεμαίου), η Βίβλος, η Παλαιά Διαθήκη έπρεπε να μεταφραστούν στα ελληνικά με το ζόρι· λέγεται ότι ο ήλιος είχε σκοτεινιάσει για τρεις ημέρες.

(Σχετικά με την Πρωτοχρονιά.) Τρώγοντας σκόρδο, σέσκουλο και χουρμάδες, έλεγαν μια ειδική ρήση: π.χ. **οι εχθροί του Ισραήλ πρέπει να εξοντωθούν** κ.λπ.

Το βράδυ πριν από το Yom-Kippur (Ημέρα της Εξιλέωσης) ο ιεροψάλτης ξεκινά την προσευχή Kol Nidre (ακύρωση όρκων και υποσχέσεων): «Όλες οι υποσχέσεις και οι δεσμοί και οι απαγορεύσεις και οι δεσμεύσεις και οι τιμωρίες και τα επώνυμα (των υποσχέσεων) και οι όρκοι, **τις οποίες εμείς – από αυτή την Ημέρα της Εξιλέωσης μέχρι την Ημέρα της Εξιλέωσης που θα έρθει** (μακάρι να την ζήσουμε ευτυχισμένοι) – υποσχεθήκαμε, ορκιστήκαμε, συμφωνήσαμε και άρα δεσμευτήκαμε, όλοι μας έχουμε ήδη μετανιώσει γι' αυτά (ακόμα και τώρα) και θα πρέπει να διαλυθούν, να διαγραφούν, να ακυρωθούν και να καταστραφούν και να εξαργυρωθούν και να είναι άκυροι και μη έγκυροι. **Οι υποσχέσεις μας δεν πρέπει να είναι υποσχέσεις και οι όρκοι μας δεν πρέπει να είναι όρκοι**».

II. Jore Dea (Διδασκαλία της Σοφίας).

16, 11: Ένας μη Εβραίος δεν επιτρέπεται να είναι μάρτυρας για οποι-

οδήποτε θέμα.

87: Μερικοί ραβίνοι απαγορεύουν να ανάβεις φωτιά κάτω από μια κατσαρόλα που ανήκει σε έναν μη Εβραίο.

112: Οι σοφοί απαγόρευσαν να τρώνε ψωμί φτιαγμένο από έναν μη Εβραίο από φόβο μήπως κάποιος έρθει πολύ κοντά τους και γίνει συγγενής τους με γάμο.

113: Τίποτα που μπορεί να φαγωθεί ωμό δεν μπορεί να το φάει ένας Εβραίος, αν έχει μαγειρευτεί από έναν μη Εβραίο.

114: Απαγορεύονται όλα τα ποτά που παρασκευάζονται από μη Εβραίους.

115: Απαγορεύεται το γάλα που το άρμεξε ένας μη Εβραίος.

123: Οι Εβραίοι θεωρούν τους μη Εβραίους είδωλα, ιδιαίτερα τους Καθολικούς.

Ένας Εβραίος προσήλυτος θεωρείται το ίδιο με έναν μη Εβραίο.

139 – 158: Ένας ραβίνος απαγορεύει το δανεισμό χρημάτων σε μη Εβραίο για να βοηθήσει στην οικοδόμηση μιας εκκλησίας.

Η απεικόνιση ενός σταυρού, μπροστά στον οποίο υποκλίνονται οι μη Εβραίοι, είναι όσο εικόνα ειδώλου.²⁹

Δεν επιτρέπεται να κάθεται κανείς κάτω από τη σκιά της φλαμουριάς, που είτε λατρευόταν η ίδια, είτε βρισκόταν κάτω από αυτήν ένα είδωλο. Εάν μπορείτε να βρείτε ένα πιο σύντομο μονοπάτι, δεν πρέπει να περάσετε από κάτω, αν όχι, πρέπει να τρέξετε. Δεν πρέπει να μένει κανείς στη σκιά του σπιτιού ενός ειδώλου.

Είναι νόμιμο να κοροϊδεύεις τα είδωλα και να λες σε έναν μη Εβραίο: «Είθε ο Θεός σου να σε βοηθήσει ή να ευημερήσεις με τις δουλειές σου».

Πρέπει να αποφεύγετε κάθε τι που θα μπορούσε να προκαλέσει εχθρότητα, αφού ζείτε ανάμεσα σε μη Εβραίους και πρέπει να συναλλάσσετε μαζί τους όλο το χρόνο. Όταν βλέπετε να απολαμβάνουν τις διακοπές τους, πρέπει να τις απολαμβάνετε μαζί τους – αυτό τους κολακεύει.

Δεν πρέπει να δίνετε ελεημοσύνη σε έναν μη Εβραίο που δεν γνωρίζετε. Όμως, αν ζείτε ανάμεσά τους, μπορείτε να ταΐσετε τους φτωχούς τους, να επισκεφθείτε τους αρρώστους τους – για χάρη της ειρήνης. Κανένας δεν πρέπει να λέει κάτι που μπορεί να τους επαινέσει, ούτε καν να πει: «Πόσο όμορφος είναι αυτός ο μη Εβραίος».

Δεν επιτρέπεται να κάθεστε στο ίδιο τραπέζι με έναν μη Εβραίο, ακόμα κι αν οι Εβραίοι τρώνε από τα δικά τους. Δεν επιτρέπεται να βάζετε τα ζώα σε ένα αχυρώνα μη Εβραίου, επειδή οι μη Εβραίοι είναι ύποπτοι για πορνεία των ζώων. Δεν επιτρέπεται σε μια μη Εβραία μαία να ξεγεννήσει μια Εβραία, κανένας Εβραίος δεν επιτρέπεται να είναι με έναν ή περισσότερους μη Εβραίους κ.λπ.

Ο Εβραίος μπορεί να μην πει ότι είναι μη Εβραίος, αλλά μπορεί να χρησιμοποιήσει διαφορετική γλώσσα.

Δεν επιτρέπεται να σκοτώνετε μη Εβραίους, που είναι αφοσιωμένοι στην λατρεία των ειδώλων, (με την προϋπόθεση ότι δεν υπάρχει πόλε-

29. Αυτή είναι και η άποψη του Εβραίου ιστορικού καθ. Χέινριχ Γκρετς, ο οποίος εξισώνει τον σταυρό με τα είδωλα των ειδωλολατρών· δείτε το βιβλίο του «Ιστορία των Εβραίων». τομ. 2ος, σελίδα 218.

μος μεταξύ αυτών και εμάς), αλλά δεν επιτρέπεται και να τους σώσετε, εάν βρίσκονται σε θανάσιμο κίνδυνο· για παράδειγμα, αν κάποιος από αυτούς πέσει στο νερό, μπορείτε να μην τον σώσετε – ακόμη κι αν σας πληρώσει. Δεν επιτρέπεται να τους θεραπεύσετε από μια θανατηφόρα ασθένεια, ούτε κι αν σας πληρώσουν, εκτός εάν πρέπει να γίνει για να αποτραπεί η εχθρότητα μεταξύ μας και αυτών.

Οι Επικούρειοι, που υπηρετούν το είδωλο για να εκνευρίσουν τους συμπατριώτες τους... πρέπει να σκοτωθούν, ακόμα και δημόσια, αν είναι δυνατόν, και όπου δεν γίνεται, πρέπει να επιδιωχθεί να προωθηθεί ο θάνατός τους.

178: Δεν επιτρέπεται να ντύνεστε σαν τους μη Εβραίους, δεν πρέπει να μιμείστε τα έθιμά τους, πρέπει να διαφέρετε από αυτούς σε όλα.

201: Αν η γυναίκα πάει σπίτι μετά το μπάνιο και συναντήσει ένα ακάθαρτο ζώο ή έναν μη Εβραίο, οι ραβίνοι λένε ότι αυτό θα την κάνει ξανά ακάθατη.

236 – 240: Εάν ένας Εβραίος έχει κλέψει από έναν μη Εβραίο και τον έχει κάνει να ορκιστεί παρουσία άλλων Εβραίων ότι δεν τον έκλεψε, και οι άλλοι Εβραίοι ξέρουν ότι ορκίζεται ψεύτικα, τότε πρέπει να τον αναγκάσουν να έρθει σε συμφωνία με το μη Εβραίο και να μην τον βάζει να ορκίζεται ψεύτικα, ακόμα κι αν αναγκαστεί να ορκιστεί γιατί βεβηλώνει το όνομα του Θεού μέσω του ψεύτικου όρκου· αλλά όπου δεν γίνεται αυτό και πρέπει να ορκιστεί, γιατί διαφορετικά βρίσκεται σε θανάσιμο κίνδυνο, τότε μπορεί να κηρύξει τον όρκο στην καρδιά του σαν άκυρο για αυτόν.

240: Κάθε παιδί που γεννιέται στη μήτρα μιας δούλας ή μη Εβραίας δεν είναι καλύτερο από ένα ζώο.

III. Choshen hamishpat (Νομική ασπίδα).

22, 2: Ο Εβραίος μπορεί πράγματι να το ανεχτεί, να μαρτυρήσει ένας μη Εβραίος εναντίον του, αλλά όχι να κριθεί από έναν μη Εβραίο.

34, 18: Ένας μη Εβραίος και ένας δούλος δεν μπορούν να καταθέσουν (ενώπιον δικαστηρίου).

46, 34: Αν κάποιος έχει προσηλυτιστεί σε άλλη θρησκεία, είναι το ίδιο σαν να είχε γίνει ληστής.

66, 25: Εάν ένας μη Εβραίος έχει πουλήσει σε έναν Εβραίο ένα χρεόγραφο, τότε ακολουθούνται οι νόμοι των μη Εβραίων, ώστε να μην μπορεί να εκχωρηθεί το χρέος· το ίδιο ισχύει και για μια δωρεά από έναν μη Εβραίο· αλλά αν ένας Εβραίος έχει πουλήσει ένα χρεόγραφο σε έναν μη Εβραίο, τότε ακολουθούνται οι εβραϊκοί νόμοι.

68, 1: Ένα γραμμάτιο μπορεί να γραφτεί σε οποιαδήποτε γλώσσα, αρκεί να συντάσσεται σύμφωνα με τους εβραϊκούς κανονισμούς και οι μάρτυρες να είναι Εβραίοι και να γνωρίζουν πώς να διαβάζουν το κείμενο· αλλά όλες οι συναλλαγματικές που έγιναν με μη Εβραίους μάρτυρες είναι άκυρες.

121, 1: Αν κάποιος έστειλε το χρέος του με αγγελιοφόρο και ο δανειστής του είπε ότι πρέπει να του στείλει, και έχει χαθεί, τότε είναι

ελεύθερος, ακόμα κι αν ο αγγελιοφόρος ήταν μη Εβραίος, κωφάλαλος, ηλίθιος ή ανήλικος.

135, 2: Ένας ενήλικος μη Εβραίος σκλάβος είναι σαν γελάδι χωρίς βοσκό.

154, 8: Δεν βρίσκουμε ότι ένας Εβραίος θα είχε το δικαίωμα ενός μη Εβραίου, εκτός από εκείνα που είναι σε βάρος του, για παράδειγμα, ένας Εβραίος αγοράζει ένα χωράφι από έναν μη Εβραίο και το έχει στην κατοχή του για πολλά χρόνια, τώρα έρχεται ένας Εβραίος και κάνει μήνυση για το χωράφι και φέρνει μάρτυρες ότι είναι δικό του, εκεί το δίκαιο είναι με τον ενάγοντα, γιατί ένας μη Εβραίος δεν έχει δικαίωμα κατοχής στην περιουσία ενός Εβραίου, οπότε και ο Εβραίος που το αγόρασε από αυτόν δεν έχει καμία ιδιοκτησία σε αυτό.

156, 5: Εάν κάποιος έχει φέρει μαζί του έναν μη Εβραίο, σε ορισμένες πόλεις απαγορεύεται να συναλλάσσονται με αυτόν τον μη Εβραίο για να μην βλάψουν τον πλησίον τους (τους Εβραίους). Άλλες πόλεις όχι μόνο το επιτρέπουν, αλλά μπορούν να του δανείσουν χρήματα, να τον δωροδοκήσουν, να του πάρουν χρήματα· γιατί τα αγαθά ενός μη Εβραίου είναι σαν κάτι που έχει παραδοθεί, και όποιος έρθει πρώτος έχει το δικαίωμα σε αυτά.

163, 1: Όλοι πρέπει να συνεισφέρουν στα έξοδα της κοινότητας για την απομάκρυνση ενός προδότη από τη μέση της.

176, 12: (Σχετικά με τους συντρόφους.) Εάν κάποιος από τους συντρόφους έχει κλέψει ή ληστέψει μερικά μανιτάρια, τότε πρέπει να τα μοιραστεί με τους συντρόφους του. Η ζημιά πρέπει να βαρύνει τον ίδιο· αλλά αν η ζημιά προήλθε μόνο μετά το μοίρασμα των κλεμμένων, τότε και οι δύο πρέπει να πληρώσουν τη ζημιά. Η ίδια διαδικασία ισχύει αν ο σύντροφος έχει αγοράσει τα κλεμμένα αντικείμενα. – Εάν ένας αγγελιοφόρος έχει εισπράξει ένα χρέος για τον κύριό του από έναν μη Εβραίο, το οποίο είχε ήδη πληρωθεί, τα χρήματα ανήκουν στον αγγελιοφόρο, επειδή αυτό πρέπει να θεωρηθεί σαν κάτι που βρέθηκε· αν κάποιος επιστρέψει τέτοια χρήματα στον μη Εβραίο, δεν χρειάζεται να τα αντικαταστήσει για τον πλησίον του, για τον οποίο υποτίθεται ότι τα έπαιρνε, και επιτρέπεται ακόμη και να το κάνει αυτό (να δώσει πίσω τα χρήματα στον μη Εβραίο).

176, 28: Αν δύο άτομα πρέπει να εισπράξουν ένα κοινό χρέος από έναν μη Εβραίο, και ο ένας έχει εισπράξει το μερίδιό του και θέλει να το κρατήσει για τον εαυτό του, και λέει στον άλλο, ότι πρέπει να εισπράξει κι αυτός το μερίδιό του, δεν θα εισακουστεί· και αν ο δικαστής θυμώσει με τον ένα και πει στον διπλανό του, θέλω να σε βοηθήσω με το μισό σου, αλλά όχι τον διπλανό σου, και αυτός του πει, θα φροντίσω για το μερίδιό μου, τότε έχει δίκιο· ομοίως, εάν δύο πρέπει να εισπράξουν ένα επισφαλές χρέος και, ως εκ τούτου, πρέπει να καταφύγουν σε δωροδοκίες κ.λπ.

182, 5: Εάν ένας αγγελιοφόρος έχει εξαπατήσει έναν αγοραστή σε μια πώληση, είναι όπως και με κάθε άλλη πώληση, δηλαδή, εάν η διαφορά δεν είναι μεγαλύτερη από το ένα έκτο της αξίας, η πώληση ισχύει και το πλεονέκτημα πηγαίνει στον αποστολέα.

183, 6: Εάν το προς αγορά αγαθό είχαν σταθερή τιμή, αλλά κάποιος

έδινε στον αγγελιοφόρο πάρα πολλά σε αριθμό, τη μάζα ή το βάρος, τότε μοιράζονται την υπερπληρωμή (ο αποστολέας και ο αγγελιοφόρος).

183, 7: Εάν κάποιος στείλει έναν αγγελιοφόρο για να πάρει χρήματα από έναν μη Εβραίο, και κάνει λάθος και του δώσει πάρα πολλά, όλα ανήκουν στον αγγελιοφόρο· αλλά αν ο αγγελιοφόρος δεν γνώριζε για αυτό το λάθος παρά μόνο αφού τα χρήματα ήταν ήδη στα χέρια του αποστολέα, τότε ανήκουν σε αυτόν· αν κάποιος είχε συναλλαγές με έναν μη Εβραίο και ερχόταν ένας άλλος Εβραίος και τον βοηθούσε και εξαπατούσε τον μη Εβραίο σε μάζα, αριθμό και βάρος, το όφελος μοιράζεται, ακόμα κι αν ο βοηθός λάβει χρήματα για τον κόπο του.

183, 8: Ο Α στέλνει τον Β να του αγοράσει ένα ρούχο με πίστωση από έναν μη Εβραίο, και όταν ήρθε η ώρα της πληρωμής και ο Α έδωσε στον Β τα χρήματα, αλλά αποδεικνύεται ότι ο πωλητής έχει ξεχάσει εντελώς το θέμα, οπότε ο Α πρέπει να πάρει τα χρήματα πίσω, και ο Β δεν μπορεί να πει ότι θέλει να παρακρατήσει τα χρήματα, επειδή ίσως μπορεί να τα θυμηθεί ο μη Εβραίος, επιπλέον, δεν μπορεί να πει ότι θέλει να δώσει τα χρήματα στον μη Εβραίο και έτσι δοξάζει το όνομα του Θεού.

Αν κάποιος έδωσε 200 φιορίνια σε ένα άτομο για να τα πληρώσει σε έναν μη Εβραίο, και ο αγγελιοφόρος εξαπάτησε τον μη Εβραίο και του έδωσε μόνο 100 φιορίνια, έτσι ώστε να νόμιζε ότι είχε λάβει 200, τότε τα 100 φιορίνια ανήκουν στον αγγελιοφόρο, γιατί αυτό είναι τόσο καλό, σαν να είχε χάσει ο μη Εβραίος το μισό χρέος.

188, 1. Οι νόμοι ενός αγγελιοφόρου δεν ισχύουν για έναν μη Εβραίο, ομοίως, κανένας Εβραίος δεν μπορεί να είναι νόμιμος αγγελιοφόρος για έναν μη Εβραίο.

225, 6: Εάν κάποιος πουλήσει σε κάποιον μια κάβα και έχουν συμφωνήσει μεταξύ τους ότι ο πωλητής δεν είναι υπεύθυνος για καμία ζημία εκτός από το αν σπάσει ή χυθεί ένα βαρέλι, και ο αγοραστής θέλει αντικατάσταση μόνο αν το κρασί ξινίσει κ.λπ., και τα βαρέλια είναι άθικτα και το κρασί είναι καλό, αλλά έχει γίνει ακάθαρτο από την επαφή με έναν μη Εβραίο (στο σπίτι του πωλητή),³⁰ τότε πρέπει να καλύψει τη ζημία.

227, 5: Ο εκμεταλλευτής δεν χρειάζεται να δώσει τίποτα μέχρι το ποσό να ανέλθει σε μια δεκάρα πάνω από το ένα έκτο.

227, 6: Το αν επιτρέπεται να εκμεταλλευτείς εν γνώσει κάποιον κατά λιγότερο από το ένα έκτο του συνόλου, εάν η υπεραξία είναι μια δεκάρα, αυτό είναι αμφίβολο· αλλά ένα νόμισμα μπορεί να ξοδευτεί για τόσο καιρό για να γίνει πλήρες, όταν η διαφορά δεν είναι ούτε το ένα έκτο.

227, 26. Είναι δυνατόν να εξαπατήσετε έναν μη Εβραίο, γιατί είναι γραμμένο στις γραφές, 3ο βιβλίο Μωυσής 25, 14: κανείς δεν πρέπει να εξαπατά τον αδελφό του.

232, 19: Αν κάποιος πουλάει αυγά και είναι σάπια, το εμπόριο είναι

30. Θα ήθελα να επισημάνω ότι στα τέλη του 19ου αιώνα οι Εβραίοι στο Αμβούργο κατάφεραν να έχουν το δικό τους νεκροταφείο, έτσι ώστε να μην χρειάζεται να ξαπλώνουν με τους Γκοίμ μετά το θάνατο. Σήμερα οι ορθόδοξες εφημερίδες ευαγγελίζονται την κατάργηση της Κυριακής και τη μεταφορά της στο Σάββατο, αφού δεν είναι θρησκευτικός θεσμός για τους Γερμανούς!

άκυρο· τώρα όμως αυτό δεν είναι το έθιμο, και ένα έθιμο ακυρώνει έναν νόμο.

249, 2: Δεν μπορεί κανένας να χαρίσει τίποτα σε έναν μη Εβραίο που δεν πρέπει καν να θεωρείται ακόμη και σαν συγκάτοικος ή σαν ένοικος· εκτός αν κάποιος τον γνωρίζει αρκετά καλά ή έπρεπε να το κάνει για να ζήσει ειρηνικά μαζί του.

256, 3: Εάν ένας άρρωστος, ακόμη και ένας τέτοιος προσήλυτος, πει ότι έχει στα χέρια του ένα επώνυμο χρηματικό ποσό από τον γιο του ή από έναν μη Εβραίο και αυτό πρέπει να του δοθεί μετά το θάνατό του, αυτό πρέπει να γίνει. Αλλά αν πει ότι πρέπει να δώσει ένα δώρο σε έναν επώνυμο μη Εβραίο μετά το θάνατό του, δεν δίνεται προσοχή σε αυτό· γιατί αυτό είναι ακριβώς σαν να είχε πει ότι κάποιος ότι πρέπει να διαπράξει αμαρτία με τα πλούτη του.

259, 2: Το (χαμένο) αντικείμενο πρέπει να βρίσκεται σε τέτοιο μέρος, που αυτός που το βρήκε να είναι υποχρεωμένος να το επιστρέψει και να αποδειχθεί ότι χάθηκε πραγματικά και ότι αυτός που το έχασε δεν το πέταξε σκόπιμα, ότι αξίζει τουλάχιστον μια δεκάρα και έχει κι ένα σημάδι πάνω του, ή ότι το μέρος όπου βρέθηκε ανήκει σ' αυτόν, και αν αυτός, αν ήταν ιδιοκτήτης του, ότι είχε καταβάλει προσπάθεια, και ότι ανήκε σε κάποιον στον οποίο ήταν υποχρεωμένος να το επιστρέψει· εάν λείπει μία από αυτές τις προϋποθέσεις, δεν είναι υποχρεωμένος να επιστρέψει αυτό που βρήκε.

259, 3: Εάν το αντικείμενο βρισκόταν σε μέρος όπου συνήθως μένουν οι Εβραίοι, πρέπει να φωνάζει δημόσια... αλλά αν το αντικείμενο βρισκόταν σε ένα μέρος όπου συνήθως μένουν μη Εβραίοι, δεν χρειάζεται να το δώσει πίσω...

261, 2: Αν κάποιος βρει μια αγελάδα ανάμεσα σε αμπέλια, πρέπει να το ανακοινώσει, γιατί αλλιώς οι αμπελουργοί θα υποστούν ζημιά· αλλά αν τα αμπέλια ανήκουν σε μη Εβραίο, δεν είναι απαραίτητο.

262, 5: Από τη στιγμή που κάποιος γνωρίζει με βεβαιότητα ότι αυτός που το έχασε έπρεπε να παραιτηθεί από το αντικείμενο, ανήκει σ' αυτόν που το βρήκε.

266, 1: Ένα αντικείμενο, που έχασε ένας μη Εβραίος, αυτός που το βρίσκει δεν μπορεί να το κρατήσει αλλά απαγορεύεται και να το επιστρέψει γιατί οι γραφές λένε: το χαμένο αντικείμενο του αδελφού σου, 5ο βιβλίο Μωυσής, 22, 1: αλλά αυτός που το βρήκε επιστρέφει το αντικείμενο στον Εβραίο για να καθαγιαστεί το όνομα του Θεού, ώστε να εξυμνεί τους Ισραηλίτες... άρα πρέπει να επιστραφεί.

272, 9: Αν ένα ζώο ανήκει σε Εβραίο και το φορτίο σε μη Εβραίο, πρέπει να βοηθήσεις στη φόρτωση και στο ξεφόρτωμα, αλλά αν και τα δύο ανήκουν σε μη Εβραίο, δεν είναι απαραίτητο, παρά μόνο για να αποτραπεί η εχθρότητα.

275, 1: Εάν ένας προσήλυτος πεθάνει χωρίς παιδιά, των οποίων η σύλληψη και η γέννηση ήταν σε αγιότητα (δηλαδή μετά τον προσηλυτισμό στον Ιουδαϊσμό), η περιουσία του παραδίδεται και όποιος την αναλάβει πρώτος, την έχει αποκτήσει.

275, 2: Όποιος έχει πάρει τον έλεγχο της περιουσίας του, δεν είναι πιο υποχρεωμένος να τον θάψει από οποιονδήποτε άλλο νεκρό.

283, 1: Ένας μη Εβραίος δεν κληρονομεί τον πατέρα του, που είναι προσήλυτος, ούτε ένας προσήλυτος μπορεί να κληρονομήσει άλλον.

275, 1, 2: Εάν ένας μη Εβραίος στον οποίο ένας Εβραίος χρωστάει έχει πεθάνει και οι κληρονόμοι του δεν γνωρίζουν τίποτα για το χρέος, ο Εβραίος δεν χρειάζεται να το πληρώσει.

348: Δεν πρέπει να κλέβει κανείς, όσο λίγα κι αν είναι, ούτε για αστείο, ή να επιστρέψει ξανά ό,τι έκλεψε ή να το αντικαταστήσει διπλά ή απλώς για να ενοχλήσει τον ιδιοκτήτη· όλα αυτά απαγορεύονται, για να μη συνηθίσει κανείς την κλοπή. Μόλις κάποιος κλέψει κάτι, που αξίζει έστω και μια δεκάρα, έχει παραβεί την εντολή «Ου κλέψεις» και πρέπει να πληρώσει, ανεξάρτητα από το αν έχει κλέψει κάτι από Εβραίο ή μη, ενήλικα ή ανήλικο.³¹ (Έναν μη Εβραίο μπορείτε να το κλέψετε αμέσως, δηλ. να τον εξαπατήσετε στα αριθμητικά κ.λπ., αλλά δεν πρέπει να το γνωρίζει αυτό για να μην βεβηλωθεί το όνομα του Θεού. Μερικοί ραβίνοι επιτρέπουν τώρα, ότι αν ο μη Εβραίος έχει κάνει λάθος εις βάρος του, δεν μπορεί να εξαπατηθεί.) Αν κάποιος έχει κλέψει κάτι και έρθει κάποιος άλλος και τον βοηθήσει να αφαιρέσει ό,τι του έκλεψαν, είναι απαλλαγμένος από πληρωμή.

369: Αν ο βασιλιάς έχει εκδώσει νόμο μόνο για μια κατηγορία υπηκόων, για παράδειγμα για όσους δανείζουν χρήματα με τόκους, δεν πρέπει να πει κανείς ότι ο νόμος του βασιλιά είναι έγκυρος νόμος για τους Εβραίους... Κάποιοι αντιτίθενται σε αυτό και ισχυρίζονται ότι ό,τι διατάζει ο βασιλιάς πρέπει να είναι δεσμευτικό για τους Εβραίους... Δεν λέγεται ότι πρέπει να ακολουθεί κανείς τους μη εβραϊκούς κώδικες σε όλα, γιατί αλλιώς ολόκληρος ο εβραϊκός νόμος θα ανατρεπόταν.

386: Αν κάποιος πουλήσει κάτι σε έναν μη Εβραίο και ένας Εβραίος του πει ότι πλήρωσε πάρα πολλά, τότε είναι προδότης και πρέπει να καλύψει τη ζημιά που προέκυψε.

388: Απαγορεύεται να παραδώσεις έναν Εβραίο, είτε τον ίδιο είτε την περιουσία του, στον έλεγχο ενός μη Εβραίου, για να τον προδώσεις...· αλλά αν ο πληροφοριοδότης έχει προδοθεί από αυτόν, μπορεί να τον προδώσει ξανά, ναι, ακόμη και να τον σκοτώσει, αν δεν μπορεί να σωθεί με άλλο τρόπο. Επιτρέπεται να σκοτώνεις έναν προδότη οπουδήποτε τον βρεις, ακόμα και στην παρούσα εποχή. Εάν ακούσετε από κάποιον ότι θέλει να προδώσει τον διπλανό του, πρέπει πρώτα να τον προειδοποιήσετε εάν πιστεύετε ότι μπορείτε με αυτόν τον τρόπο να τον αποτρέψετε και ότι υπάρχει ακόμα αρκετός χρόνος· αλλά αν είναι αυθάδης και δεν θέλει να δεχτεί την προειδοποίηση, πρέπει να τον σκοτώσετε με την καλύτερη πρώτη ευκαιρία. (Μερικοί ραβίνοι λένε ότι

31. Οι ραβίνοι είναι πολύ περήφανοι για αυτό το απόσπασμα και πιστεύουν ότι μπορούν να απαλλαγούν από όλα αυτά τα τερατουργήματα. Για παράδειγμα ο ραβίνος Ντέιβιντ Ζβί Χόφμαν (David Zvi Hoffmann) το παρουσιάζει σαν απόσπασμα για την εβραϊκή ηθική, αλλά μένει σιωπηλός μετά το υστερόγραφο. Βλέπε «Schulchan-Aruch, Βερολίνο 1894, σελίδα 94. Ακόμη και ο φιλοεβραίος λόγιος καθηγητής Φραντς Ντέλιτς (Franz Delitzsch) ένωσε αναγκασμένος να πάρει θέση ενάντια στο εβραϊκό μίσος. Έγραψε στο «Νεότερο Όραμα του Αντισημιτικού Προφήτη» (Neueste Traumgesichte des antisemitischen Propheten) (Ερλάνγκεν 1883), σελ. 18: «Αυτές οι δηλώσεις νομικής ανισότητας, οι οποίες απαλλάσσουν τους Εβραίους σε ορισμένες περιπτώσεις από τα καθήκοντα της κοινοτικής ηθικής έναντι των μη Εβραίων, είναι τα πιο αποκρουστικά αποτελέσματα της ραβινικής εκπαίδευσης και της περαιτέρω ανάπτυξης του Μωσαϊκού νόμου. Ο Ιουδαϊσμός θα πρέπει να ανεχτεί το γεγονός ότι όσο πιο θρησκευτικά υπερηφανεύεται, τόσο πιο επαισχύνεται φέρονται κάτω από τα μάτια του αυτές οι ανηθικότητες του ραβινικού νόμου.»

αν μπορείτε να σώσετε τον εαυτό σας από αυτόν με κάποιον άλλο τρόπο, όπως να του κόψετε τη γλώσσα από το λαιμό ή να τον τυφλώσετε, τότε δεν χρειάζεται να τον σκοτώσετε.)

Εάν κάποιος βγάζει πλαστά χρήματα και αν υπάρχει ανησυχία ότι μέσω αυτού του ατόμου θα μπορούσαν να ντροπιαστούν και άλλοι Εβραίοι, αυτός ο άνθρωπος θα προειδοποιηθεί πρώτα (από το εβραϊκό δικαστήριο), εάν δεν υπακούσει, επιτρέπεται να τον προδώσει και να πει στην μη εβραϊκή κυβέρνηση ότι μόνο αυτός ο Εβραίος ασχολείται με αυτήν την επιχείρηση και ότι οι άλλοι Εβραίοι δεν είχαν καμία συμμετοχή σε αυτήν.

Εάν κάποιος θέλει να φύγει και να μην πληρώσει το χρέος του σε έναν μη Εβραίο, και ένας Εβραίος τον έχει προδώσει, δεν πρέπει να τον λένε προδότη, αλλά έχει διαπράξει έτσι μια πολύ μεγάλη κακή πράξη.

Ένας Εβραίος που έχει προδώσει έναν Εβραίο ή την περιουσία του τρεις φορές, πρέπει να εξαλειφθεί από αυτόν τον κόσμο με όλα τα δυνατά μέσα. Όλα τα έξοδα που χρειάστηκε η εβραϊκή κοινότητα για να απομακρύνει έναν προδότη από τον κόσμο βαρύνουν από κοινού όλα τα μέλη της.

405: Εάν το άτομο που χτυπήθηκε (από βόδι) είναι σκλάβος έγκυος, η διαδικασία σε αυτή την περίπτωση είναι όπως με ένα ζώο· η σκλάβος θα εκτιμηθεί για το πόσο λιγότερο πολύτιμη είναι μετά από αυτό το γεγονός – την απώλεια του παιδιού.

406: Αν το βόδι ενός Εβραίου έχει χτυπήσει το βόδι ενός μη Εβραίου, η ζημιά δεν χρειάζεται να καλυφθεί, γιατί είναι γραμμένο στο 2ο βιβλίο Μωυσής 21, 35: το βόδι του πλησίον σου· αλλά σε αντίθετη περίπτωση πρέπει να καλυφθεί η ζημιά.

425: Είναι έργο ευάρεστο στον Θεό να σκοτώνει δημόσια, αν είναι δυνατόν, έναν Εβραίο που ασκεί ειδωλολατρία ή διαπράττει αμαρτίες, όχι από επιθυμία, αλλά για να προσβάλλει έτσι τους συμπολίτες του, ή έναν Επικούρειο, ο οποίος δεν αναγνωρίζει το νόμο και τους προφήτες· εάν αυτό δεν είναι δυνατό, πρέπει να επιδιώξουμε να τον εξαλείψουμε με έμμεσα μέσα.

Απέναντι στους μη Εβραίους, με τους οποίους δεν ζούμε σε σύγκρουση, απέναντι σε αυτούς πρέπει να συμπεριφέρεσαι έτσι ώστε ούτε να προκαλείς τον θάνατό τους ούτε να τους σώζεις από αυτόν. Δεν είναι καλύτερο από ένα ζώο.

IV. Eben haezar (που περιλαμβάνει το δίκαιο του γάμου).

6, 8: Ποιά λέγεται πόρνη; Όλες οι μη-εβραίες κόρες ή μια Εβραία κόρη που έχει κάποια σχέση με κάποιον που μπορεί να μην την παντρευτεί... Αν μια γυναίκα έχει σεξουαλική επαφή με ζώο, αν και η τιμωρία είναι ο λιθοβολισμός, δεν είναι πόρνη και ένας ιερέας μπορεί να την παντρευτεί επειδή δεν έχει καμία απαγορευμένη επαφή με ανθρώπους.

7, 2: Χάγκαχ (διαλογισμός). Η μαρτυρία ενός μη Εβραίου, ακόμα κι αν αυτό συμβεί ακούσια, δεν σημαίνει τίποτα. Μερικοί ραββίνοι θέλουν να

επιτρέψουν να ισχύει αυτή η υπόθεση.

20, 1: Χάγκαχ (διαλογισμός). Η συμβίωση με κορίτσι κάτω των τριών ετών δεν αποτελεί ποινικό αδίκημα.

26, 1: Χάγκαχ (διαλογισμός). Αν δύο μη Εβραίοι σύζυγοι έχουν προσηλυτιστεί στον Ιουδαϊσμό... μπορούν να χωρίσουν χωρίς χαρτιά διαζυγίου, επειδή ο προηγούμενος τρόπος ζωής δεν θεωρείται τίποτα άλλο από πορνεία.

28: Απαγορεύεται να εμπιστευτείς σε γυναίκα ένα αντικείμενο που έχει κλέψει κάποιος...· αλλά αν κάποιος έκλεψε κάτι από έναν μη Εβραίο, μπορεί να το χρησιμοποιήσει για αρραβώνα.

37, 1: Αν ένα κορίτσι είναι τριών ετών και μιας ημέρας, ο πατέρας μπορεί να το αρραβωνιάσει μέσω συμβίωσης.

74, 11: Εάν κάποιος ισχυριστεί ότι θέλει να μετακομίσει από την σημερινή κατοικία του, επειδή υπάρχουν κακοί ή αναιδείς άνθρωποι ή επειδή ζουν μη Εβραίοι στη γειτονιά, θα ακουστεί (ενώπιον του δικαστηρίου).

141, 35: Εάν κάποιος στείλει έναν μη Εβραίο με τα χαρτιά του διαζυγίου, θα πρέπει να αναθέσει σε έναν Εβραίο και να του γράψει ότι έχει οριστεί σαν αγγελιοφόρος για να παραδώσει τα χαρτιά διαζυγίου στη σύζυγό του, αυτό ισχύει, γιατί σε αυτή την ενέργεια ο μη Εβραίος δεν έκανε τίποτα άλλο από αυτό που μπορεί να κάνει ένας πίσθηκος!

ΗΑΝΘΙΚΟΤΗΤΑ

στο
Ταϊμόν

